

પ્રમલજિ-પ્રત્યક્ષા

પ્રથમાવૃત્તિની માપ

૧	જાણી જાણી, જાણી જાણી	૧૬૦
૨	જાણી જાણી જાણી	૧૬૦૮-૦૫-૧૧
૩	જાણી જાણી	૧૬૦૫
૪	જાણી જાણી, જાણી જાણી	૧૬૦૮
૫	જાણી જાણી, જાણી જાણી	૧૬૦૮
૬	જાણી જાણી જાણી	૧૬૧૦
૭	જાણી જાણી જાણી, જાણી જાણી	૧૬૧૦
૮	જાણી જાણી જાણી	૧૬૧૪
૯	જાણી જાણી જાણી જાણી	૧૬૧૭
૧૦	જાણી જાણી	૧૬૧૮
૧૧	જાણી જાણી	૧૬૨૧
૧૨	જાણી જાણી જાણી	૧૬૨૨
૧૩	જાણી જાણી જાણી	૧૬૨૨
૧૪	પ્રમલજિ-પ્રત્યક્ષા	૧૬૨૪
૧૫	પ્રત્યક્ષા-પ્રત્યક્ષા	૧૬૨૪
૧૬	જાણી જાણી જાણી જાણી જાણી	૧૬૨૫

અર્થ

11 2 2 11

જાનીલાલ દલપતજીભ ડવિ

ਦਿਮਨ " -/। ਪ੍ਰਿਥਵੀ ੨੨

३२४०३५॥ २१५

ਮਾਥੇ ਸਾਹਿਬ - ੭੫ - ੧

9284

c i 7501

સાચા મિત્ર-સાચા ડ્રા ૨૮૧-

પ્રજાગત ન્હાનાલાલ દલપતરામ કવિ,

૧૬, અમદાવાદ

આવૃત્તિ ૧ લી, ૧૯૧૧	પ્રત ૧૦૦૦
આવૃત્તિ ૨ ૭, ૧૯૨૨	પ્રત ૧૦૦૦
આવૃત્તિ ૩ ૭, ૧૯૨૮	પ્રત ૧૫૦૦
આવૃત્તિ ૪ થી, ૧૯૨૮	પ્રત ૨૦૦૦

૧૧

૧
૧

૧૧

૩૧, ૫/૧

મુદ્રા મુદ્રાપાન

કેનલ હે રો

જાણના મુદ્રાપાન મંત્રિ, ૧૪ મ્તા, અમદાવાદ

પ્રિયદર્શનની ઉપા ડગી, ને

પણુ ઉગ્યા ન મહુવા નેમના,
અનિપૂર્વ મેહુયોગીને તે

ગત ગાથા પ્રિયની ખડી યથા —

પ્રિયદર્શનની ઉપા પડી તો

દિન ડોટિ કિન્હુ મદા તખ્યા,
અકોવિદ તેહુ યોગીને ચે

અવાર્તા પ્રિયની લાણી જવા —

અતિભોગી-નિમતાશુભોગી એ ઓ

સના વન્ધ મુખાગીને પદે
સીની તે વિગતો અગવવાને

જગજૂની અનુ હુ મા કયા

કવી-મુણની ગમે ન કાને

અની ડે અધિકાની વાતડી ?

‘પ્રિય’ ‘પ્રિય’ ગટશે ન શુ પચેયો

ઉગ્યોમે પ્રાની વટા હડયે ?

પ્રસ્તાવના

પ્રાનિપુરના અઠ અભ્યાસીએ ગાયુ કે કે

।ગનારીના જોડા, લહેના દિવની ઘેરી એક ”

એ તરી રી હા જી કે જેની કે એ સજનજૂના પ્રસોદ
મનુષ્યના હા જી જી હા - ટા-પ્રાચીન ગો મહત્ત્વ બે હા જી
તોમુખી પ્રિગટના હા જી હા કુખ આડા પડેલ પડેલ જેમ લિમુદ
પયગમ્મર હા જી હા તેજ આ જન ગ્વગી મહાપાત્ર પી જે નહા જી હા
જી / મ્સમીમામડ બાલ હા જી મિમિયા ને મ્સમી લીના મુન્ની
અને સાન્ધ્ય પ્રિયજનની પ્રિય મત્તાનનાના હા જી અન્નપુ મહા
પર્વપ્રાણી-પ્રિપુર્ણ પવા હા જી તે નહા મપર્ણ જ મહેને ને નહા મ
હવાગિગાય હા જી હા જી અતનજાના પ્રિપુર્ણ વિનાનીએ
ત્યાગે તવીન ગ્વગીનામ હા જી મો નાહાગિનજો ના મ્સમાનના
પ્રગણ સનિ હા જી મીઠી નાગમ હા જી આપુરપા મહા પ્રત્વા
અપુર્ણ મહાપાત્ર મનની રીતેજ હવ અદાને જગતની અર્ધ પ્રભા
ઓમાના હા જી નાટન ને જી બગઓના એ અર્ધમયાગી પ્રિપયના
તહાગે હા જી મો ન સાયા હા જી હા જી હા જી મહા

પ્રાણના અજ્ઞાતા માનવલોકમાં ઉતરશે હું પણ યુન ક્રિયાઓના
જોમ પડાવ્યાહા જ દશન થાય છે, તેમ હલની જમ ક્રિયાઓના જે
લર્ન પટાન્તરે જ થાય છે હું યગન્તિના રમત મેટર્યલે, બીનગિયા
પૃથ્વીઓની જોનવેન મદા પનનનની પાગતી જ છે, અને રમી
તાની ઉપામનાની અનન્તરિષ આગતીના ટેવાડ દીન એ વેવના
પ્રત્યેક પાદક ને પુણે પ્રગે હ અનાઘિઅનન્ત મૌલ્યપૂર્વકની
આરતીની એની એક શિખા પ્રગટાનનાનો આ જે એ પ્રથમ છે
હિસ અને ગતિની ગાખાઓ ગૂંથાઈ મન્ધવાના રત પયગય છે, તેમ
અૂન ને સુદમના, જડ અને ચેતના કિશુબૂથ વચ્ચે ગૂંથાય છે તે
માનવદેહની આ દયા છે આત્માની આ દેવ થા નથી, દેહની આ
અવ્યક્ત થા નથી, આત્મા અને દેહ ઉભયવારી મનુષ્યજાતિની આ માનવ
જા છે ઓછ ભીમની આ વ્રતદયા નથી, મધ્ય મયાગીઓની આ
મયાગદયા છે જ્યા અને જ્યન્તુ નાટકકો મિત્ર માધુનો માધ્વાશ્રમ
હતો આ મૃજનજૂની ચાર્તા ગહુ મૃહસ્થાશ્રમીઓ કાળેની પૂવવાડી છે
અને આ વાતા જે માત્ર ગેખાચિત છે વનિમૂચત છે, તર્જનીનિર્દેશ
છે પણ વ્યવના અને વનિ મમીમાસાના ચતુર મીમામદો હજો
જાણે જોવા છે ?

ઈ મ ૧૯૧૮

-હાનાલાલ હલપતગમ ઝવિ

અનુક્રમણિકા

કોશિકા	પાનું ૧૦
પ્રકરણ ૧ છ પ્રથમ દશન	૧૩
૨ છ પ્રકૃષ્ઠપાત્રી પોયણા	૨૮
૩ છ સમાવિષ્ટોનો જમીયા	૪૮
૪ છ સન્દિગ્ધને મદિગિ	૫૮
૫ છ સમાવિષ્ટોનો જમીયા	૭૧
૬ છ જન્મશ્રી	૮૩
૭ છ જન્મશ્રી	૧૧
૮ છ જન્મશ્રી	૧૨
૯ છ જન્મશ્રી	૧૩
૧૦ છ જન્મશ્રી	૧૪
૧૧ છ જન્મશ્રી	૧૫
૧૨ છ જન્મશ્રી	૧૬
૧૩ છ જન્મશ્રી	૧૭
૧૪ છ જન્મશ્રી	૧૮
૧૫ છ જન્મશ્રી	૧૯
૧૬ છ જન્મશ્રી	૨૦
૧૭ છ જન્મશ્રી	૨૧
૧૮ છ જન્મશ્રી	૨૨
૧૯ છ જન્મશ્રી	૨૩
૨૦ છ જન્મશ્રી	૨૪
૨૧ છ જન્મશ્રી	૨૫
૨૨ છ જન્મશ્રી	૨૬
૨૩ છ જન્મશ્રી	૨૭
૨૪ છ જન્મશ્રી	૨૮
૨૫ છ જન્મશ્રી	૨૯
૨૬ છ જન્મશ્રી	૩૦
૨૭ છ જન્મશ્રી	૩૧
૨૮ છ જન્મશ્રી	૩૨
૨૯ છ જન્મશ્રી	૩૩
૩૦ છ જન્મશ્રી	૩૪
૩૧ છ જન્મશ્રી	૩૫
૩૨ છ જન્મશ્રી	૩૬
૩૩ છ જન્મશ્રી	૩૭
૩૪ છ જન્મશ્રી	૩૮
૩૫ છ જન્મશ્રી	૩૯
૩૬ છ જન્મશ્રી	૪૦
૩૭ છ જન્મશ્રી	૪૧
૩૮ છ જન્મશ્રી	૪૨
૩૯ છ જન્મશ્રી	૪૩
૪૦ છ જન્મશ્રી	૪૪
૪૧ છ જન્મશ્રી	૪૫
૪૨ છ જન્મશ્રી	૪૬
૪૩ છ જન્મશ્રી	૪૭
૪૪ છ જન્મશ્રી	૪૮
૪૫ છ જન્મશ્રી	૪૯
૪૬ છ જન્મશ્રી	૫૦
૪૭ છ જન્મશ્રી	૫૧
૪૮ છ જન્મશ્રી	૫૨
૪૯ છ જન્મશ્રી	૫૩
૫૦ છ જન્મશ્રી	૫૪
૫૧ છ જન્મશ્રી	૫૫
૫૨ છ જન્મશ્રી	૫૬
૫૩ છ જન્મશ્રી	૫૭
૫૪ છ જન્મશ્રી	૫૮
૫૫ છ જન્મશ્રી	૫૯
૫૬ છ જન્મશ્રી	૬૦
૫૭ છ જન્મશ્રી	૬૧
૫૮ છ જન્મશ્રી	૬૨
૫૯ છ જન્મશ્રી	૬૩
૬૦ છ જન્મશ્રી	૬૪
૬૧ છ જન્મશ્રી	૬૫
૬૨ છ જન્મશ્રી	૬૬
૬૩ છ જન્મશ્રી	૬૭
૬૪ છ જન્મશ્રી	૬૮
૬૫ છ જન્મશ્રી	૬૯
૬૬ છ જન્મશ્રી	૭૦
૬૭ છ જન્મશ્રી	૭૧
૬૮ છ જન્મશ્રી	૭૨
૬૯ છ જન્મશ્રી	૭૩
૭૦ છ જન્મશ્રી	૭૪
૭૧ છ જન્મશ્રી	૭૫
૭૨ છ જન્મશ્રી	૭૬
૭૩ છ જન્મશ્રી	૭૭
૭૪ છ જન્મશ્રી	૭૮
૭૫ છ જન્મશ્રી	૭૯
૭૬ છ જન્મશ્રી	૮૦
૭૭ છ જન્મશ્રી	૮૧
૭૮ છ જન્મશ્રી	૮૨
૭૯ છ જન્મશ્રી	૮૩
૮૦ છ જન્મશ્રી	૮૪
૮૧ છ જન્મશ્રી	૮૫
૮૨ છ જન્મશ્રી	૮૬
૮૩ છ જન્મશ્રી	૮૭
૮૪ છ જન્મશ્રી	૮૮
૮૫ છ જન્મશ્રી	૮૯
૮૬ છ જન્મશ્રી	૯૦
૮૭ છ જન્મશ્રી	૯૧
૮૮ છ જન્મશ્રી	૯૨
૮૯ છ જન્મશ્રી	૯૩
૯૦ છ જન્મશ્રી	૯૪
૯૧ છ જન્મશ્રી	૯૫
૯૨ છ જન્મશ્રી	૯૬
૯૩ છ જન્મશ્રી	૯૭
૯૪ છ જન્મશ્રી	૯૮
૯૫ છ જન્મશ્રી	૯૯
૯૬ છ જન્મશ્રી	૧૦૦

ପୋଥିଆଳ

प्रायः १३ । तदा तदा ही कथा वाचनी न भवति ते वाचनी
वाचनी ना

[illegible]

મગધ રાજા છે, શુદ્ધ દિલ્લવા છે રાની આગે નીતો ૭
 ને ભક્તના એ લેજ ના લેખા ચિન્તિત્વાવના લિખલિખ ૭ છે,
 તેમ જગતનુ પુગાતનુજ એક જ ના અતિસ્તનિવામી
 તત્ત્વાવના લાગે ૧ પણ ખિતખિત ૧ ૩ ૩ એ ૨ મી
 પાપના પદ્ધિરત્ત્વામી અનેક મી અક્ષર ભાત ' ૧' પણ શી નહીં

મેળી છે તેમ ન એવ, તેમ જ તે અનેક હિમન માયા ૪ એ એ-
ને અનેકના ગસમ-વમા જાતે પૂછજો કે હું કાણુ ?

તો મળી પૂજા કરે છે હિપા કાણુ કે જનનનો દિવસ ઉગ્યાનો હોય
 હ તે પહેલાની વેચુની વધેએ જેના કીર્તન ગાયા ૭ તે હાંડી
 પ્રિયતમાના ત્હને પ્રથમ જ્ઞાન થયા તે વચ્ચે પછે જે અદ્ભુત શી
 વચુ હતુ તે હિપા ગસિજના યોગ્યનમા તો ત્હં જાણુ છે ને? તે
 નાજઓમા જ રસિકતા જે દનિતા જે હાસ્યાવ તત્વવતા તે હિપા
 આનુષ્ઠના પ્રભાતની મગધા આગની જનનના દિવસભગની પ્રભાત
 પ્રશ્ન હિપાને ઓળખતો ન હો તો તુ તારી પ્રિયતમાને ઓળખતો
 નથી ત્હાર પ્રિયતમા કે ને?—મનુના આગાયા ૭ કે અને પ્રિય
 તમા હજો ત્હારી પ્રિયતમાને કહ્યો ૧૧ અને ઓળખાવો
 હિપા કાણુ

મોહી ગિનગારી મમ મા છે ને ત્હાગમા યે જ રાય તે
તથુખાનો ભડા યે ભન-ચો દને ત્હાગ રોત્રો વજતમાથી આપની
યે ને એ સ્તેજનાનાનુ ધ્યાન ર ત્હારી મમાધિ નાગી હોતો તો
એ જનાનામા ત્હો દારી ઉપાના નન ચશે

રૂઢિ તે જાણે અમાગ નગરમા તે અમાગ યુગમા અમમય
તે લ્હાંગ ઝોના અમાગ જંગતા જે પાડી આ મથા મે નન
ગા અજાલ નમ હ લ્હાંગ મગમા મે યુગના જેસ

અનંતાના જીવનને જાણીને મહામોહિના ઉ
જેવા ને તેના અનંત જીવનમાં મહામોહિના તરંગો તપાસના
પગલાં પામી રહી નથી તે કાપી નાશ નાશ અનંત જીવનમાં
અનંતતાને પ્રાપ્તિ આપે અને જીવા મહામોહિના મિતાની
નિધિઓમાં તે અનંત જીવનમાં માનવોનામાં શિશુ ભરે અને
હવે તો જગત જેવા નથી એવું જાણે જાણે નાશ નાશ

અનન્તનાના આ કાવડે ! અનન્તને આગળ સીન્તની ખેત
પણ મી પેલીજ ! માન્તી એકઠા કયા મૂર્ખા મીથે ! મનન્ત

તાના પિતૃકુલમાંથી તુ કયા સુધી લાગુ થઈ શકે ?

તે એ સમય હતો કે જેમાં પ્રિયજનોના વચ્ચે કે મધુમતીના લા-સંગના લગ્ન પતી તે કાનુ-જમાં જવિનું ન પ્રવેશી શકે કે એ પદમ આલસાદની શ્રીમંત કે જેઓ આજના જનમમાં એક જ વાર પ્રગટ, ને પ્રગટના પડી હોનાતો નથી હોયા એ પદમ આજનાદની અભિજાતી નિત્યનિવામિતી હતી

વિવિધ કીયા પદમાં જન્મે કે / વિવિધ જન્મે કે તે દેશમાં હોવા જન્મે હતી

સતુ ? હા, એ કાલ માધુષ્યના પિતૃકુલ-માનવીના પિ । મતી સતુ હતી પ્રભુને ગામ નથી, પ્રભુને જગ નથી તેમ તે સતુ ખાલ્ય કે જગતી ન હતી અ-પ્રભુમાની પ્રે-નવીને કે મામતી ગમગરિ હવાતું હતું કે તે સત્યામાં એ સતુનું વર્તન કે પ્રે-પ્રે એ સતુને માટે છે બહુમાની માથે વિષડ ભગવાન નિમત્ત હતા, ને તે નિમત્તમાંથી મુક્ત મગ્ન । પ્રે નિમત્તની અતે પ્રે નિમત્તના મત્તની તે સતુ હતી એ સતુમાં હા-હા અગ્નરા મગ્ન મગ્નરા હતા મત્તપ્રજાતિના મત્તપ્રજાતી તે સતુ હતી તે એ સતુ હતી કે જે હોવા પડી હતી આશમતી નથી જેમાં માનવપ્રધો અદ્ભુત અને અના-ખીએ કે, કે ગીતી તે અનન્ત મન્ત હતી

જે સતુમાં પ્રે-પ્રે પૃથ્વીમાં ગમરા ઉતરે કે તે પ્રે સતુ હતી આત્માના અનન્ત તા આધુષ્યભગ્ના એ પ્રે જ સતુ અખડ પ્રમણે કે

અહમર્યાના બાર વર્ષમાં, એ અહમર્યા । તે એ અહમર્યા ગિણી । એએક વર્ષે આ ગમાયજનો પ્રે એએક કાલ વાયવને ને વિવાગને લામને તે મળે કે જે લમે મોધો કે

તે મનિએ ૭ ગીતા બે તી ૧૦ કાલ મળી થઈ વાંચક
મુકુમુતી પ્રસાદા ત્રણી જાલ ૭ ગીતા અમતની તપા
મ્હતે ૭ ત્રી

સી મ સીતી તી ખજ ગ્યા જી રૂપગી એવી ત તી તે એ
એવી ર સીતો મમર તો જે ન હતા પી ભગ્ની મમો મનુ
પત્ની ગુલશા ૧૧ ૧૧૧ ૧૧૧ ૧૧૧ ૧૧૧ ૧૧૧ ૧૧૧ ૧૧૧ ૧૧૧ ૧૧૧

[illegible]

પણ ત્યાં હજી પૂરેપૂરી મેડી ન હતી નિગ્નતગ્ન મહત્વાગી
 ઠતા ધ્વલયોગી જેવું ધ્વલા નજાર ઇલાસ આગુ તરીકે જે
 વધા હજી મેડી ન હતી જગતની મગનગત ત્યાં ઉભાની જગતનાને
 હોનનવા જેટલા એકમે રૂમા થતા હતા પ્રાણની સામગ્રી માન
 વન નિગ્નતી હો ને માનવન થતુ હતુ જે આનમા જનમર્મ થા ના કે

આ યોગી લગેનો જેવા ને આરો વિષ નીતો રતો તરીકે જે
 મારી તે મારી આ યોગી લગેની પીતી

પ્રજ્ઞામાની પાઠની ગરિ ગો પ્રતિપાતા પ્રવાને તે મન્ય
 ગગનના પદા મ નાયા જે મનીયી મોહાગમ મા મના ઇતમા
 વદના માગી

સામુ રીતે હુ નિગ્નત મેગિ મનો જે જગત નથા જગતની
 જગતો મડી વિમર્શ વિમર્શુઓ અન્યગ્નતો જે યોગી

આ મા અન્ય ગમનો રતો ને અર્થ મ મની જે તે
 નોતો નોતો પણ અર્થ આપે રતો નિગ્નતી તે વર્તી વાગતા
 પગવિધા નોતો નોતો અન્યમા ધ્વલાની દરમી મનો પૂરીને
 માથે આરી નિગ્નતી

તે ગરિએ બાનિઓ તો હિસન હતો જગત ઉપા પડી
 ગમગ્નતો હોનન નિસાર અન્ય ન નિગ્નતી તેમ જ નગ્નતી
 બાનિઓના નમાગ્નતિનાપનો હિસન ઉગા માગેનો રતો
 અતે રતના મોન નિ કાના ઉગા મોનવી થ રત ઉગા રતા

ગમગ્નતી માગાઓ નમનમગ જેરી મને મની જે ગાતી
 જે ગાના ગાતા માત્ર નૃથે નાથતી જાગે મમાગના અગીચાની
 વધીઓ દિ યે ને ને

હુ તો તે વેળા નિભરિત રતો પણ નમ નમીયુ ગિ
 યોગન જગતુ રતુ ને અસા અસાદ યોગ યોગુ રમગદગ નતાતુ હુ

જય એ પ્રસંગ લાગે એ પાપ છે પણ પાછળના અનુભવે પડીથી
શીખે યુ ક રમપૂજિમામા પ્રકૃત્તેના પાપના જેવ નૃપની જયથી
મીચાઈ જતા નથી

નહાની નહાની દોડીમોના જેવા જ્ઞાનાઓના પાછળના ચંદ્રિકાના
જલમા તરના ને વૃમતા રતા

માગાઓના મધુગ આમનનજ પાઝ નાજ્યા પણ મિનારિની
લા નડીને કોણે પાડી નાળી છે ? જન્મ ને મૃત્યુની પગને જેમ
મિલેસ યોગી ક શિવાય કોઈ ઘડી ચ જાગી શે । હી તેમ સુન્નીના
સૌન્દર્યવ્યવહારમાની મન્નનની વડીને પથ્થરો નિવારી મન્નુ નથી
છ મીના વામા ભમતા ભમતા તે વગેરે આગે તે કાઈ જાણતું
નથી પણ મમાનીઓ ક મમાગમા એ વગેરે ઉત્તરે ક ત્હારે જેમી
જાણુ જેની આવી અન્તરના ને જિજ્ઞાસ મન્તરમા પ્રાણરત પ્રાણુમા
પ્રવેગે છે ને ત્હા ચિરંતન' સામ આપે છે

અગાડીએથી । ઉત્તરે પણ આગે મારો તે કાલે । હતો
અગાડીમા જ હતો ને નાગી ન્હાન ડી અગાડીનું મરો
વગિધુ ચન્દ્રનથી જતાજન ઉભરાતું હતું આગ પગ ત્હેમા જોવાતા
ને ભીજતા

પૂર્વપરિમ ॥ એ પ ના માડી એ તૃતામા જમનને જાણે પાછ
તોગતું હોય ને ' ગહન ઘડીના મતા જેવો ચક્રમા લટખેતો હતો
આરા લાગતું થીયુ પ નુ એમા નમના । હતું '

મ ય । ડી નમી હતી પાઝની મનની ગા' નિનામા માનની-
જગતું ઉધતું વાગી મેરોગી જાનિમજોના તાગમડળ દ્રવે જેગીઓના
ચોક્કમા ને માર્ગમા જેનના ની જવા માલ્યા હતા

જે- મીનનું નાશિમજ આ યુ નજો મીન જેના ચચળ ને
લાજગ હતા ત્હેમના ચમ રા નમી જતા, ઢળી જતા સંગે જતા
મુખડે મન્નનકા પજા, તે ચે વજનથી રજેનાયેના હતા મીતની

હવે જમીની હતી ૨ મા પડ વળતો રાત્રી હતો પમના પડ
શરમાતા મરના જના ઉપડતા આગના ઉગતા ઝગણુ દડ તે
આવિયોના મતરમા પ્રાપ્તના ન રતા મુના ચા ર હતી ગતિ
માલ જમીની પા આવ પખિલીના પ્રવન ઉગતના જેવી પાખો
લગતણુ હતી ચા આ તગતી તળી તે મધુરી સમાગ માઠીઓ
આવી તે સરી ગઈ અણુઉડડી ડગીઓની પા ડીઓ સમી મધુરી
કુમારિ ઝોઝ ઝોઝ પાની તેડ મળન હતો

મામા મમલ જીવનુ માગપ ઝો ૧ ૧ ૧ મ ના ને નિયા
અમ દિનરા જે ખવી ન રા ને નાગો માગા નથી પડુ જીમીની
પરમામામા મી બાબામા માન રાતી જ રા જ મ-
પ્રોતપ્રોતે રાત્રી જગતમા મી મેડી માગતી સગીમામા પેનડે
ડો ની પા અ જ ડોના રો ૧

મ તળણુ ૧ પાલીઓ અ અ થઈ ને રૂના ઉડધી ૨
માબમા રાત્રી રાત્રી મુજુ મી ડી ડી તાલ્લીઓ અગળના
ડીગા ડીગા ગા પુ આ ૧ ડીગી ડી ડી ન જગતને નિ જાની
તી તેજ રી રો રમા ૧ મા તા તા ને એ ર અ ના રા
જગત ખી પ્રા નો રો

૨ ને ના કુ મના અ મા પશુ પ્રત્યે આગલને ૧ જે
એ જ અ ૧ એ ૨ મમન રાત્રિ ૧

૩ ૨ ગ ઝો ડાની રા મા ગરા મે ૧ ૧ લીધુ ને ઉરા યુ
જાતરત પ્રત પ્રગરા અ ૧ નિતા ૧ નના આથી
જેના નિતજ સુના મમનથા નિ ન પોષાત મા ૧ ૭ એ સુધા રતી
૬ અવગણુ ૧૧ તો ઘાઉ મમ મને ના યુ અ રતા રતી
નિત મા રાત્રી મા ૧ ૧ ઝોમ ૧ ૧ નો ને માતા પા વા કોઈ
નિતે ૧ ૧ ૧ ૧ પૂડી જા ને નિઅનિ ૧ રીના ને જોનો અ ખૂ
નની ૧ પનાગપિગિન જા ૧ નિય રાત્રી પ્રેગણા જીને તેને

મજનિ લઈ પાન, એ ચ મા તો સ્વદાના આ સોમાનુ ચે એ
મહાઆદર્શ છે અન્નાને ચે અન્નાનો રાગીતિ દાનની
પાન પાન તોત છે ચન્દુ મે-એ-ગિલ સુ રા સ્થી ચે
મહાસુન્દર કાચ છે તે ચન્દા દિગ્ધ જેટના છે તેના ચન્દિયમ
ના મો-શુ માગે રા નગમા ઉપર મળીને હા જગતમા વખાયા
નથી ચન્દના અમત રના ચ ની પ્રિતાના અમત તે દિસે તો
મને નાન મીરા ન વાગ

પણુ હ તો નહીં હિમા પડી મધુ ચક્ર મળનાય છે તે
નહીં દલ્લ સીખવાનું બાની હતું

ઉત્તમના અભિનય રાચના લેખક પ્રમદા મેં હતો, પણ તે દીપ તી
 રાખ્યા થે બહાનું પ્રાપ્ત નિગ્ધી ગમ્મતી લાગતી મ્હને એ જ મ
 ન હતી તે વાસ્તો હતો અન્ય જાન લે ૬ વાચી શ ન તે લા
 રાચનો હતો અન્ય જાન જે ન વાચી ન ત તે મન્દીર
 બહાનું રાચનો ન હતો આતી થ અ તુલા બુને ચાન ૬

આરેનો આ કથો હતો એક નમનો ને વરાગ ને વરાગ
ચન્દ્રિયા મ્હાગ ઉપર તે ગેમનો હતો ચન્દ્રો આને મ્હાગ ઉપર
અભિયો કમા હતો તહેલી ને મગ ન હતી, ની નો એ
ચન્દ્રિયાના અભિયો ને આગ ચા ચી એ જાગત

પણ પગે વડ જ માપુમની કે તી જૂના ॥ ભાગે છે

जे प्रहममुदभा भोना ते विना गात्वा

નમઃ જોડે ત્રીણા મોઝ ૧૧૧ગણી જોડે ૨૨૨ લોન
 વસાના એ જાણ લઈ નમઃ ને નમઃ મોઝના મોઝના દના, ૫૧
 આ મો નાની ૧૧૧ ૧ ૩૧૧૧ની ૨૨૨૧૧૧ હુ હુથી આ નીમા
 તરી આસની યાનિજાના મુખમધ્યગી મી ૧૨ ૩૧ ૧૧ ૧૧૧ નમઃ
 મુખેત નમઃમા એ નાધુરિનો ૨૨૨ ૬૧૧૧ નાચનો દના તે ડરિનાની

કનમાં એ કાઢે ક'વી નહીં । ૧૬ ઉચે કુમ્તકે પડ્યું ને હિ
દીપ હોનાયા ૬ અગાવીમા ગયો ને તે મોરનાની દિશામાં નિહાળ
આ ૧૧૭ ઉપા જાણે આ ૧૧૮ આગળ ઉપાનું ન હોય

મોરનાનો ૧૭ ગાયત્રી ગાય, ૧૦ શાન્તિ-જગતના ૧૧
પહેલા ૧૧ શાન્તિ જેવી મહાજાળ નથી ગાઈ શાન્તિ પાછી પગમાં
દિશાઓ ૧૧ કુમ્તકે સજ્જતી ઉભી ૧૧

નન્દમા ૧૧ શિશુ તી ૧ પડ્યા નરનના ૧૧૭ મમા ૧૧૭
ને ઉલ્લેખ કરતા

તરીને નાટકનો પા ૧ ઉપદેશના ૧૧૧ ૧૧૭ મમાજ ૧૧૭
આતુરતા ઉલ્લેખ માગતી મિતિ ૧ ઉપર જગ્યા ૧૧૭ આગળ
પોમને જે ઉપાની ૧ નાટકનાં ગાયે ૭ સમાધિમાની ૧૧
ગાય ગણ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭
શિખર નિઃશ્વાસિનાથી જાણે ચો ૧૧૭ નિહાળે રહે છે
એ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭

ગાળના ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭
જગતું દિશાવી ન રમને ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭
અતઃ જાતું ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭

નરપુ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭
જોના શ્વામાનવામ આલણા ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭
મમાધિન્ય ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭

નમ્રજા માત્રી શિલ્પ મુન્દી ન મજા હાતે તો ૧૧૭
આલ માત્રી ગય ન પ્રગા મો ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭
આજ તો ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭

મેવે ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭
વાગ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭ ૧૧૭

દહી ગદી ઉત્સાહનુ જોમ ને આત્મભયા આમન્ત્રણ ને ગીનમા અનુપમ દના મીઠાત તો જા પોમાથી પાત્રી વીણીને એ સુખમા જ મળે મુખી દની જાણે એ જણુ ઝણુ ગાજનુ દોષ ત્હેરી ત્હેરી કલક ઉગતી જગનની જાણે જાનોમન ગાતી ગદી

જોમનન્તા ઝોમાગના મહાવાન મગમ પામી જલબરી મરિતાઓ વહે છે, । મમાગના મહામાગર પર છે મુખમા કોમાગની માગણુ એટલી જગત્પાના ગાતી ।ત્તી નની ને આગિત નરી જેતી મણુમા જ થામ થભે છે

હિંગાઓ મ કનાઇ મહીથી સુખમડવ પ્રમો, વાદ્ય કો ને મહીથી કમગાગ માગતી વીન્ગીઓ કમખી ગ્હે, હોમ પગારાઓ ચીરી જાનિમઓ એમ ચાિ ।મા આતી પ્રદિમામા કુમુ તી કાગીઓ વિમગી ગ્હે એના ત્હેમના મુખના કુમુ ચાિ ગમા વિ ।મી ગ્લા દતા રિણુ કિણુને અથાન ને અન નાલો ગેમી મણુમગ માય ત્હેવો ગેમી ગોગ ના । અન્તગમા જા થો લ થની ધડિયાળના મધુમય દગા જેતી કરતદિ ।ગોની ત્હેમની મવાદી મીગી તાથી વામગી દની નનનના માણુ હિંગાઓને સાધતા । અતા ઉત્તા દતા નનના હામથી મગનની ઝોમુદીના હાગ્યે લજવાના

આખો આગી, પપુ અડધી જ ઉગડી ન્દાગ પોપચા ઉપર અગમ ગાગ હાગ મિગજતો આગો

મેરી વજારી મગ દો ધો આવાો

ગમાગના મોમા-યોત્તવમા માનિનાઓ આમન્ત્રણુને એ ગીત નાતી હતી

ગેરી રગાતી મગ દો, મેર આવોને

આગણિયે વા દુધ ન્દાગ મેર આવાને

મણિમાતી ચ પિતા આ મા પાનિ ઝો ।ને મોનાતી હતી

કેવળાએ કેવળ કેવળ નહીં નહીં હોય કેવળ પડ્યું તે જીવિ
દીપ હોયનાયો હોયનાયો ગયો તે જીવનાની શિખા નિહાળ
આગાસર હોય જાણ આગાસર હોયનાયો ન હોય

એવળાનો જાણ ગાયત્રી માં, તે જાણિત-જાણના જાણ
જોવાની જાણિત જોવી મહાગર્ભની જાણ જાણિત જાણી પગમાં જાણ
જાણિતની જાણિત જાણ મળી પળી પળી

અર્થમાં જાણ તો જાણ પળના નવનના જાણ સવા નાજા
તે પળે જાણ

નવીન નાટકનો પાત્ર ઉપક્રાંતિ હોય હોય અર્થજનના જે
આતુરતા હોય જ, આગળની શિખા ઉપર જાણના જાણ આગળની
જો તે જાણ પળી જાણ નાટક જાણના જાણના જાણના જાણના
જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના
જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના
જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના

જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના
જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના
જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના
જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના

જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના
જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના
જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના
જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના

જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના
જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના
જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના
જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના

જોવે જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના
જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના
જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના
જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના જાણના

૨૪મી રવી હિત્તાહતુ જોમ ને આગળયા આમન્ત્રણ ને ગીતમા અનુપમ હના મીતત તો હ થોમાથી ગાની વીણીને એ મુખમા જ મલે મુખી હતી બાજે મે-જણકુ ઝણુ ગાગતુ હોય ન્દેરી રહેતી હપક ઉજગતી જગનની જાને જનનોગત રાગી રતી

જોમનન્તા ઝોમાગના મહાવાર મગમ પામી જનભરી મગિતાઓ વહે ડે, ને મગગના મહામામર પૂર છે કુમળા ઝોમાગની માગણુ એટલી જગતમાના માની હ ની નરી ને ઝોમાગિન ના જોતી મધુમા જ થામી થભે ડે

ગિાઓ મ નાગ મહીથી અમમકવ પ્રયો વા ન હો ને મહીથી ઝમગ માગની વીણીઓ ઝમખી મ્દે, હોડ પગાયાઓ ઝીગી બાનિમઆ એમ ચાનિ આ આની પર્ણિમામા કુમુ ની કંગીઓ વિકામી હે એમ તહેમના મુખના મુ ચન્દિજમા વિભી ગ્વાદતા રિપુ ગિજીને અમકર ને અનહ હ નો રોમી મધુમ થાય રહેવા ગેમી મોર જાગ અન્તરમા જાન્યો હ રતી રિધિજના મધુગવ દગર જેની જગનિ હોતી કેમની મવાગી મીને લાવી વાગતી હતી નરત હ બાણુ ગિશાઆને સાધતા રો અનના ઉતા રલા રતનના રાગથી મગનની ઝોમુદીના હાથે લગનાના

આખો ઝોગી, પપુ વ્યકથી જ ઉરમી ન્દાગ પોપથા ઉપર અનન્ત રો હા મિગજતો વાગે

મેરી રગાની મજ - કે આવશે

રામાગના મૌભા થાત્મવમા ગાતિ ઝો આમન્ત્રણતુ એ ગીત હાતી હતી

મેરી વજાની મજ - કે આવશે

આગણિયે વ - ન ન્દાગ કે આવશે

પર્ણિયાની ચ નીના ચા યા ગાનિ ઝો કાથે મોમયની રતી

નગરની મેરીજો મૂળી હતી પણ એ મૂળી રમ્યા એતન ચમકાગ
માગતુ જીવનના મર્મસ્થને નિમન્નપણી તે માનિનાઓના રસચેતન
તેમના નાનકડાનિગમાથી કમળતા પૂર્ણિમાને ચ પ્રનમના હતી

ઓ આગળે પાતે તે પોતની હતી તે આ માનિનાઓને
ચ ખજા ન હતી આ હસાગ અલ્પદૂર જ મે નજ માણુ ઓળી

માન જમતો નુ મીસડન્ટ પુરપપગિગ-મામન્નજીના એ
ગીત ગાઈ ગયા હ વાગતારે । તેમે થે આ મામન્નજી માલખ્યા છે તે ?

ગાનાઓના નિમા । અનનીમા જાળ રમરાન ઉતયા દોન
તેમી ત હુમારિજો ઉજી ગોપીઅ રાસની હતી

।નાના હઈ મજ ગોમે તેમ મ્હા નસતો તે ગીતગયા ॥
મજ ગોન ॥

મુ તાગિજમાથી જમ અન લાતરી આવે તેમ તે સમી
મજનમાથી રૂઝી માનની કમળાની રસગોસા જેમ રાગ ઉજળ
તમ તે રમીમા ॥ પર્ ।આ ઉજળા રમુતો મન્નાન્ના
ત હતી જાણ । કીલી જ તેમ તોર ગીતમન્ન મખીમા કીલી હતી
મામન્નમા પ્રજુ દા પ્રભા ॥ મખી તે મ ત મહિનીય હતી

જમે ॥ રા ગાગોથી રમતી નવ રાગ ॥ની હઈ મ્હા
મજનની હઈ તેમી મહિ રાગની વાળીમાની લ્હેનો જનાતિ
મજનના તમા । મે રાગમાથી રેલ પ્રતિદાગી મોર ઉજળી

મ્હા । ઉમા મોરિ તોમે પ નાન ચયા + રા નાના મહેન
પડા ના ની પજુ તેમના હમયગરી મન્વ જેના બા લુ ઉજળી
ગરા માગળે બા ॥ હઈ । મર્પ જમરાન નાના લાગ્ય

મી ગી । બા તા જાણ । જાળ ॥ તેમ લેના નસન ॥ ૬ ॥
હ ના તે મન્નજી જાણ । રાગ

તેજસ્વીના દોહતી આ નામના સાજામાં ઉડતી જોઈ જાય તો
 માનના સાજામાં ઉડતી હોય તે તે જાણે તે જાણે

તે મિહ ગમિના તાગિઓ દતી પ્રથે-આગિ । મિ-
લેવા હિ માતના હમગી નમની ભ વી દતી

દીપ દીપાવનો ઠાના ન્હાના નાચડોનો મર મનિના જન
ઓરમા ત તો આવે, તેન નેની મલિના મોહના જનમા તગી
માવતી તે ઝોમગડાડીઓ નમનવીપ દીપતા હતા

જ્યો ને પત્રોની ટિગીમાંથી જલસુ - ન અપા
ઉગી મળે આને એમ મપીએની ત- નાની કીતનીમાંથી તે
ઉગી માગી આપી.

જાત-હિન્દીને પ્રથમો જાતનો • યતનમુજ્જવળના ને
પ્રિય બે ની ગદી હુ જ્યોમા નિ પરી રજો

પૃથ્વીના ને મહીની પ્રાચીન મંદિર રમ્યાં તે અમંદિરની
દેવ દેવીઓ વચ્ચે અમંદિરના વિગતના તેમ જ તેના અમંદિરની
તે દેવીઓ વચ્ચે એ આખા અમંદિરના તે પ્રવિષ્ઠાઓ ને એ નુન
ને અમંદિરના રમ્યાં થયા

માણસ એક જ પ્રકારનો નથી પણ બે ધરનો
તેના મુખની ડોમા ના ગિરો - મલમલ ને રી

ભાગ્ય જોમતી ન ગણિતે નામ નાતે નેતી ન
નાગનપામ ૬ ય જ્ઞાપે ને ભાગ્યે ૧૧ જ્ઞાન યં અગનાથી
૫૫ માનના

જાતી અગાધી ની ૧ મળી ૧૧-૪૨ નવમ / ૧૬૧ આ ૬
અગિતાબો જાતે ગાગો પમાળી

પણ તેમાં મુજ ગાથા નિવનનને ચનન ના પુનઃપ્રસાદ
લાગીચી નો એ- ૪ દની

વણુછાતયા મનના મહેમાન હો આ આત્રી વિગતે કે મેરા
નાન લા ચોક ॥ મહેમાન મીઠા લાજ છે ?

મળીઓ મ્હા ॥ જાણ્યામા આત્રી જાતે સકલ પરિવાર સહિત
પૂણિમા મ્હારે આગલ પવારી

અમારા નયનોનું નાટક નડીકે અન્યુ

તુ નિરમ્બ ઉભો ચતન મ્હાર જણ શીશુ જયુ, અગમાથા
ધનિયા જામગી ગર્જને મ્હને જર્નમમાધિ લાવી

અગીમામા નાચતી મૂર્તિના નૃત્ય તરવરે, એમ મ્હાગ અન્તરના
અગીમામા લેની મૂર્તિની જાયાના જુન નાચી ગયા

હિસાર ॥ હર્ષન કેટલી બરીના હોય છે ? મારે જે એકુ થયુ
સાન્દર્ભના વાનની મને નૃપ્તિ છે ? ને હું જે અત્યંત જ મ્હો

જરા ને ગણા જાણા બને મનના વિમાન ને સહુ ગણા માત્ર
ફપારી ને કોડિનારો મૌન્યની પામે જડાવતી ઉડી ગઈ ચાલિ
જાનું એક મારા આજગી અન્ન રાગ આગગોમા ચર્ષ તિમિરના
ગાન ॥ વીરો તે જ્યોતિ ॥ ૧ ॥ જનણીઓ જ્યોતિ નકામા બળી ગઈ

અગામીમા હું એ ના મ્હો પૂણિમાતી ચાલિ હા મ્હને અધિ
ષતી હતી મારા આશ્રય ॥ જણાગા ચાતા રણમા અમઝમતા
મ્હને મલગાતા

મ તરિક્કમા ન જાણના પીળ ઉજા હવા ન જો લક્ષમી
સો હર્ષપાખામાથી જાણા તા

જર્નનુજમાયા હું જાણ્યા તમા પૂરમા ઉપાના પહુવી
જાગીયો હો ॥ ૧ ॥ લેના આજા આજા જાની રાત્રો ચાલિ
જામા નાટતી ॥ ૧ ॥

શી શીરે મ્હારી જર્નનમગા ઉતરી શીર વીરો મ્હારી જુતિઓની

નવમ દર્શન

પ્ર ૧, ૨૭

મમત્વા સ્થિત થઈ અન્તરના મરોમના તોફાન ધીરે ધીરે વશી
ગયા, તે જયતો પ્રવા મન મન સદૃશ જનના નામો

મહારા ઓગામ્યા યે અધઝાર ન હતો પણ ઉરમાના જેવા
માનસિકતા અજનાના ઘણા હતા

તે પૃથ્વીમા યન્દિગમા ઉપા પ્રેમ ન્યાય અવનતા આમમા
હતી, તે પ્રાણમા પ્રનાત પ્રાગ યુ

પ્રપુલ્કપાદડી પોયખા

ધૃણુ તે ાણુ લી /

ચોસનો બાગે લી રિડિ નો ચત્તપોષ લી નમની તે
એ માયિ । હતી

નતે ૩૨ ૬ ત ગણુ લી ? ત્હેનુ ખીલુ ચુ નણન આપીને
૮ પૃષ્ઠુ તે ગણુ લી /

ચન્નીમા ગરી ચીમા ગતિ ચન્ની પૂતળી જરી ખાયા
ગણુ હતી /

પરી રી પાળગ ॥ ઉઝો તમ ને ઉઝતી ગાયનાયી રે
મનુ । ને મનોન લા ૨ । તો રિલાયી ચે મિલોન ત્હેની
આમડીઓ લી નાગરિગના તજ ઝાનના બાણે ૬ તી હોન
રી ને તી

૬૧ મગ દોનગલે મનુ મનગર પ્રસો દગર ગાતના હરે
૧૮૦ એટલે માન ૮ માનુ ૮ મનુ હોન ૧૦ મા મટાજ ના । તેમ
નાગના વાલા એ મગાલી ૧ ૧ પ્રસગ જાવ મો ૩ તે ગણુ
લી ? એ રસ અનુભવ આ ૧૦ મામી રીત પણ ન જડી ગણિ
તો પ્રિયામ મ્ના ૮૧ ગીન સીની ગયા ૩૨ એમ ના તુ છે
ગોપ ભાતુ અમ્ભાનુ તન ખૂરી મનુ ૬ ને મન્તિ તો ૧૫૦ દોલનાયો
૨૨ તો ૧૧ । એ જિજિતિ અમજમે ૨૦૦ ગના નનના બના પના
૯૧ ૧ માગનુ ૧૧ ને મને પ્રેમુ થયુ ૮૦ મનગણના મર્થ ૧૮૨
૮૬ નાથો

આવમા હડી હીને પળી વનખા મારી હને તેમ રાજી
હિંગિઓ હડી અને થાગી હનગી

મ્હા નગીને નસી ઉજ્જુ મ્હુ, પાપુ તે તા નમગતુ ર'ના
નરની વીજળી મ્હાગમા તે નસી ગા હતી, અને એ નાગીની
તે હામા હતી

ગાંડુમાં બન્યો ભડો દોડ પડી મનમા ડોલુ- જો તે
અનન્યા આર્પણ જનનતા આન હેમ મ્હા । ડોલુ- જનના જે
અનન્ય મ્હને આ પદ્મ વાસ એ મન્યના જ મને આમન્યા
આવનારના

દિનાની પ્રકરના હની હડી આવ જે પ્રતિ જતા ક્રનાય
ન ।, જેમ જેની મુન્નુ પાસ ગાવતી તે આવમતી

પ્રભાને પાતુ મોતુ નર વર્ધુ મપોરે નાથવા મેરે પાર
અપુ વાના મનન પા મેરે મેરે મન્યાની મન્ધિ ।
સાગ પુ હપ હગાધ જે ખે મપોર નરે અનન્ય પડો
જે એક અમર ન હડો ન વાતુ ગનિના જાણી આખ
કપના હો રીતન જનની મનનિઓની ભોયન રાહ આરી
ગીથી તે લબ્ય નાથના થીરુ

પ્રમ મોન્યતુ તે નર હતુ એકે માગી મને નરમાગી તે
આ હતી નરગના પ મલ્ય નાનો મધ્યાન તે હમગો રો

વાચના ? મુના નરગ મા મેરે મેરે વિના ચ નરી રોના ?

પાથ પ વાના મ પ વાના આ ભપે મેરે જના મ્હાગ
મુનમ્હા પ્રમી જે મય । એમીમમા ટોગાઈ ગયા જે
ગાનાઈના હપુને મને વિહાઈની ને નાગ રજી નયનુ પદ
ભરી મેરે જોગો તગો રો

મ્હે જોયુ કે એ- હાથ હર મારી ને વિવની નયે હની હતી

ને શેનો પગથોડો લો ? ત્હેને વાટ ન હતો રૂપ ન હતું, રંગ ન
હતા પીલોઆ ડુધગોઆ ૧ પર્વતગિખરે ઓણુ પ્રાપ્તુ ક મગ
હિડ્યા કે કે લેવી જાતનુ તે કા કિહતુ ના। તેજ-નટી અન્વાર
સન્ધ્યા ૧૧ ઝોની સન્વિધ પ્રમરે કે ત્હેના તે કશ્વગો ફૂટેનો ભાગનો

નમસ્તુતિ જેની નવી મન્નાડ જેવી સાવના મની એ ઠારા
તરવરતી

નયજાનેના ઝોનો માખના ફગડ કે પ્રિયમુદ્દના અન્તરમા
પનપને કે સદમલ્લગોની દ્રષ્ટિમા મવ યા ફરે કે ત્હેને ને ઝોજો
માર્ગી મીની આગળ ૧૧ ના નેનો

અહિછમો તજખો પ્રદે ૧ મેનમા, શ્રીપી મીની તાન્વીપી
મગમગી મીટમાડુ તેતમિન્ જોખાર દેખાય ને ને વાય ત્હેની ને
ગયા પ્રગટતી ૧ લગમાની જોખાતી ૧ ન દેખાતી ને હતી ૧ ન
ચે હતી ૧ તતાના વગવન્તા મર્દ ગા પો તે મો આપતી

માજ થાએ કુ મારીને એ ફનડુમાનીના નય નરમોઆ
ગાના વિચારખપના ૧ તા ગતા પુનત નહાં નવ્ય નુ

રતી ન્તી દ્રષ્ટિ ના। પ્રિયતમ ચિત્ર ઉપર પરી મારી
૦૧૦ ને ચીતરેલ હતુ ૧ મો જ ન્હાલુ લાગતુ એ અપ્સર
પ્રભાતના પ્રભાત તા નેમહમતી અટારીએ એ ફગાના પથરા
મહા ૧ વન્નલાખ નૂરી ડામી ધગદગા હિતમતી હોય ત્હેનુ તે ચિત્ર
હતુ મેન હતી કે તારી મોખાગગાલીની ઝમિ હતી પહારના
પહાર રૂપી તે ચિત્રા નિગખી હેવુ મને ભાતુ ૧ ગાગો ન
હતો ૧ તે મોગ જવ ત પ્રભાત ૧ ચિત્ર હતુ આખડી ને ચિત્ર
રહામે દોર ત્દાર ૧ પનાના ગિજો અહાઅમગા ઘમતા, ને ઘ
૧૬ દ્રષ્ટિઓ નુજના ગાજ ૧ ને વેપ્રમાદ દોર ૧ લમાજ
નિખી પા રાગતાના મુખના ન નય ત્હેના રત્ન ઉપર
કાટક જાખ હતી કા ૧ અગ પથગઈ હતી તે પગથોડો હતો ૧

જાડાંમાની વેનની પગની ધાયા દશે ધાત્રી વેનની નવ
કુપોત્રા મરોત્રી આયો તો પશુ એ પડ્યો નો ને વેનાનાના
વતનમને રિગરતો જ હતો પડ્યો પડેલાના પ્રાણ કરના આ
જાયા જીને સ્વારે ગમતી મને સ્વાર નોતરની

ગણુ કહેશે તે ગણુ હતી ?

આખમા નિઘના મેન ઉભગના દશે ને આવતી નિઘના ને
પડ્યા દશે ધાત્રી ઉવવા તો જન મા જરૂર પડ્યો પડ્યા વમ
તો જો ? મારો જોતો તો મે એ જ ચિત્ત હતુ, તે આજે વિતો
ઉપર આ અને ચિત્રો પડ્યા ? તે મેના ચિત્રો છે ? મેન ને
મામ આગરાગા જાણે તે મા જાણ જ હોય ને ? વા ગના એ ઉકેને
નોતરેમના એ પાઉને એમ હતુ પીપાના પાડાઓમા ચક્રમાના
રિગેશ મે ને પાડે પાડે દિશા કરે એતી મારો જોતરને અથ થ
તપાની લોનિર્માણ કરતી એ તો પેના પડગણા ?

પાડુ એ કોન દી એ નહી - મરુ વિલાના પડગણા ?

કદાળીને દુ કમળાના તરંગિય મારો તો ત્હા મારી
મરેન આત્રી આખી મારુ તેનુ જાગરુ હતુ એને જવાબદારી
ના હાથ નમન ચાળના અને રગન ઉત્તામની વા વાગ મુખમાથી
નીમતી

”ભાઈ ! તુ હું પ્રસિદ્ધામા ઉપર જા નાયત્રી હતી ! અમ
વસુઓત્રી વસુવગ મેરો આપી મને ચિન્તિને જોમને જોમને અમ
એને નદરગતી ત્હારે તો તેજોજના અમાર જોતુ મેતુ રૂપ કાઠ
ઉપરુ ! નાનતો કીમીઓ તો જોતો પોયણાં પાડેમા પ્રકૃતી !”

હરે તે પૂરી જાત્રી હતી ને આખો જોગતી અટને હતી અજગ
માન ત્હારી તે માજી ઉડી

‘પણ આ શું ? હિપાની ડીડીઓની પેટે તારી ચે ખીખીઓમાંથી
તેજના મારા હૃદયે જ્યોત પ્રકાશ પાડી પાડ્યા’ ત્યારે એ હિપો
પણિમામાં ચન્દ્રિયાની નજરમાં છે શું ? આ મહલીમાં જે
અજ્ઞાન મગ્નતા લાગે છે

તે હમની ભત્રીજી પાળના નાતેના જન્મની લાગીઓ
મારે મોઝડે ડાળી રી

પણ મેં હમણે તારી મુન્ડીઓના માનવજનની સો
મહની એ હિપા તે હજી જન્મની કિલમુશીમાના મનિન્દ્ર પ્રશ્ન
મમા મારા મેં પ્રાપ્તિનારે તો અત્યંત જ હો

પ્રજામાં આમાં નીજીની અમનના રમ એમ મહારા હોતી
જાણીએમાં મનના શિખાના અમનના અમ તો મનના મન સમુ
વિનુતમાં મારા મનના આ મન સુસારા હવે આશુ મન
મનિન્દ્રમાં જન્મી મનિન્દ્રની પ્રકાશ પ્રકાશ પ્રકાશ

મારી જન્મ દીવાના પર ખી તો પ્રકાશાંકી પાંચણીની
માના મન માગાને નજીમાંની ની મારીમાં ત્યારે તો હેતી
જાણીએમાં પ્રકાશ પાડી મનના નીજીના પુત્રમાં
તો તો મનના મનમાં મેં પ્રકાશ પાડી મનના મન
નિજી

પાંચણીની તો હવે મેં જન્મના મનના પાંચણીના મનના
પાંચણી (Electronics) હવે મેં મનના મનના મનના
નિજીના મનના મનના મનના મનના મનના મનના
પ્રજી પ્રાપ્તિના મનના મનના મનના મનના મનના

અ પાંચણીના મનના મનના મનના મનના મનના
તો પાંચણીના મનના મનના મનના મનના મનના
પાંચણીના મનના મનના મનના મનના મનના

નગ્નમી, રચવી, પ્રાકૃતિનિમરવતા, યાત્રિકિયાઓના પત્નિ
અગમનના ચાત્રાણુ અન્તગ્ના મેળોના રૈષ એક એવા દોગમોગના
અભિનામદારી એ આધુનિ-ભૂતો ૨૧૦ મિત્ર હતો. મે અમ
મત્યોતી અસાઓર અપનામુમિમા ન્યાસવિતે નિગમન ભમસાનો મ્હતે
યે હરિ તોખ હતો તે મિત્રને મ્હજે જાતી વાત જાને પૂછ્યુ કે
નત્તુ વિનાસ એ પ ૭૪૪ ગેના ? ને પ્રહરણ ૧ પોદળા હાલી ?

એવો મ્હારી આમોમા નેયુ પોતાની જગા પીમળા ના
સુસૂમ્મશુતે પાગખી આગામા એ મ્હડુ બધુ રી જુલુ ને !
નાગી આપોમા અન્ન-જાનુ નવી પગ તેજુ ૩૫૪ કે જે
નીખ હતી ને ખીજી પ્રગી જીવીના ૧૦ સમ્પણના તે દીવડા
નાટ-મારના જે આશ્રમિન્ન દોર કે તે ત્રાસ સિદિતે મમો પ્રથમ
નેજમિન્ન ને પત્રી તે જમિન્ન મમોવજ જગમી મ્હે કે એવા મા
હાગ મર્તિ નામકના પોયણા દિવ્ય દદામિ તે ચલુઃ વગેરે થી
જગ્યદે મારીવધ વાને જે દષ્ટિ નીરી હતી એ અદમ્ય રતી દષ્ટિ
જમાને સુમ્મવિનામીએને પ્રાપ્તી દોર કે ને આજે તને યે તે
રમી દોસ્ત ! તુ યે હવે જાલો નગી જિવાનાની નિગમા પેગ
હાગ નાનમા જે મર્તિ કે લેના ને પ ૪૪૪ "

મ્હારે ગાજ યતુ રે ન હલુ ને લેનો સાપ્તકિન્નના વવા
સામગ્યો યે ન હતો નમ ૧૦૮૧ ૭ એ પડો મ્હાગ મર્તિ મા
કેનો સમ્મદોન્ન થનો કે જાગ નાનમા જે મર્તિ કે લેના તે પ ૪૪૪

પણ પેના પ ૭૪૪ નો આમા રે પચારેન દના જાજા યતુ
જાડા યતુ મો મનુજના પોતાના હાથમા છે ૨ મન્તેમગનના
જગના જનમાગ પ્રકૃત્યપાંદરી પોયણાની માનાઓરી તે દિવ્યે હને
૧ ગુણગોના આ ૪૪

પણ ને મર્તિ જાગ નાનમા હતી કે ૩ ૪મા ?

દેવમદેવેલી દેવસાગીઆમા મુગી પહિંઆની પતળીને ગોધનેા ૧૦૮
એમ મને લાગુ

જગતના આ ની થાી ગાનએ વિશ્રામ ૧૦૯ મનેા ત્વડા ના
તારગા ઉપર તરતો તરતો મગીનોા સુ આ મે ૨૬૩ મ
નીના નદેનમા કોષ્ટ ગાઉ ૧૧૦

જગતના હે ઉધા મ મા, મવા િનાના નાજે

પીડુ આમે તમત ને પ્રજા િનાના લાગે

જગતના હે ઉધા મમા પ્રજા િનાના લાગે

આગળ શા મગુ હતા તે ૩૦ નથી માલુમ ૧૧૧ કે ચિન્તન
માટે એ એક દડી બમ હતી એ જિ તનગેમમા નિદાના મેન નતે
પેરી નજરા ને િનાના મલનમા મે ૪૪૪ મદેનાની સાગીઆ ને
મને મહે નિગળી એ સુ ઉપનતના મેકેકે ને પ્રત્યે મમની ગા
ખાએ શાખાએ ને મટુષપાડી પોષણ જ મનના હતા

મદેનાએ નિગળી કોળી નાળી જતા મે આપ ઉડી મદ ૧૧૨
માકાશને આગળે અનનસ મેા ઉ ના દત્ત મારી માનમદના
મ ૧૧૩ મેા ઉનર જ ના ઉ મેા નેા ને વિમરીએ વિવતા
શૌભામનો માત્રાન્ય ઉનામે હેમ ત્વેકુ કુડમ ને કમગો અમર
માચીતુ મા ૧૧૪ આને માલુ હુદ દુનીસામીઓના મુગમિ ૬ સુરી
ને વિગદ મગા ૧૧૫ દુલ્લો રેરતી હતી કુનાની સાગીમા મેોરી અ ૧
અર્દ ૧૧૬-૧૧૭ ઉડે એમ ૧૧૭ લામ થનેા મલર રેત જનીમા
આગી માગી જાગુડિસ દમો મેગતી હતી મગે ને અમાના દેવ
પહિંઆની હે આ આકાશના ઉભગમા ઉભી હતી

તે ૧૧૮ નિાગનો અનિમિય ઉમેા મટુષપાડી પોષણ
ઉપા ૧૧૯ દમરે દમર ગોળતા નિાગ્યા જાગે વિશ્વની ૧૨૦ નીમા
વોડે મગેવ ૧૧૧ મુગે

આમપામ પ્રમાતની નિર્મળના ઉડી ૧૨૧ માનના અમદેના
ઉમગના મે પખાદર્દ ૧૨૨ મે થસ

ના જાતી પેઠે જનનમા વ સીને અને ગાનને વગા યુ તેમ ક્ષ
હાડને અલિષ તી તે હયા હડતી હડતી અન્તગ્ધિમા ઓગળી ગઈ
મહાનિગટમા સમાઈ ગઈ મારી પૂર્ણિમાતી જ્ઞાનોત્તી પેઠે, શવ
કે અન્ન થઈ

પુત્રનપિ બ્રહ્મ ૧ જા રો કે ઓગલુ? ડનના ઓ ગાગતી
૧ કેવી ગોમ્તો હતો

સ્થાના મરિના તડાના મગપગ નગતી મેરીઓમા પગા
રતા તે હા મગ તે નેજ પ્રાના નગો ઓગના-મ તા જગતમા
વલ્તા રતા અહાહમનિગ્ના નિખગ ગય મિ મડા મ ભગવાન
જગતતી વધીએના ગય પે વિનજતા

હુ જે તે જન્મના અગાધી તેજામાના પગિધા પહેરતો-
ઉનાગનો ને વગી પાડી પહેરતો પહેરતો નમગના જન્મમાગો ઉપર થઈને
આલો પેલા નમોગિની પનિદારી જેની એ દષ્ટ હતી તેના હુ જે
એક-ગ-દષ્ટ હતો આગાની મતિના અલુદી આ પંધના વડા અનિન,
ગોધના આદ્યના મદાપાયુ, મદાગ શરમા ભરેના દતા નમગની હવે-
હીઓ વટારી નગર બહાર મો તે પીસાના નકે પખી નહ મેમે તેમ
પીસાનાની પાગે જઈને ઉગો

જનો તીજ જન યામભગાર ઈ એની ઓટ ૨ ઓટ જે નથી
અર્થાતી

અર્થિયા અમારે જે વગી એ- પચ્ચગી હતી ને એ પચ્ચગીને
એ આગે રિશાવ સવ હતી

પચ્ચગીની જાયામા નાગના જમીધર એમી જમી વાતા ને
જમના જેની વાનમાર્થી નમગની જોપિ આ જવ ભગતી

પરિયો જેમ વાગી પચ્ચગાની વાટ જોતો પુ રિ તેમ મ્હાગી મ
વાગીની વાટ જોતો નાગી ઉગો પરિયો પુમગતો

અનુ- હુ ને ઉપમાઓ કહ અમન હ ? અમનના નિર્દેશના એ
તો અધુગ માધનો કે ગમે તેટની ઉપમાઓ આપુ પણ ઉપાતે નથી જ
દીડી રહેને હુ ઉપા મી રીને દખ્ખરાનો રતો ?

આજે હુ નહ અનધાન કે તો હતો એ- તો પચ્ચગીના પાલ
ગણુવાનુ ખીલુ પનિદારીઓન ર્શન ૨ નાનુ, નેત્રીલુ પનિદારીઓના
ઓન ઝીનનાનુ

જવાબ અનધાન તો એમની મેતેજ આગડે કે એ વાતની
તો વાવનાર ૧ માણી પ્રસ હો ૧ ?

મેમે જાનનાની એક મ-ની જોલતી-ક જોલતી ગણતી આગી
ને ગઈ જણે છુનણના જમ્યાઓ કે નમગના રિગિસ્તાઓ

સ્થના જમ્મ હુ, ને મ્હાગી આતુગના જેના તક ના તા
તથાના હતા નેજમાની ઉખા જે દોગની હતી

નગરા મળિયડી લેના કગપગથામથી મેલીની મેઝ વિન્તગી
ગતીની હુમપટ મકેરી લેતા પ્રભાતના વિનવિર દેવસો આકાશ
વ ને તગર છે તે દેવસો લેને વ નમને તગરના દેહની પાખી
એના લેના કિલ્લાના મને આનેએના હતા ને એ યુગમના
કેસેમ પગમ પ્રભુનાના જ પાઠ હતા

નગની માલાગેરી જેરી મહુદો આતિયો આખી હાય લેવી તે
પવાગી, ને મ્હારી પામે જ યાને તે જન ભગા મચી જગતના
શુરતાપણુ મધ્યમિ ટુ જાણે હેન તેમ મહજ ભારે મ્હારો પ્રાણ
રિનિમય દરી મેનમે પોનાના પ્રાણુમધી આ પા ઝોળીમા ભરી
તે જાહુગી ગગમેભણ આની ગઈ મૂર્તિ મે તે તે વિશામા મૂરમુખી
હુન ને લેવી રીને મ્હારા હાનના દૂવ તે મ્હાગ મનની પાળા
પાળા કરતા

હતા એ તો પચડીના પા ડા જ મુજો હતો

જાગરમા મીનાન પાણી માગતે તેમ તે અમાગ નગરી
પચડીમા જન ભગા મચી

પાળીઆરે મળીઓએ લેને માર્ગ ઓ સતાર દીયો પાણી
ભગાતે તે જન ઉપા નમી તો જાણે માગર ઉપા નમેને હંજલુખનો
બનાખડ

જેડી મળીઓના મેના જાવા હતા જેડીના ભગતા હતા
મહુ લેવી માટ લેવી ઉબી એક જાનીગી મળીમે પૂચ્છ હયા 'ત્હારી
ગાહુન ભગત કે'

મળીઓ મ હમી પડી જાવો મોતીના ચાગ જાયા

મહુ મ્હાનની આ યજમાની માણ કે લેવો ને એ જોન
તે રાત્રે હયા 'મ્હારી અન્તરુદામા માહ મ્હો જનકુલને
આથ ન હાગી લો મુણિમામા પ્રાગી હતી, પ્રનાને પરાગી હતી,

બહેને પાંખી હતી, ત જ એ ઉપા મ્હાન ડાનતો ન્યોતિ

ઉપાએ હસીને કયું ના, મ્હાગી રમહેન હજી અવૂગી છ

જયના ગળ નિકરતા ચ એવું મધુર તથી બોલતા પ્રહ્લાડભગ
જે માંડુવા મિત્રાગ તરે છે, તે તરનાગીઓના કાનમા ડહકે મીરી
મીરી ફડ મારી જાય છે, ત્હેરી એક અગમ્યનાં લહેર આવી અને
બતી ફેરમ જેવી દ્વંદ્વ કડ મ્હાગ અતરમા ડાની ગઈ

તે પંડી થુ બન્યુ તે મ્હને ખમર તથી ધ્યાનયોગમા યોગીજનો
હૂમી જાય તેમ હું ડહાડ હૂમી ગયો જાગ્યો ત્હેરે પચવગીમા મ્હાન
માથા ઉપર એક મેના બોલતી હતી, તે ત્હેને માથે મધ્યાહ્ન તપતો
તો.

કુમારિકાઓનો બગીચો

હિયા કાજે હોયો એમો પૂનભાર પચેશ્વર વિના અન્ય
કોઈને કાજે મ્હને કો હોયો નથી

આ ગરબીના ગર ના કિસમમા ની તુમને ગમ પડ્યો
હે ? મહેના કિસાડની ના ન વગણુ કે તેમના જ અમારા
આન હા ? આપિ ગિઓની નાકિગરબીથી નેનભાર એ ના
વગણા હતા

એક ચાતુર્માંગમા અનાગ નમગ્ની રાગાગાની રાનાીમા
કો એમો ગમ પડો ? એક નીખળીઅ દીખતે નહ હટુ કે
તો મિત્રના મટેનીને પગલુના ॥ હુ

કુમારિકાઓની કેગરથીતો પશ્ચ એટને જવિધની પ્રિયતમા
એતો પ્રજા વર્તમાન જો ભાનિ પ્રિયતમોના મનથાતો મહાપ્રજા
નેનવરસીથી પ્રીતમપ્રિયા પ પગને પગ ન તેમ નહ પલવીથી જે
પગને તો એ પ્રમના ઉતર કેના મુગમ થાર

ગાલ નમગે ની તજ દોલો પુગાલી રૂનાગી તો દોગી હો
નહો ને માતે આગીઓમા ગમ હો ગ દાન, દુવજાગ્ની ઝાળીઓ
નવ આરેસી ને અધપાદાનની હોય ॥ મ ॥ મ ચ ॥ પાન ને તાલો
અગે વ દાન ના ॥ જતા તે મળતા ॥ ૧૦ ॥ ગલાગ્ના લડા
ગમા ૧૦ ગ વગીના ગમગર હિયગતા આર એરી મ્હને અસગાગા
સાગી માગી લેસી સાગી પડુચ નો ગાનવિરા મહેની ॥ જ

વગા ને લાકમમાજા લાભા ઉપલી ન અવ જાયવી લી
સાલા ગ્તા ઉમાલી ઉમગનેજને મ ન રેવચી નિર માલિની નિગ
મા પી ધાયા ગાળામા ઉત્તી માનગાપીઓના લના રાંડા લલ ૧૭

ગત કપડા નિર્માર્થિનીઓ ૧૧ હતા ગણુ બલ ને મનગ્તા
માનતા ને મદનાડને સા ૧૭ ગણુતા આ નેજમી અગો ઉપ
એ મેના ઓ ૧૧ મન ઉપગ્તા પાળા જેના ગાભતા પાટિંગ ઉપ
દિપામ અડધો ગોલા અપુરો લના પાગીઆમા નાગુ નણુકુરોહ
લુ ન્હાના મહોજની હા જના પડુ ન ૭ અક્ષરમાના હતી
જોજી પુરુષર્જનારી મરેજ રુડિનાની હતી ઉદરુથી ય કન્યાના
ગોરી સી ગ્તાના આજ્ઞા લતા સર્પિએ આ લગિય નાચી તે
આના નદા લી દા ૧ શામાના મ ક્ય રમ ય અને રતો
હમ તા ૧૧

મને ગાળામા ૨૧ તા કોડ ગિમ ન્હાની જ પડા તી એમ
ન હુ ઠનામમાખો ગાવિ નિસ રાનેન્ની જન્મતિથિએ
મીઠા છે માતી તારે ગેમ આપાવ નાધિક પનારો મહાનિવ
ગાળામા ૨૨ જ્તાનું ગાત સ્થપાતુ કાગજ અવજાને નિતનમ્તુ
ના પડ એ શાપુગાર ગપુના ૧ ન્હાનતી

તે માપિતી માના પાળા અને ન્હા ૧૧ ગોરી સ્ત્રીજ વા
૭ એમ ૧૧ ગાળામા દનીકે કવામા ગી ૧૧ માના મી ભરત
ભગતી રેટીપ ગૃથપુ દવતા રેટીપ જુદા ગીત માતી ૧૧ અ
વાસા નાત આનુ ૧૭ વખને વિન્ય તો ૧૧ ૭ માતી પ્ર સિપુ
૧૧ ૧૧ નિગ્ધી સીમા જતા પાના મહેનાજને મ પિયા
માગ ૧૧ ૧૧ માળા ત ઉર ૧૧ વા ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧
ઓ ગાળાના મલામા નપા ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧
૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧
૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧ ૧૧

હવાનો નગર તો પડ્યા નામા પડ્યા જ દતો

ગમિ ાગોડી ગુણ ગમણિના મિ ભગો પાયો એમ મળો

નીચે પિાન ણી જસાડુ દડુ તે પ્રમાણે નુ ગયો માનીડની
સાગે મેરી આજે સુગમણીય રીતે જાતી હતી ગમ થોડુ વાપડુ
નહુ હડુ ચોળી ઉપર મન લગતી

જાણાજતા કાગળ પાડેલા દત્તા ને નામોમા ડાંગા
જાના હતા ચોળા ડોંગાસાડુ કુદ પછા આપાન દત્તા કુન્યામ
મીમોને મેજ સુન્યા તે ના વા માપી કુવડેનાગીઓને તેજરી

બહા ' ના લાનગી તે મર્નિ હતી ' ના લાનિત્યથી તે
પગના ભગતી ' હનનનો ઉજનો છે ઉતરે તમ તે જામાના
પાયિસા ઉતરી આની

સુગાર ડુપગો ઉપર ના પડ્યાડણ તેજ રહેરી કુમારિનિઓ
દીમતી

મે રિમે ખીજ પાણી પાયા ને ઉડા ઉજતાગીઓને
મોપો મહાસલાહગા તેડુ આણુબલાહમા એ ના તે પ્રમજો
મો મુગમ થયુ મોગ થે અ નગમા ખીજ પિા પાસા તે ઉપર
મજાવતુ મીચન થયુ

મહેતીડો હ્યુ લમાન નિમજા છે દેડા નચા જામાગો
ન પહોર મરેતીડમે મરિમન ન લનમ । હ્યુ ને મહુ મામાઓને
એડરી ડી જડેલાનુ મ્હે મેતીડો મરમન હ્યુ નુ ને પ્રમાણે
લમો લાગીતરી જાણી ગાણાઓને હ્યુ નમા નચે લેરાના
ડો હ્યુ જડેલાના નવી પછા તે જ નિત્યમ્હે નમે નાદને
બધાથી જે હ્યુજા પહેરો લને મરિને મહિો જમામ મળમે

જગતને સુન્દરીઓ જ નહુડા પાપો તેડુ તે મુન્ડ ગદેન
હુજને મુન્ડતી મુદિણી મેન નડી નડ્યા તેજા નડી નહે

મ શરૂને ચ આમમાય નિર્મળી ગળે નેટયો ને નિમળ નુલે ચ
પ્રાણ નથી જાણતું ને નેટયા પામે ને

નમી નિમેલે નિમ ગયો તટારે મતીગી આખમા અબન
આળેયુ હતું આમ પટ વચે વિગળી યીગ્યો નેગમી હતી

મહારા પિતા ન રૂપી તા । આપા ને જુઓ યોગીઓ અખા
વશિષ્ઠા કલના ગન પુણ્ય યોગીઓ માન જીઓ શીનતા
સહુને ગીમવને જે સેનાના નિત્યવચા પાતે ગીરીને પહુને લહેને
મહારા પિતા બક્ષીમ માપમે મરેતીગમે નુ ગુ નથી, કાપ
ગીખરમે નમના નિયમી ઓ બાન ન પુ પના સા । નિત્યવચો
ગીનતા ગીખવના મારા પિતાએ નગ મા નના માગે વિલા વૈ
પુષ્પ એ નુનિ યાદ છે ને

ઉપાએ પડવી માન પ્રાવી તા જાત મારા કારો ને
ના શરૂ ને શરૂની ન હાર નુ મને ના કુ

ગીનપ માનણુ ને નમા । જાણી સાળાને પ્રના હળવાથી
ભનગુ રજની ખચાગ ગોભાડ નિલસુ ગાથ થયુ પદુ માન ને
પડી નાંત મે નાની માતાનુ કાણ ને માનુ સત હતુ

પ ની ગોખાનની ને ખચાળ નરેતો મા, નમીગાને
કુખ નયો પ્રેમ ને મરેતી ને મુમજ કુ હતુ વાનણથી યાગ
ગોતે મનજાની જાગ્યા જાના હપગ ત, મનજાની નપગ
થતી ને માગાની તમારી જા મી રી જા । બગી નરોપો
ગટગલા મિ ના મિત્રા ઉગાળ મા જો ન્યાતા જન
મી નીલો દુનનિગો મા અગિ કેળ નો નિખ્યો ને ટ ભાગુઓ
તે ન જન એ માનિ । મા નાથ જાની લાવતી । માગની
નમીગોના નરિ સુ નુનિ । મા જાનમા મા, હેતી

પ્રિમામાના તમે મારો મેગા પ્રિય મિત્રા ન હોનો

સાળામાં લાલુની મરુતનીની પુત્રીઓમાંથી ૮૫ ૮૧ ગૃહિણીધમ
મ્મીદાગે, અને તેમાંથી ચે ૬૦ ટકા મરીત કે આમાન્ય મિત્રિના
વગે વગે એમ્મે ખોત્ર ગેઝણીવેની પત્રિયા મહી જોખાના ખ
ચાળ શિક્ષણને બદલે ટુકુબમેનાના ગૃહિણીધમોનું મગીન નાન આ
પરાનો બક્ષ્ય સાળામાં આવસાનો તારો લગુ દનો નેતેથી નવમે
ની પરિવર્તનાના પાઠ મળે તેના સીખસાત રતા

હિયા ૪૦ માં તેના પુત્ર મન્નિય મગે એના તમ્મ મ્મને
વાગના આપના આજે તો એ પિતા આપપામ પયમ્મેરી છે ને
મમિની હયાના મ્મમોદન્ત ગૃહિણીઆરના ઉદાનમાં ૪ બ્મમે રમીએ
ગીએ

ને પગી નના ૧૫ સીખવાના ને મગમગના નવજ ને ટુમા
નિનમોની હોમાગ્મિઓ હિજના માહી તેના એ ગામમો તન્ની
ગી વેનીએ મગી વમન્તાનિમ્મ ઝેના ખાની નો ધી બનીનમી જ
તી આમાની મમવન્ની ગણીએ જેની મ્મોગી મ્મી મ્મને અન્તમ્મા
મમત્ત ૧ વૃમના ને અગેઅગે મ્મો ગ્યા વેનીની હદા ને નમ્મ્યા
પક્ષવહિન્દાનમાં મદમગની શાખાની મમવન્ની બન્નેખાઓ તરી આવી

✓ મુન્ને આઓના સાત્રમાં લખેલું છે મુન્નેતા એકને ૫
પણ ના પશુ હમ દિન્દોન તેમ્મિત્તા હમમાગામાં પાસી ૧૦
૧૦૦ ને ૧૦૦ગીએ હોન કે લ્હેસ ટુમા અને ટુમાગિ એ ને પાલી
લન મુન્ને ૨ ચેતનમ્મા આત્મમાન પીનવચા જે મર શાગામ્મા
પતનો લેલું છે, મર કેમર પીતો મિદ્ધા ન ને મ્મર કે

સીખસો ને સુવાગ્નો નેમ દ્વે ચે તેના સાળામાં ૪૫ સીખતો
ને સુધગ્નો મ્મની પાખડીઓમાંના જેમ સાભાવિત દાવભાવ ને
અત્રિમ હિપમિત્ત મ્મને ત્દા દ્યાતા મ્મતના અન્તમ્માના અગુના
મિગે હિજના ત્દા મિદ્ધાગ્નો લાવવ્વ અને લલ્લ મમિતા અને
વિનવ ૮૬ હિજ ગ્મી માનપખીગીની મુન્ના પામોના જેવા મુધ

મગાનત મ આમમાજ નિર્મળી ગરમે તેના ત નિર્મળ મ શે રે
પાજ નથી ગણતુ / ૧૦૨ દગ પાજે ૭૨

રગી નિમલે વિનમ ગમે ત્હાન મનનીજી પી માખમા અજન
આજેતુ હરું આમ પઝ રમ્યે વિગજતી યીગજો તેજમી હતી

શુભ વિતા નવ યી ના । આપ ૧ । ૧૫ આગીઓ મમા
અજિમા ઝલના મન પહુ રામજીઓ મન અહીમે શીવતા
સહુને શીખવમે ૭ પાતાના નિરનઆ પાને પીગને પાદગે ત્હેને
મારા પિતા મક્ષીમ આપજ મર પીછએ ૫ ૨૦ નથી કોણ
ગીખવમે ૧૫૫૫ નિમલે અધી ખાન ત પુ પતા મા । નિરનઆ
ગીવતા ગીખવતા માન પિતાએ ૦૫ મા રના માગો વિતા વૈ
પુત્ર એ શ્રુતિ ના છ ને ૯

૮૨૨૨ પાછવી આર ગાથી ત્હાજ જામ મ્હાગ રુન ને ને
ત્હાના ૭ । ૧ માગી । હાન એતુ મ્હો ના હુ

ગીનપુ રાવણુ । ૦૫માગ ૮૪ પી માગનો પ્રવા ત્હાના
ભ તગુ થજની ખનામ પોલાતુ ગિલણુ ગાણુ વયુ પડડ પોત ૧
પડી ભાત ૩ે ૫૫૧ માતાન પુ ૧૬૪ ન સાચુ સ્ત્ર ૧૬

૩ે ની ગોઆરતી ૧ે મયાજ રતો મુ ૧ સાગીઆને
મ બ નળે પ્રેમ ૫૨ મારીન મન હુ ૧૫ વારણથી બાગ
ગોતે ૧ જાતી ભારા ૧૫૫૫ ૭૫૫૫, મન મતી રત
થતી ને માગના રૂઠમાન જન પી ની આ । ભરી રોપ
ગમગા વિ ના વિ માર હિગ ત ૧૫ મગો માતા જલ
ની રનો હુ નિમાગો અ પિડગ તો નિખ્યા ૭ ને ૯ ભાહ્યા
૧૭૨ે જન મ સાનિ । ૩ માતા મી માસતી ૧ માગતી
મગીઓના નરિ પયુ નમરિ ના ભારમા ૫૫ ૮૦ તી

[અમિમા ૧૫ ૫૫૫ અમ અરિનગ મિકા ત હોતો ૬

રાજામા લાપુતી મસ્જીદની પુરીઓમાંથી ૬૫ ટા. ગૃહીણીધમ
સ્વીકારે, અને તેમાંથી થે ૬૦ ટા. મગીન કે સામાન્ય ચિનિના
વગેરે વગેરે ઓળંગે. પીપાની પનગિરા મહી ગોમાના ખ
ચાંચ સિવાયને ગળે દુઝમેનાના ગૃહીણીઓનું મગીન નાન શ્યા
પડાતો મહત્ત્વ ગાળામા આવવાનો નાગે હેતુ હતો ને તેથી સ્વભે
ની પરિવર્તનાના પાઠ મળે તેના સીખવાના હતા.

હિંદુ વગેરે માટે તદ્દતઃ નુનમનિત્ત અને તેના ત ગ હને
વાગેરા આપતા આજે તો એ રિતિ આમણમ પથગરેતી છે ને
ગમિ હી હયાના પ્રમોલનત્ત ગૃહીણીઆસના ઉદ્ધાનમા ન મમે રમીએ
ગીએ

ને પગી નના ૧૫ સીખવારા ને આજના નાનયે મા
ગિનામોની ટોમાગેમિએ ઉજાના માડી તત્તર એ જાનમો તન્વી
ગી વેરીએ મગી વમન્તાનિનમો ગેના ખાતી સ્ત્રો ધી સ્વીનમી જ
તી આમાની ગમવન્તી ડાળાઓ જેરી મોગી ગી મતને અન્તગમા
મમતગ નુમતા ને અમેઅજે મોગે ના વેરીની હદા ને નમણા
પરવદિનનામા મહમગની ગાખાતી ગમવન્તી ગાખાઓ તરી આવી
✓ મુન્દર આઓના પાત્રમા લગેનુ છે કે મુન્દરના એને ગ
પણ નદા પશુ હમ દિન્ડોન તેગગિના હસનાગમા પાણી ન
વહેગ ને નગીએ હોર કે લેના આગ અને આગિએ ને પાણી
વાગે મુમ્દર ચેતનબરા આ મનાજી ખીરવા જે મર શાગામા
પડતો દેવ છે, મર કેગવ પીતો મિદાના ને વધુ છે ✓

સીખવતો ને સુધારતો તેમ હૃથે તે આજના પાળામા પણ સીખતો
ને સુધારતો મહી પામડીઓમાના જેવા આભાવિત દાવલાવ ને
અનિમ ઉગમિમવ અને તદ્દા દયાતા - ગતના અન્તગમાના અગત
મિજો ઉદના તદ્દા નિતાગતો તામગ અને લગ્ન, ગસિમતા અને
વિનન ઉ હુ ગી માનપણીની વુમાગ પામેના જેવા મુધ

હિંસા નહીં એ આત્માને પ્રથમ અભિનય તો તેની
સાથે મર્તિના આ ૨ મને સ્વપ્નામાં જે જોવાનું મારા આત્માને
દિતીન અભિનય ને આવીર્ગ એ દેવો ૨ મારી ૮૫ જેની જગતના
મહા હુમાનેને હિંસા મને ૮૫ અક્તિની દત્તી મારે ૪ ૮૫ જેની
અન્ન હુમાનિઓને સજ્જાગ ૨ મને

તે જગતવિખ્યાત કલ્પપિમાની મર્તિએ સી દૃષ્ટ્યને
ગદિદાને ભ માયોત્તરે મિત્ર દૃષ્ટ્ય પગ ૧૧ દુષ્ટિને પોષી ।
પરિવારમાની પ્રત્યે મનન્ટાને મનન્ટ સમષ્ટો દેવો તેમ મારે જે
૮૫ની મળીમર્તિઓ ગ્વી ગ્વીને પ્રત્યે-મનુમાને મનુમાનિ
આપવાના અભિનય દત્તી ૨૫ સર્વ મને ૨૫ તેનું મિત્ર ૨ ૨૫
દૃષ્ટ્યને ૧ ૮ । ૧ એ તો મનન્ટો ૪ દેવો પપ ૫ માર્ય
ના જોમમા મારી ગાગ દત્તી ૨૫ને નમે એવું મારે મારે
મેરા અન્તરમાથી મિત્રન્ટ આગી ૮૫ના

માનનું ને માનનું હાથ હિંસાએ જગતે મારી પામેની
હીધુ ને ચિ મનુષીન પ્રમ ૧૫ ૧૫ નીમસ નરી ને વિચે મુદ્દા
ગ્વી સાગ દત્તી મનન્ટિન મ પ્રાગમા મોરી ત્તની જગત
પપ ૧૧ દત્તી ૨૫ને ૨૫ ૧૫ હુમાનિઓના અને ૧૧ ૨૫
દત્તી ૨૫ને ૨૫ ૧૫ સમા ના દાગે મ ગ દત્તી ૨૫ને
અક્ષર જાતે જુમિતિના કીચા કીચા વિન મર્તિ ૧ નુન્ટ દત્તી
પપ હિંસા અમ ૧ મહેતીછએ ૨૫ ૨ એ તો મોનીના ૧૫
૧૫ના દેવ મની જોગ ૧૧માથી ૨ ૧૫ની દત્તી ૨૫ને પાની વી
૧૫ને ૧૫મા જાહે માર્યાના ના મિયાની ૪ ગાવજો મો રેની
મહે જાતી વિરાતીના જાગ ૧૫મા ૨૫ દેમા મિ ૫૫ મુદ્દા
૨૫ દત્તી ૨૫ને

ને વાચન । જુદીના ની ૧૫ને જોગની તો દેમે માળમી દેને
પપ આ તો દેવો ની ૧૫ના જોગની દત્તી મહે સીખવા દત્તી દેવા
મુદ્દ અને ૨ । પાની પાની વર્જોવ્યાગ ને સુખોવ્યાગ ૨૫ ૮ ગાનિ

હાએએ નીચા પટના નામ પાણીએ એ ચિતા થતી હતી ત્હા
 ઉપાએ વાચન આપુ ન નોળ ના ઉચારણુમા જૂન થતી તે
 મહી પગ એવુ ઠ મિત્રુ પ મ મુકમાન્દરો માંદુર્ તો માંડિ ।
 મ ની મ જ્ઞમ । મ રીમોગો એમે પદ્યે કરીને મોનતી મ
 અધ્યયુને ચે રા માને માં રી વીજા ગિજકુ આકુર્ તો ધ્રુવી
 એજા મુધુ । તુ ાગાએ મુચ્છુ ન પ । આ ના સાક્ષાત્ સમીવ
 મીતી જ રાગા ના નાસા ન વાનિત તા નાગીના મ ની
 મના મીએમે રાવનમા ગાતા પટવી નિતા ની ન્થ તી મતો
 નાડી થોડા પિરાનાનો હાકી મુકમાન ગતી પા જલનગ મના
 દ્ય દ્ય મીન મોયો તા ઉપાજ મોનાં ના મ માના મા ગાથ
 ઉપા રાચનત હતાએ ઉત્તરુ

પાણેના ગિજ ત્હા ની ગુ નવાતુ મગનુ શરમાવુ ન
 તુ ઉપા થ અસાત્મતી-રમતી આસાં મગી સમી નિગાન આપો
 મગયર્મ મમી ન રી માંડી મૂતી મગિ મડા મુકનાગ ચના
 તા રી માંડિ મો મ મગ તે પિગ્યા માયતા નાયતા અપતા
 આમી ખમી ને જગતુ તેજ સત્રહી ખીતી હતી ન ર તિમા
 ા એ મા ત્હા વી માતા નિ રા । મોત્ત વનામ તગ
 તગત ઉપાતા નર ન નમા પા । નાન્ નમી મા ત
 ૦ । માતા જર્જાતિ માતા ન મીરાઇ હતામ આપતા આપતા કા
 ન તી ડાખમીએ મમી મ્હા । અકુતિમો મ્હા ઉ ન ના
 મુતમિપિ જા રિજાવ મર નો અમિતાનગા તન નનામમા
 આપે પથુ અ મા નચુ માણિ । મુચ્છમરી ર વસારે મુ ર
 મગ ર તા ના ઉપા માંડિ । પોને જ રના

નોડુ ની ને અરતુ ર રમિ ર મનીપ બેઠ ધાએ
 ડોડે ને ભારથી હરાતે નામ માપતા હા મી રતાં રકોને
 અન્યથા માનતા
 ત રિમ મ મો પ માથો રોડો ફોડી ની નથત

સન્મુખ મુઝ્યો ને લેવું પૃથ્વ્યજ્ઞ ગ્વા ૯ જેને ઉપાના મના
ઝગણા ૪૨ થી મગદતા ? લેના નનમમા હના ૩ લેના ૪ નમા ?
લેની છટામા હના ૬ લેના મૌ-ર્ધમા ? લેના તેમજમપમા હના
૬ લેના નૃત્યલિલમઆપ્તમા ? ઉપાના આ પંચુ પ્લાયી આપતા ?
હાની ૭૪ વિશ્વતિ મ્હને નિમનણુલી હતી ?

મ્હને વાચ્યુ કે મ્હારે શ્રમ મિથ્યા હતો આવના અમગાના
અનન્તકોની આગણામાથી રાત્રિના રસઝગણા નિર્ઝ ૩ તેમ ઉપાની
અગનાના છિદ્રછિદ્રમાથી રસના ઝરણુ નિર્ઝરના વિગદના અશ્વત
ત્વના પૃથ્વ્યજ્ઞુ જેટલુ ઉપાના અશ્વત્તુ પૃથ્વ્યજ્ઞુ અનર ભાચ્યુ

મૌ-ર્ધ ઉપવનમાથી એ જ દૂર મ્હને કેમ નોંતરતુ ? કુમા
રિશ્લોકોના બગીચામાથી ઉપાની જ રસસુગન્ધ જા મ્હને આગતી ?
તેડુ ચિન્તન આદ્યુ ને એમ ઉત્તર મળ્યો

મીતા અને દ્રોપદી, તાગ અને દમયન્તી મહનલીનનાની ક્ષમયા
ચરીત્રીની જગજ્વ ઇશ્વરિઓ કે જૂનિયેટ ને શુન્તવા લાવા ને
શીરીન ને હુનેખા વિનામની-શયનેષુ રમાની ગમિયોન પ્રતિમાઓ
કે લોગ અને મિયેદિમ વિનનોની મજા પનાની રાજકુરરીઓ કે
પણ ઉપા ? સત્યો માના પરમ સત્ય મમી ઉપા ? પરિગતમના
પુષ્પ મગિખડી ઉપા દેવો ની દેવાગના હતી પ્રૃતિ ની પહેલી પુરી
હતી જલે બાબને ચે અદર ઝીની ચાલતી જલે પૃથ્વીની પગિમી
માઓ ચે લેને માર્ગની રેખાઓ લાગતી તારનિવાના ચે તેજની
પાગ જતા લેના દષ્ટિને જલે પહાડપર પરગતા મ્હન ત સમા
લેના પગનાની નૃત્યગતિ નાચરાજી લહરીઓ સમી મગમગતી લેની
લિલગતી અગધારાઓ તો જલે પૃથ્વીના પગ રાહી હેડતી પાતાંગ
ગાની રસસેગે હતી જયના નુ સમી રોહની વધી સમી, પરમ અત્યની
માનર વા સમી, ઉપા લિલામતી હતી તે દીન સહનલીલતા ન હતી

તે વિનાસરગી ગમપૂતળી ન હતી, તે હુમ્મખર્તિ સ્ત્રી પણ
જ ન હતી તે આશા તે હિમાલની, ગ્રુપા ને પ્રતિબાની તે / નિ।
હતી તે ગમિતા ને જ્ઞાન ને રિતા ને મો-ફની રેવતિ।
હતી તે મધ્યિાન ની પગમ બાર નાતી જગતને મળી લેના જ
નહિ પણ જગતને ઝલરા જગતને ॥ભારસા જ નહી પણ જગતને
સાંતુ સિદ્ધ રસા જગતને પરાને / નહી પણ જગતને ૫
પાંડવની ગાન બેલરનિ રુકમજરા ને મુમત્તરા ને જગતસા
અ।રી હતી મા રૂપરામા મુમિ।ગોના મળીયામા ઉપા।
અ રિતવિ।તુ ને તે રૂપે આમ રાપુતુ હતુ

મો હરૂપરામા મ નિ।મા જોરી ઉપર તો ૧ મારગ અપ
અપ ન જો રિામા ના

પ્રભ પોતાની મુનાયી બ તો મા ૧ ૭ પ્રેરી ઉપાતી
મુત્તા મારગ લાસને આ પતી હતી પ્રલુની નિરિતિઆતો પા
પ્રમથ તેને લા થો નથી ઉપાના રિમિતિમ-ગોના પારા હુમન જગત
નથી ને જ ને થે નહી પ્રભ મળી પ્રભ ॥ ક્યા ને મન ત જ ને

૧ ના ઉપાના મળી કીમ્બરેલી સમમનતા પૃતે તે રિત
મો બરીની રિતિ અ અને મુનાયી-મા ૧૨ તતિ ને ૨ મુનાયી
અને મારા તતિ ॥ મિમાસન મિત્તની મનાવધ નાસા-કેને
નમો જે આવે તને તે મારસા પી હતી મ ને ૧૨ સમ્મા જગ
તમાર્ગમા અ નાળા પાહના મારામ ન તરીજોતી લર્ગનન્તી
હરત પતીમો ૧ ગાપામા ગિજસાતી જગ ને હતી તે જાને
ઉપા ની ને તે ઉપાર ને પાની ઉપાએ પોતાની ના પી બા ને

ગિજના પરીક્ષા રીત ૧ ૪ અપી લના જોર ને ગિજ
મા ૧ રિજગનો રનો લખા ને પનામા તો મુને જગતે હતી
પણ હુમીના લેખાના માના મપડ ને મુમિ।ગોને ૧૭ રીજ

વાના બાળી હતા અસ્ખિત અને સ્વચ્છતામાં રહેતા એ હો એ નો આપો મધુ લાપીએ છીએ

‘યુ લો બા ગી ? વનુને યુ નો આ લી ?’ એ મૂન માતા મધુ પગિપાનની ડી રાજાના અજ્ઞાતક્રમમાં ન પુતાન ઉપર ભાગ મુકવામાં આવતો

ઉમાતો આ યુ ન પક્ષ દનો ચન્દ્રમિત્ર ને એવું પ્રા શમાન નથી પણ યુ ન પક્ષમાં ચન્દ્ર ના નિપ્રતિનિ ઉપડે છે તેમ ઉપાતી રસ ના ઉમ્મતી રતી વખતના ઉત્તરિયા સમન્તચન્દ્રિ તે બે ભાગથી મળે છે તે બાચી પુ ઉમાતી ચ ની મારગેતો કયા ભાગ યવનતી સમન્તનો યુ ન પક્ષ દલી

કુમારિકાઓને પ્રથમ ભવિષ્યની પ્રિયમાં પત્નીઓ તેમ જ માતાઓને કે અને અનુભવી મા પુત્રીઓ મોહ્યુષુ માતા મિ ખડી ત્રિપુરામ પાળનારી મેચ્છીઓ કે એ રંગો નાગમાં ગણાયુ ના ચી મવવાનો એ સિમ ગળાઓ હો બોટા પેવા જેવા અનુ ગણના દોષનાળા મદના ને ગણીઓ પાળા લેવા પસંદના તેમને તે નેહાતુ ક્યવુ એકાધ્યા નામી બન ત્યાં રહે તે પાળે તે બાળા પામ પેને પીગમતા એ અમરો ન સીમરા છતા તે ગણના માતા શુદ્ધિશીવમ માની તેમજ બુદ્ધિ રંગના સમગ્રવા જેમે નજેદનો જ જમાવનારો એ સ્વતંત્રિર્નિત શુદ્ધિશીવમ છે એ વિદ્યાન્ત પાવન ક્ષેત્ર ધવગચ્છાગ તે એકાદસને રાતે જમાવનાર નરનાર મદમજતા ન હતા એમના જેની માન નવન-થાઓ વ નતરીઓની આ નાળા ન હોનાને નરો જમાવનાર ગમિક તે નિત્યઉપયોગી કનાઓની કુમારિકાઓને કમવળી અહીં અપાતી હતી નાગચન પ્રિયવિરતી ગેણી પૂરી અનાના સ્વસ્તિ ને દૂન પાળવા અગાધ તે રાગ ગીતો, મધુ ને મેવાના ચિત્રો સા વા ચિત્રનિજાતુ એ અમારે

પાંદુ પગથિયુ ગણાતુ નહીં નહીં ચાલીઓતુ ૩૧ । ૧૬ પિત્ર
પ્રતર્જન લગણુ ચાલુ રખતમા તે ગાડે ખરચે ધન ન્યાય લેત
ગદહાશ્વમાથી મિદ્ધાન્તો શીખરાત નિ રમ્યુઆ રાણામા વાર
વાને બહે બાનિ ઓ પોતપોતાને ઝેર ગધ-પી એ તે ઝેરવી હતી
નિત્યનોષ લાવે એમ મત મુન્યુ ત મટેલીછએ ગાળાખાતાને
લખ્યુ શાળાખાતાએ આ મચના મજૂર રાખી એરી ઉનમ લ્ય
હા સૂચનાઓ મરના માટે મટેલીછને વગર બાપો

અમારી શાળા ગ્રહિણીઓ કેશરની હતી તે લીઓ સગ
વાની ન હતી

આગે સવિલાના મન કવ ના કવત વાની તથમ પોલી
ગાળામા શીખરાતી પલુએ મિપયોમા રાધી તા અનખર મારી
સુર છે એ સ્થમળન પાનુ અગ લગ વ મુના મનમા ઉનમ
ભવિષ્યની માતાઓ પોતપોતાની માતાઓત લાય તે પમે
કેળાર એ મરના ૧૬૪૭

નમ નીખરસા તરી પાલુ પળાનના માડયા લો મટેલીછત
ભાણો મનાના શોખ હતો ન મહે વેયુ લુ સ્થાગ રૂ પામેના
મિત્રી મ્હા પુન લાને દમિલા આપીને મહેલીછત મિત્રમા
નિતર થા ચરવા મેનાર તરી મહેલીછતે અપ્રાપ્તિ થ થઈ ૧૬૫
રોગો જો મ મચનારો તે રીને જ્યાના ગમાતે ધિરા રગાષ્ટ,
મેવ પના મ માતો નિનામા પામી નિ નતનો પ મારી મ રીકાયા
પુરો માતુ પ્રભા નર પુ લીલુ મારિ ઓના મીવાની
તે અવિદ્યારી મ પામિની સમી મતો રી આમ વચ નીખરનાતે
મ વે પળાનના મજૂર માનની મગર ના થા

અભિનાય ને આવડે અનુભા સુધારના મથે છે તેવી જ ગીતે પ્રિયતમ કેવા જોઈએ એ પ્રિયતમા જ પૂ મ્હમને, ને તેથી જ હુમારુશાળાને કાઢ મેલ સુન્દરી પોતાના મુલ અભિનાય ને આતાઓ અનુભા સુધારે તો કેવું મા ? વાહડાની ગમાઓ જેવી કુમારગાળાઓ તો કેવી સુગનનાના માના જેવી સુન્દર ને ?

સુન્દરમા સુલ મરેયના મોર્ચા સુન્દરીની સુન્દરતાથી મધ વાપ છે પ્રિયનમાને કાજે પ્રિયતમ પોતાની પર્ણડુની કે પ્રામાલ નિગ્નત શયુર્મો કે, ત્હા પશુ પ્રિયનને લાયના આરામ ટાલ દહ શયુર્મગી મ્હુ ? ઉપાને કાજે યે મને મહુ અધક અધુ વાગતુ

કુમારિઓ અને તેમના લાઈઓની યે જોઃ અધા આ ગી દત્તી જ્ઞાતકળનો ઈતિહાસ બહો ને વર્તમાનનો ડાનો ઈતિહાસ ન જાણે એ અનુગતુ જ્ઞેનાઃ મેઝે આહુનિ પિતાનોના નવમથે અને વર્તમાઃ મમથના ખગમોગ કેઆચિરો મમ વર્તમાનપરોઃ રાગના-વિચારનાતુ શ ૧ હાન ત્હા કુમારીના લાઈ સચે જો રાતુ ને અનકર લાન ત્હા ગખીમનમા તેની વાનગ્યા થની ઉપાના બાઈઓ કરતા હયા એમા હમેલા વવતી

અમાગ નવના એક મમારનિરીક્ષક ને વન્તુવિચારક મિત્રે એક વળા મને મ્હુ હતુ કે જગતના જુવાનિયાઓને મસિકાઓ જોઈએ ડીએ, ગૃહિણીઓ નવી જ્ઞેષ્ટી અને પૂગવામા તેમણે પૃથ્વીનો મન પ્રેમલાસનો પ્રયુબજર મ્હુ યો લાનનારમા કે મિદ્ધાન્તવિવેકમા મેવો ગમિા ને ગૃહિણીનો મ્હારે તો ભેલ ન હલો ગરુકે મોરના હા ચીનવા પડતા નથી તેમ જ વળા ગમિકા મ્હરેગમા મ્હા રાવેતર વાવે ? હિગારે તો ગૃહિણી જ્ઞેનાય, ને ગૃહિણી મ્હરેગમા મ્હલના પ્રકુલા ને મ્હોગારે તો ગમિય કહેવાય હિગારે અદિ ગંગાની મ્હદમ્હી કે ગુરોગિની ગમિય જ છે હાપ

હતો મિલ્લ તો અપનાદો જુલુ એ જા થ એ વિચાર મિ
નના વનમા માયાન લતા મન થે મથમ નિ ઉપાની સનિહતા
મેલિની લાગી તની ગૃહિણીનાર નિ પ્રિયવનાના પ્રણુલરના પગ
મેલો મોતે થા ગમેના અ તની ને અગો નાભારના વચ્ચાલ કારાતી
પ્રદતાના જ્વની ચટની લાગી જન ૨૪૧ મરી સાથુ નિ ગીવી
આતના જહામો જાણને થ આ પિંજુ ઈ ૧૮૧ મૂની માન થોતને જ
મનુજ્જતિ નિ પ્રા મે પણ પ્ર ભાનમાહા ૧૧૨ પડઘાયામા જ
પથ પતી આ નાની ભાતીગ જુદી ૧૧૩ એના લેનું નથી
જાનીમા માપી જા ઉપ નમ સાના મા ઉપ ૧૧૪ રીતી મનની
ફનવલા રીતગર જ અમાગ ના ૧૧૫ માનાજામા નાથુ ને પિતળ
૧૧૬ સાંજુ ને કુ થ ૧૧૭ તે મુ નગરનાત પરિગુહિ પડી ઉપ
ભાનભાતના પીત માપુ નીતરના ૧૧૮ મન લુ મને અણુગમે
તો માન પનિસા ૧૧૯ આખા રીતગરો જ હતા

ઉપ ૧૨૦ મ ૧૨૧ નાજિગો ૧૨૨ જગીસા ૧૨૩ ફન ઉતપા
૧૨૪ રીત ૧૨૫ થના લાત ૧૨૬ થાકો કુ ૧૨૭ આ ૧૨૮ અને મિય
૧૨૯ ને જાગા ત પુવામપલા ૧૩૦ના, પણ નવગચની નળાએ
૧૩૧થી નાવાતી મિ ના ભગતી તની ને ચિન રીતગતી ને બે
૧૩૨મા ૧૩૩ મિતા પાપુ રતી મ જોતી પ્રમાન ભાનનાગો ૧૩૪
માજામા ૧૩૫પગ ખમી ૧૩૬

મગા ૧૩૭ મિતા મે જ ૧૪ માનઆ અચી પણ ૧૫ ના
૧૬ મિતા અ રાજાની રાધી માનાઓ અશે મેમ ૧૭ નાનતા ૧૮
૧૯મા ૨૦ ના જ મનર સનિજ ત મિતા ૨૧ જગલુ
૨૨ મા ૨૩ ૨૪ ૨૫ મા ૨૬ ઉપ તેની થે રવા ૨૭ ૨૮
૨૯ મા ગગના ૩૦ મિતા ૩૧ મામિ ૩૨ પ્રનિ ને અજના
૩૩ ના ૩૪

જગતમા ઉપા વિ ॥ અન્યથા સૌન્દર્ય પદી એમ મ્હાડે જેડું
નથી પણ ખીડ સુ-ગીઓ મૌન્દર્યના અનનાર દત્તી ૧ ઉપા
મૌન્દર્ય પોને જ હતી

જે ભાવથી ભક્તિન દેવમન્દિરે મથરે ડ તે પ્રણયભાવથી હ
મ ૧ કુમારિ ઝોનો બગીચ જતો સુજ મ્હેલીના મિહાસન ત્યા
તા તે મ્હેલીને ચરો પ્રા ધ તો તેની સુમનના જગતમા
દોગતી જગતની મર્મ મગિતાઓ મસુદમા તજાવ છે તેમ મ્હારી
મર્મ બાનનાઓ તે મૌન્દર્યમાગર ઉપાને અલિપેકતી

યાજાળા એમ પ્રણયમન્દિર બની, અને ઝાટની કે આગમની
પૂતળાઓને બલે આત્મનક્ષમીન તી જાન પ્રણયમર્તિઓ ત્યા પ્રિય
જતી થ) ઉપાના ઉગના પ્રણયો મારી રાજામા ઉગતા, અને
મ્હા કુમારિકાઓને વધાવના હતા

એમ બ્રહ્મમાર્ગિ ૧ ॥ અબ્જુત નેજ તે કન્યાગાગામા હામ ભ
મુગી મ્હા

અને એ જામનો મમાન ભ ॥ ઘણાચાગિણીઓનો વાર્ષિક ઘણ
મહોત્સવ ॥ કુમારિ ઝોની ઉરબાનનાઓનો તો રંગિયાન ઉગયો
તો મુખશાળાના ફૂના તોગણ ને પનનની વેનો જાનાઓના
મુચેના હતા પાતાના એજણા મમીઅમીનચુનાનની વમ લનાદિ ની
મ્હેલીની ત માનવિ નગરકુમરીઓએ ટરેલી દત્તી મલામડપના
શણગાને વિદ્યાર્થીનીઓએ ગોલા ના દત્તી અમાના લોહિતેથી
મનપૂર્વક શુદ્ધિલ્લ લો ॥ ૫ વેનીને સિદ્ધામો સમાગ્લાગ ૨ મમા
નિગળના દત્તી તે સિદ્ધામને ફરતી ફનમડવિ કુમારિકાઓએ
લરેની દત્તી હામ ભ દીપતા મુકુમ ને કેમગના આગીર્ણ મનો ને
ઉ મોષનસરો ઘણાચાગિણીઓએ આનેજેના હતા આસપાસ નક્ષન
મન મમા નીદતા ગગના મદાગનો ખેડ હતા તેમની રથાન

[illegible]

હોયો મનમળના મધ્યમા પાગે નેમ નેમ ચન્ની ચન્ની । ખી
 છે એમ લલમળના મધ્યમા આવની ગઈ તેમ તેમ હાની
 તેજસ્વિતા ખીનતી વાની નાયતી ને નિન તેજાસી લેને મુખ
 કોભ ન દોરો વિચને વિજુતિ આજતી જલો વાનીશી મ્વન
 હિનગતી રોય લેવી ને મુખિ । પધારી ધનપુત્રી વિદ્યાની દોર તેમ
 લેલો મર્જપુત્ર પતાના ઝોવાગણા લીરા એ-મે-લમ ધનામ
 નગરમધ્યમે પ્રકૃષ્ઠ કને હમતા હમતા આપ્યા ને લાએ પ્રકૃષ્ઠ
 વલે હમતા હમતા લીરા વગી એક નગા ઝોવાગણા વાગી કોમા
 ઓ લેનો વિજયપુત્ર જનો દોર તેમ તે લેને જોયો પાગી પગાગી ને
 તે પાગી નગી લેવેજ રાગી ગણેતુ વાલગ હોયો ને ગગને તેમ મમન
 મલામડવનગ ને નાગ, લોવન્દ મલાપતિ અને લંમના પુત્રપતી,
 મહુની મેદની માન લક્ષ્મીની વાળીઓ હિમગઈ લઈને વગમવા નાની
 ને ધન્યવાલની ધાગઓ આવે તાગીઓની મહાગર્જના ॥૩૭ ગ્રી ૭ના
 મ્લાગ લવનનો પગમ પ્રમગ તો તે નહિ પણ ને પડીતો હતો
 ગર્જનગોલામાની સૂરંગિણ ૨ પ્રગે તેમ લાનુ નમનગિણ
 પ્રગટ્યુ ને મ્લાગી હિપગ ૧૨ પોતાના હિપગ નર્તિતો વચ્ચે તે
 એ દગપાગ દાગ હિપાએ મ્લાગ હિપગ ૧૨૭૨ મદલાનર્તિત મ્લા
 ધાગે લેને વગવેન પુષ્પમુગટના તેજ લાગી તે તેજમુગટ હિપામે
 એ દ્રષ્ટિમેતુ હિપગ મુને પાચો ને પડેગ ૨૦ અને હમહુટ ૨૧
 સૂર્યકમન નમે તેમ વનમન નમાવી, વ નથી મુને નનાચો
 મ્લા । હવતની તો પુષ્પમુગટ તે હતી

તે વિષે અમાગ નમગના નાગગિની મલામમા વિજયગ
 ૨૧ ૨૦ કુમારિઓના ખીચામા મનોરમ કોમાપુષ્પ લા છે

અન્દકોને અન્દરિયે

હિમશા હમણા માર નિ ગિ નુ થતા તા

ચોડા રૂપા ઉપર અમારા નગરમા એ રૂઝના પીઠિયામાથી
એ આનીઓ વગમતી જમનાના ઘાજ એ ખુલાની બીજ ખડમા
અદર ઉજા શાળનાથી ભોજનમામગ્રી અરોપ થતી ને આનતી
નિવનતા તા આ ને ખનતુ ને વા મનતા ટાળોળા ઝાલુજનપને ને
નિખતા છેડ એના તો ત્રી પછા -૦ એના જુ મપુા ભપા
મા મિ થતા

તે એ મુો નાભરના જા મ પાગમરી ના

મે નિ નાજરે ભમાગનાથી ધીરે આ ચો તો ઓગાતા
જ્ઞાજ મનેગી ઝાલુગો એની એ જ ને યાની તો જ હતી પછા
જઈ આનતી મોભાજ ના સા તી ખ્યાધની પ્રથમ પરપા પડી
વાપાનતા જ્યાની જ જો મનાભાથી મોભા એરે મ્હા એર
જાતી જ મેનમેસારેગી ગાભતી હતી જઈ મુમ્બતુ નિ પછા
વાર્તુ નરામા શજમાલુ તેજ ભ તુ છે નરાલુ એ

બીજે નિમે લા પુતો હમચિત ને રનિર્મન ના
હુ અમ થતા તો હ પુજા તો હા છે ને હા
હાને તો આ હો એમ ના લીલુ હા અથ જન મજાનનો
તો ગાપજો નિર લેમોગી ડીએ ને

હમણા હમણા માર મન્દિર મહારાગના સયતેજ વે ॥ આવે છે, ને રાત્રીના ચન્દ્રતેજ વડુ મે ॥ છે બારો જો દેવોના યે તે જાદુને અનુભવેન હોય ને ॥ મહે વાર્યુ કે નાકુગાને ખડારીગાન્ધાના પડા ખસેડયા હો સૂર્યચન્દ્રતા જાદુ જોડા પડયા તે અનિનિવરે યે આમન્ના પણ જોખમાનાં વાં છાટેલી ન મમારેલી ૧ ॥ તે શુ નામ જોયુ ?

૧૮લી૦ માર માનની - ૧ છે પલ્લુ, ૧ જે છે પગી

મારા કપડાની ઠા યે વધતી ચાલી મહે તો તે રિના કુ ન હવુ પણ જોડે ટોળા જરી કે રાજબાગમા હમણા હમણા બાુ જાઓ જા હોમા કે ૧ ધેર વાળી રાખવા માડયો કે શુ ? ત્હારે મહે જોયુ કે મારા નિત્યનજોમા સુન્દતા પ્રાગતી હતી જ્હેનો પૂજ્યુ, તુ અજી કહે છે ૧ તો કહે ના મૂર્તિના કિચ્છુ કરી જતા હો નરી તો કપડા અગરે ૦૦ ૧ મહે જોયુ ગાડી મધ છે કે ગાડા ધારે છે ૧ તો કહે, ડાહ્યાહમરાજો યે ગાડા મધ રેવા ૧ ॥ છે

હમણા હમણા જ્યોતિષિ જગ ને રૂરીની ટેનીના જેના તે ઉત્તરા આપતી

ખરેખર, હા જાદુના જો ઉદ્ય ને અગમ્ય લાગ્યા

જોડ દહાડો તો જા વળી મારા ગત્વારમાનમા માર લેખનપાટ ઉપર ને મારા જોનીકામાથી, જાલે તે ફૂનડો હોય તેમ મોગમની મુગન્ન ફારતી હુ જમ થો મારે જોગડે અતર દેરા ૧ જ્હેનને અતરનો રોખ જા થો હો ૧ તેના ખજા બેળા મારા કપડા ધોવાના હો જોમ ધારી મન નાજ્યુ પણ લેખનપાટ નાં વજ્ર ન હવુ ૧ ધોવાના ગયુ ન હવુ, મે સાત તો સીતરી જ ગયા ૧૨ ॥ નાજ્યુનાદી ઉત્તારાગિના આમ ચોતારો યે હોત ૦

પગી જોડ દહાડો જો જાદુનો બે લાગ્યો ૧ ॥ મળુદુમણુ ૧ ॥ ગી તે કામણુગાગી પડાઈ ગઈ

ખાખેરે ગખેર નારા પિતા પી પેનએ હુ જતો અને સિખા
તે નીખતો ૧ અનેક જ અસ્થિ સિતવ્યવતાને લીધે થાય તે ગતો
નરા સિખાજિના જેવો હુ મનીએ જતો આનતો પણ તે બિન
તો નાધિ ૧૭ ૭ ૧૧નમા પધારાનો મન્દિરમા ઉત્સવ ૧૦ પિતા
મહાબલનમા પગથા ૧૦ ધેગ મરો લનાકુજને વ્યાગજો વૃષભાન
હુમારીના થભા લના તેમ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦
ચલી ગયા ધરના એ મા એ કોશુ હત ૧ ૨૫૦ જ ૧૦૦૦ની
મડી એ કોશુ માળતુ ૧૭

ખરે ખખેરે ચોન્મા ૧૬મા માનતો ૧૦

બહેને મને દીપો ને હુ આવ

કેટલા માનની ય અગત્યજ જ હોય છે ને ૧ મન કહ જ
બહેને હુ આવ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦
આવ્યો મરો

મારી ગાન ઉપાતા જ રાગની ૧૦ ને ઉપાની સખી ૧૦
ઉપાનો નમર પહેલો ૧૦ મહેનનો નમર ખીજા ૧૦ ઉપા મુલ
જ રતી તો મહેન સન્દ જ રતી ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦
મહે ૧ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦
૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦

અ પુપવતા ખીજી મહેમાનીઅ પધાર તેમ ઉપા આજ લંની
મખીને લંહા પવાની ૧૦ નાજો જમનાજન ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦

માની ગડી રાગ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦
અ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦

૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦
૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦
૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦ ૧૦

પણુ જો જ આ ઉપા ? દસના વનાપધનની જાગીમાથી કુલ
ધગમાનો નાપીતો નાકનાપ ના નિહાજે તેમ + આ મન્દિગ્ધિ
જાગીમાથી ઉપાને છ નિહાજતો હતો એ તો નિહાજ હતી આ તો
ગાય છે, એ તો ઉભાહ ને આહનાની ચલનતા હતી આ તો
ઉદાપણ અને શાણપણની સુમિલતા છે, એ તો જામાગ્ની અપમાનુ
વિલોચ દાવિય હતુ, આ તો પ્રોગની જ્યોત્સ્નિતા જેવે ગામીર્ષ
કે એ જ આ ઉપા હતી ? નહીં ?

આરડાની ઓમગીમા જેમી થાગ જરી નિહાવે ચોખા વીણી
જો જ એ ઉપા હતી જાણે ગિણના જુમાથી ચે જાલગ જાલની
હાય ? ?

દગિણી આજ રમ્યા હસી જાની હતી

પણુ તે આનર્થ કે ? ગૃહલાન એના જ કે તરુને મક્કી
ને અચળને જાણા હૈ છે જનમા નથી જોડુ એવું ? એ પગલે
ત્રિનોકગામિની ગિગટની ગદી પુરી વિચિત્રતા ગૃહમન્દિગ્ધિમા જર્જર ખડે
ખડે અજનાગા હરે છે ત્હારે સી અન્દિગ્ધિના જર્જર અપિગવન્તી
ગોલે છે ? ઉપાની અનાદ્ય પ્રિયીને નિવનિહાગિણી વીજળી અત્દારે
ગૃહમન્દિગ્ધિમા જ્યોત્સ્નાના અજનાગે પ્રકાશની પ્રમાગ્ની વિનોચ
મીઠમા વસંવતા પ્રગટે છે ત્હારે તે નવપત્રીમા સ્થિત અજનાગા
ઉપડે છે નગરના નામા અનગવતી ને તપિપુત્રાગ જાગી ઉભા ? તે
જ આ ગૃહમન્દિગ્ધિમા ચોખા ગગી ગણીને દસપગતા માગતી ઉભા
હતી જાણે ચોખા જમળની પા ડીઓ વેગીને વીણી તોય ને ।

સૂયતેજ અગાશી ને ચો ના ઉદામા પ્રયત્ન તપે છે, પણ
આશરી ને આગડામા તો તેની સુકુમારતા જ પ્રગટે છે ત્રીમમા
સીતળ ને ગિશિગ્ધિમા ઉમાવન્તી ગૃહમન્દિગ્ધિની પગમાળો હોય છે, ને
તેવા જ રોજે ચિગ્ધિ ગૃહમન્દિગ્ધિના તે ગૃહલાન

પ્રાવશિત જાણે જરા પીતા પીતા અડી રહ્યા ગયા તે ગયેને
મટેવ અધનો કુટ લયો તો જાતો અમત ।

જાન હવે, બહુ જમ સુ ઝો દસ । જારત દો । માતાની
વળી આજીવતા લાગી । ગ અ તને તો રથો । વાજા દો
ગઈ કે કુ ર જીવતી પગેપગી જન પેઠે જાતો તે માર પસારી
રહો સુને ન ગયો પણ તો જીવી જોવાને દુઠો પસારીપત
નરને જીવી જાતા જોવા તોના ત્રે તો પગામા એ માદુ રહું
રહેને જોવા માતામિતારી હયા તે રાતો અડસા અન્નિ ને અન્નિદિયે

રહો આમોઝગામ દો । મે । ને રતી પ જોવા અગનો
લવપ પલુ વીઠધારે રિશમી ગયો । રતી રતી પાખો રમથ
થઈ ને જીવમા જીવ આ કુ

મા ની પહેના પડા પડે જે રેમ ગુપમિ મા ઝોની લાગ
તો શાંતિના પડા પડા પડી રહી મમી પિયાનાની છગી છગી
રાગ માત અન્નિ ને અન્નિ રેની સમજાના લાગી હયાના તે રિશના
વાનન જોવા પિયાનાનું મરોઆગલ રમથ મરુ રે જુ મા હુ
અન્નિ માતી રતી ત્રે ને હયા જ ગાતી હતી ને ?

મર્મિ । નરથ રમ ત વેધ રેધ ાચી રતો

ાચી રતો જગ નથારી રલો

મર્મિ । નરથ રમ ત વેધ રેધ નાચી રલો

પિયાનાની ગગઝની તર માવા રાગ અમા ને અન્ન
પડમા ગાગતી હજીતી જાણે મેનાઓ હી હીતી આરીને હિમા
ટહુ જાતી રાય ને । અન્નિદાને તે અન્નમીલુ વમન્તાગીત જમા કુ

ગાન મધુર ગાતી જતી, નાચે નરથ હાન—

હુ તે ચિદ્રી કિર્તિલાલ તરી પડના જાણે મોનૈયા ને
રૂપૈયા વેરાયા જીનડોનોનથી ચે ને કનોનિનીઓનો હાન્ય નોન્ય નું
મ બગ તો મ્હને આનની સખીઓ કોલુકના શા સ પેતમાનથી
હમી તે ત્હાજે તો મ્હને ન મ્હમન્યુ પશુ ઉપાએ ચિ ને એટલું
કશું ને આભણુ ? આપો મારા ગાયન નાથી !

મે ખીત એટલેથા ન્હુ એ તમ્યના મોજા જમી ગયા, ને
જીતવડી પાત્રી જમી ઉમિંઓ વિનાની મરિતા દીઠી છે ? મ મ્હ
મરિતાઓનો સગમ તો ત્હા એ રસઉમિંવાઓની ઉમિંઓ ક્ષણથી
વિરામે ? આ વેળા હુપા જાતી ને ચિન્મ વગાડતી હતી

હુપાએ જાણ ની ખસીતું જીત હુપાડ્યું ને ને મ્હનધૂરી
ખસીના જેવા જ નહીં જાયું

જમનાનો ગાંઠે રે જાનડ ! તારી જમી જળે

મોલે મોને તે હા મમરીના મ ગોગ જો !

ગયે ને ન ગાઇ આખડીના મોજ જો !

જમનાને ગાંઠે રે જાનડ ! ત્હારી ખસી મજે

જનનના જનગા રે જાનમ ! ત્હારી જમી મજે

આખડીના મા એ જ વાર જે ટાલ ગાજે ? તે માજે
ગાજતો તો જનનના જનમા જે ખહામસરી માલે છે લેના મોન
માજ મબળાતા તતા ઉપા એ ન ચી જાતી તી

પા પીળળીનો સળગતો ની ન જેમ આ એ દાદવાઈ જમી ને
મોગમે ચે ન રહે મે ને મગીનપ્રજાજ હાનસાનો વિરાનાતી તરંગ
સાના મોજિ તાની તૂરી જઈ ઉપા ને પિટ્ટી પિટ્ટી ને ચિન્મ
માધુર્ધવાગઓ મોજિ તાની અટપી મહ

શુ મ યુ ત તાર નો મ ને ન મ્હમન્યુ

માની વાંઠે ઉડતી પખિાની સખી ચિ ને પેન્ટી માગ ખજમા

સારી ને સુ, બાઈ, ચાન પિયનાની મગ મગડી ક ગુસારી આપ
આપ ને આ ર હોવા માન્યા પણ આજ પાળી ને
હાનીની મારે ને અનિદ્રાને અનિદ્રિ રા

આપ ને ઈશો ને અનિદ્રા ની પડ ને ન પાળાથી
નયુ

પ્રિયતમની અનિદ્રાસુખિના અમમનુગા નો મ પ્રિયતમ
મનુભ ના ને જા ના છે ના કેદો ના નાન મન્ય છે નુ
અનિદ્રા ને ના ન ના પા લારી હોતે તાગ નવા આન્યા
ને પડી લારી કિન્નેન લાના અભયનમા મથા ના શુ હ
ત દાનિ ન મગા નેનમા નો ન હોપિયો ને ને જાન નાની
પ મ મોન પ્રાપ્ત થા ન છે એ હા કે ના ને નો કલ મન
ની લાના અમ ન જેટના નિમિત્ત મા ન થા કે પા હોવા ને
નો અદને પદલુત માન લાયના અનન મોન ન પ્રાપ્ત થા ના

અનિદ્રા ના ને વિવે વાની ને પ્રિયતમ મુગો મુગો મુગો
પિયનાની નો હો હો ની આગળીઆ હો લાના નિયમ ના
ની ના પ્રિયતા મગા મુગા ની ગુસારી ને મુગો મુગા ન મ ન
જેવા હોમો માન યોરવ્યસ્ય લખણમ્ એ ન્યા ખરી નો

અમ ને ન કે હોતે ના મગાન નાયનો પીતો

મ ને હોમનુ નુ પજ નાનુ ની આત્મા જો નો પણ
ન મ ના હો

અનિદ્રા અનિદ્રિ પ્રવતતા ન મગા ન નાનિ નો ન્યા
હો ના હો ને નામોગી મથે ન અનનમૂની નાતા ની
ઓજો ફી લી ની ના ના હૈયુ હ મુ નેમ લમગાની હા જે ની

હિયાની લગ્ન । ઉગતી ને ઠપતી પાનના ગીમા તરેડી એવે થ
ડાળી હતી જ્યાં મદ્રમા ઉપર સુરેખ સાળીની જંગી ફૂંતી

મુઝી હોવારી આ વિલે મુજબતા સદ્ મહાશયના સજ
અગ સગી પાસા મિલો મનમુદ ગીયો નેય લગ્ન પુર્ણમુદ
હિમે અસાય જોવા ને ને જાણ્યા એવે પગના પાત્ર આપા
ગાનતાને વાયા આની હોત તમ ઉપા મોલી બસજો ની ?

એ મોભા વિનિતિ નહી પા આના રતી મહા

મને પગિવલ્લા મિટુ દપ સા મતા પાગનો મુખી હિમા
વલો ના । ડાળા અગ ઉપર મોજાનો ડાળ મેડી રતી તે નહો
હુનામના રતી માનાએગો મગના પગે ન હોત ।

ચિંતિ એ મુદુ ડાળા એ મીત ગા ન ગયતી ને । શીખતી
તી તે હુ ॥ હ વગાડુ

ચિંતિ આળીગો લલતા વિલા મમી પિરા ॥ ડાળ ।
મસા માડી ઉગે વાતાગળા પાત્ર ફુલ મે મીત ગાયુ ને
ડાળ ને ચિંતિ । ગતા રતા ને સિમતા ॥ તરુ એ ગગર
નારી ને ચિંતિ । મ સમયુ ૧૭

મસા ગા ૧ ૨ મે ૨ પપીડા લગ્ન તા

સા । રિમવતા ગાયુ

તમાલામા દે । માયુ

જા । મમ પપીડા મુદ મે મતા

અય ૧ ૧ ૧ મમા । મમા સર ૧ લલતા

ની મગિયાળી દપ ।

મેડી મગલગી અમ ।

૧ ૧ ૧ અમે રે રખી ૧ ૧ ૧ મમા

અરો ગત । પ્રમાણી વાગીમા કુનો યોગના
ખીને જી મહુ મહુ
જેવા ખીને ચી । ૮
ગત । અમે કે પખીજા પન દેના

અરો ગત । અમાગી સિનોખા હવા ૮૭૪૪ગી
મલી તેના તરંગ,
જેના આ મના ઉઠર ।
૧ । અમે - પખી । ૧ મ ગે ૥

ફીમી દન થા બજીને ૮૫ ગાની દની તલો ૧૧૧ મન
હુહામાની ગામિના યોગની હાર ને । ગાદને એમ રી ધીં સિતા
વાગે તે મમે કે કોઈની ભાગ મના પ્રમાણજવ્ય મતા વન્દગાજની
જીવન મહુ સિંગ વધારે રૂને કે નેમ ઉભાને તે મુમલુન વીર
વગ વીમી તેમી અનિનન્દુગી મમે, ન્દુનો ને મને અમનો

તો જીવન ૧ મોદન મમા ૪ પદો દો ને અમનના
અમા અમનનો

મે ખીત ૫ થના થના તો હપો દરમ આરી વૂગી
મમેનો ઉજવામ દહમે અગી ચન્દ્રિક પાણિયારે પાખી લેવા
હ, તો હૂલે ૧૫૧ દેવો દનો ' ૫૫ નવી ભગી હાવુ છુ ' ક્ષી
મેના જેવી દ્વોન્તી ઉગ ને ચો ને પાણિયારે જલ લેવા અચરી

અની કામે પદેની વાગ મેલગીએ મિગાન્યા દતા એ ભાવો
તો થા છે ને ?

असाग अजामा वीजणीगा रटती वागी, ने उफेला सगी
 मसराळ रूपा मारी

ઉશા પે ૫૭૩ ૧૬૧ જા મોવેલ

ઉચ્ચે—૧.મેદા-ને ૧ બોરો વજનમણીના ખીલેલી પાદ
હીમા અના ખીલત કાન એમ જાગ કરી પ્રપ્રુક્તી પા મહીઓ
મજાક વાન નો રપા માળા મર્ડ

આ માનુ ૧ ની ૫૫૫ બાંધી ૧૩ એટલા ઊંડા મારા કાવ
મતા મેટને ૫ ડિગ્રી માંડાનમા ગરુ મમાઈ જાતા ને ક્રિયા એ
મોંતી જ સપાની

મ ગુમાસ્ટી છે - તમારું ગુપ્ત જ્ઞાન

તે મેં જમ્યાનો જોયો પ્રભાતના ગજરાણા દિશમાં
માનમાં મને / ઉપાડતો મારા ઉરના પગલાંના મારા
માગમાં સગમ થતો મોં વાગ્યા કિતિજ ઉપર અસ્માપિમા આભ
ઉતરી મેં જે મેં મારા ઉપાડવામાં મહાસ્માપિમા જમતા બાર

+ ।। २ पन॥ मं गमा उत्थापनी नोमत रागी ७
१ न भज। मा सु

આવા પ્રીતમ ! કગિન વાતુ

तमा सिना नया हिया

આવી , એકાન્ત ર

માના : મનિ , મેષા આનન્દ હાં ૭

ઉચ્ચતલી એ તો તે ને જ્યાંના, ભક્તના એ ભજને
તે રેવા થા મા મનાન ગંગે

૮ જા યો ક્રિયો ને વગ્દાન પામ્યા

એ ગીને અમાગ અ તગ્ના પત્ત નીગી નામ્યા

સિદ્ધાસને દેરી જેની ઉપા મિદાજતી હતી પ્રેમચન્દ્રના કરના
ઉપો ૭ યુ જગત એ તો મ્હને આજે ચે અમર નથી, પણ મ્હને ઉત્તો
નિગ્ધા ઉપા ચે ઉત્ત, ને મારા પ્રમારના બન્ને હાય પોતાની કમલતા
ઓમા ત્રીલી લીધા ફૂલની પાખડીમા ફૂલની પાખડીઓ લૂથાન ત્હેના
અમાગ કરતન લૂથાયા એક પુષ્પની સુરામનામા બીજા પુષ્પની સુના
મના ટોળાચ એમ અમાગ મને-૪ પગપરમા ટોળાઈ ગયા ઉપા
દિનકિનાટ હમી થડી

ધન ધનક દાલ મ્હડી જલપદમ રમાગી જેથી ચન્દ્રિકા
આરી ને તે ચે ચિન્દિકિનાટ જદનાથી ગદી ૭ હમી

ચક્ષિ યજ, અનિભિય નજરે અ મનને સીધતા, મ્હ જુ
ઉપા ઉપા

હામ્યના મોજા ઓન ઉજાયા તે મોની ઉપાડી ઉતરી નરી
યજ યજ ઉપા આ ગી ઉડી નથી ગલ ઝોગળી નથી ગલ પાને
જેવું હોય તે મર્ફન માગો ૭ તો

ઉસને ને ચિ ને વગી હા ની લગ પિઆ આરી

ટકોગ જેના મરજ ગળે મરિજાએ હુ લો ૭ ના તગન
ઉ ૭ લાઇ તો પ્રેમ જ મગનો ટકાઈ મ્હમજતુ ય ૭ જાપુતુ ય નથી
હુ મોવે ૭ મર્ફ જાયથી ત્હેના જા ચાન તો માલી ગજા છે

મ્હ જુ ત્હાને ત્હમે જાતો પ્રે

ઉપાએ ન્યુ મને ખેલ્યું ધનાન આપ્યું તે અ પ્રિતા અ ?
કર્યા ત તિથિયા

મહે કહે તારા આજનું નાનું ?—

ઉપાએ ન્યુ એ તો ચિત્તેલાઅ અનિરક્તો દિન્દોળ ઉપાને
મોખો બોલો હવે મારા માથા ને પલા । અના સત્યલા મા
નાન અનિરક્ત ।

અમ કી મહે નુમના ગદલા ગદના

ના । માખ માની ઉવડી ગદ, ને મ્હાગ ઉત્થાપત મનાના ના

ઉપાને । અનિ તો મગની બગીચો મા ને જ જની હતી
ભામ મી ગયા બાલી ને મે મહાગદ તમી પડ્યા ઉપા ને
જનબરો મે ને જનરી નાળી પાન જાન તમ ને ઉપા ને ગયા
પાનના પાનની બીચા મીજાન તેમ અમાન અમુખ બીજાયા
નહા મા ને ને ને જાન તમ મહારી અનલા મમે પૂચી અનિ
જાન અમા । એના ના બીધા ને નાત્યત્યના ને નુમલાના બા
દોન તારા મગ ન નુ માગ મમા । બાપો બાને પ્રમથતા હોય
ગના ને ના દા ના અમત્ય મા મમા । ઉપ ના તો હ ।

વડમાસાના જાથમા

વિશ્વને અશ્વત્થ ઢોળ છે, પણ વડલો કહેવ હાત તો એક વધારે ગોલત ને વધારે સત્યપ્રકાશ થાત નહીં.

તમને ઝાડે વડની પચડી હતી ને તે પચડીમા મિત્ર જાવની પાતાલતન વાન હતી. મગની મનારીઓ તેના જન ભગી જતી, તે મગજોને પાતી.

મહારા મહારા એ પચડીના જનરૂપ હિપ્ત ત્રિયાગ ત્ય નમતુ રુદ્રીઓની પ્રતિનિધિમા ભગતી, ને તમચચા થતી જન, જાવના બેના જનહનનતી પનિનારીઓના વિશ્વગી વચ્ચે ને ક્ષણગી વનો પચડીનો મોલો ને એ માલમા ડોનતા-ચમ ના રેગ લીનમલીના પનુગ એ મર્દ હિપ્ત મહારાનો બાન મય ભદ્રાગ્ર પ્રાપ્તો ત્હાને તે મહુના મન્તર્વાર ન સગના પ્રમાન જેવા જ ખુદા થતા.

એ જ પચડીમા નાજી નમગની માગમર્જન મગતી કુમારે નડની અદારીઓમા મેમતા ને મમી વાતા પ્રાપ્ત મમચક્ર મમા ગોલતા, તે ક્રેતાલ લક્ષ્મણુ જેવા ચે મિગજતા અગ હુમાનગ્ર મુગ્રિન જાજુનાન પપા મમી વાપિમને તીરે મુમેર મગિખડા નટાખર મમમેનાની ત્હા પીગમલા ચે મળતી.

હાજના ડિગ્ગો વડાગોખમા અજવાળા પરાવના, ને તેજના મુગ્ર ને હાગ કુમાર્યૌનને પેગનતા તેમમચે પચડીની અમારીઓ મગિડાની ગમ ત્યોનવી કમકમતી.

પરી હિયા ચન્દ્રિાને ચન્દ્રિયે ઉત્તરન ઉત્તર આનની, અને
આનની ત્હારે ખડ મહા રમની માનની માને કે ૨ હ ૧ ૧ ૧૫
૭ તેમ હ યના લાવે હકાયેના વમે ૮ પણ હિયા કોટી કે પ્રિયન
મના હ ન જોય તો પ્રિયમાને પુનઃ મહા વચાતુ નથી હિયા ।
વત્તપાડે ઉપાની અન્તર્ગર્ભિઓ ૥ ગદગ અત્તરમાગ મેને જે અના
થામે ઉત્તરની

એ આપડી અમે પામ્યા હતા ૨ જે વચુનપણ અમ મ ૧
નામે છે, હ નના નામપર હોય છે

શ્વાગ ખજના પૂરે પ્રગેવા હ નમ ને મૌન્દર્ હિાને નમ
પજને પ્રગટતા હતા તે હવે મ્હને મ્હમજયુ ચન્દ્રિનએ મ્હને ૥ખ
યુ કે પિયાનાની હા મહામા ગી રીતે ગમાય મ્હે મન્નેને
ગાત્રીર પદતિએ મિહ હી લખતુ કે મહામાયાની પુરીઓની
ગાત્રીને મહાપ્રભ મ્ને ગાન તે વન્ને ગતા ૪ ઓહો ઓહો
હનો ન્હાગી મમથ હીનો માલળી તેઓ ગિમત હના ન્હાગી ગલી
મુખમુખ નિગળી નિગળી તેઓ હમતા ૭ મ્હમન્તો હનો-પણ
ગ ના રીમગી ન્તો રનો-ને મ્ને ચન્દ્રિાએ ગીજો વિમે મ્હમ
જા યુ કે મે હુમાગિઓ નુમાને કેમ રમતી હતી હુમાગિનો પગ
માથલાન પરમાયદન નો હનો પણ એક માગિ । પ્રત્યેતી મ્વાર્થ
લાનનામાની જન્મેનો રનો જગત હેત ૧૫ છે, ૧ વાન નાગ મ્વાર્થને
પરમાર્થ હે કે ૨ છે ૧ ૧ ૧ ન હનો પણ જુની ગરી હનો

પણ ૧ ગાના ને જમનાના જોના નિપાય વિનુદ આથ પગ
માવના જે નિમ ન મ્હ એક ૨ મિગિમા નથી વિગતતા ૨

જહાટે જહાન મગતા ત્હારે અમ પુટની નગી કરી ને વ
હા હાગ દૂથી પ મ્પ અમે મ કા ના અત્તર મર્ષિ ૥ નાની
અવતિમા વિગતતા મહામાગને નિાર ઉબેન જન્મિજનમુગ ૬
જનમા જ નિાળી મ્હ, ને રિપુન ન તમમાનાના નિા ગિહા
જે મ્પોની મ્હન જુમિમા જેમ નિ ખી મ્હ, તેમ પગપગના

૧૧ । તપો ભાના મહાનાથ ના જ્ઞાન ધી મૂલજામણીના
પાતા મ / સુખ / અમે હોતા ચાલે હયા છગી પ તી અ
મન વિદ મગી મ ગુણિ મ્હારા ચિજી મા પરાવતી । હંતી
વિદો વિદો મ્હારા નિર નગ પ વિદતા ।

તેના દિમાગને થ અવો ગજા હા. ૧

પરિમિત સગિમિતી એન હિસા માનતી અને નફારી નાણી
 હિસા રાખે. આઈ ગાઉ પાડી હિસા જતી મુદ્દા. ગણાએ ગણાએ
 એ નામ ન ફરકા ન નવજન પત્રવા

મા ર્શ ગરુડમણિ જરુ , જાડે રાત્રે ૭ : ૧૦ મુના ૧)

ને પત્રી ઓપા નાગમા મા ચાલતી ને ના। કાઝર કમમ તી
 વનપુત્રી જતી ભેન ને। નગ્નનતિ મ ન લા પૂતિયા તમેને માગે
 ચાલતા એ નગ્નતો ॥ ૦ નમાનતી । સમાનતી ત્રવ માગે
 તીકુ પુત્રે તને । ૧૭ ગણકી

[illegible]

10 પૃષ્ઠ ઉપર : યાની ના અતી દમની ની ।
11 વાગેના મુદ્દિયા ૫ ની પાળના નાની ના । (પણુત)
તે ની ની દીપ ।

சிறைக்கு அங்குமிங்குமிருந்த

ଅଟେ । ଏହା ଗୁଣ ଓ ଫଳ ଦିଏ , ଶୁଣିବା ଓ ଫଳ

મહે જ્યુ કહેજે ને મા ત્હને કહતી હતી તે ચે મ્હ માબળ્યુ
કે 'ચન્દ્રા જેની ત્રાગી છે ને ઉપા જેની મ્હ હોય, તો હું તો
મ્હાગે સસાગ તરી પાડ બેસુ

ઉપાએ ચન્દ્રાકા જ્યુ એમને તો બાતિ બેદીને ચે માબળ્યુ
ને ત્રાગના પોષ્યા ત્રી ત્રી ચે નિગમતા આવડે

ચન્દ્રીએ ઉત્તર ગણ્યો ત્હાન ક્રેતી નન્યગીમાનો મા મા
ઉત્તરે ત્હેને ચુ શુ નથી આવડે ?

મહે જ્યુ કહેજે એ આત્મા ત્રી ઉત્તરો ? તે મને શુ નથી
આવડતુ ? તમે આ આપા હો મધ ?

તેનુગિના મમે પાવર ઉ હતી ઉપા હમતી હમતી આત્રી
હ હમતો હમનો આગ હો ઉપો ઉપાએ મ્હાગ બે નતી મે
મ્હાગી ને આપી હ ત્રાગી ત્રાગાગી મગિમી નામિ ને
આપો તે પપાગી

ચન્દ્રા અખજાદ હમતી મ્હાગ ઉપી એ મ ત્રા ગન
પી બ્યા, ને મેકે એ તુ નાદ નાબ્યુ ત્રા ઉત્તર એમ નથી તે !
ભધી મળી છે જની ભાષ તે લાગીતી

ચન્દ્રાકા ઉપાને લાબી હતી તે ઉપાને મ્હાગ મ્હાગ
આમ મ્હાગાનાની હતી નિથિઓ ત્રી પા પત્રી તે મ્હાગ
આત્રી હતી મ્હાગી પાત્રી હું ચે મોનમત યમા ત્રો

તે તો મપ ત્રોતો ઉપથી મ્હાગ પાત્રી અ મ નિપ દના
ત્રા દિવે અમા લોનગીપીપગીનો ગન હતો ચમનમા ત્રા
નગન તેમ હનગપ હે ત્રેકુ નગરુ જોમન પ ત્રાગીમા ઉભગતુ

ગત્રમહાગી ગજગાગાનો મ તો હાથી મ જેનમા ગનતો ગનતો
મ કો ત્રેકો હું મ્હાગને સચવો હતો મ્હને ઉપાએ આખનડીના
પાન ગત્રી હતી તે પાન દના ને ર ગ મો જ્ઞેત્રો હતો

૫૫, ૭

મૂર્ચા લાગ્યો હતો પણ ૧૭ કોષનત હોય તેમ મનગી
નહોતે ન સસતો આરા સદુ મલીવર મતી આના હતા જા
ખમીનાં બહાડ શતરુ હોય ?

તે એ હતો જ હુમા પરિમનમા મનજી મમો ની
આવતો ૧૧મી માડવી ઝણુ સમી લેની વ નડા દતી મ ધોન
લોચનની પામે જેવા લેના પોપવા વિશ્વાઓમા વિરનતર ઉ તા જ
હતા લેનાં કૃષિમા સિપનીગળતા તીર હતા લેના ટાક્ષર તા સિમ
તમા ક્રી ટોરો હતી, લેની કસ્યનિયાળી મમમર મેંડયના ૧૧
જેવી હતી તેના રખગાદ ૧૨મા સિપનાસના મને ૧૧મહુતા મહ
જતા મયવ મા મનજરાજ પવાર તેમ મ લનોમા તે જુર્ન આવ્યો
હતા તે જેમનો હતો લેના વમજી ઉપરના વજમુકા તે સામપદ
માનો ૧૧૧ માલો તે હનતાબગતા સીમગ નહી

કિતિમ ત પુરપાર્થ મમા ન જુગવ જનમનજાલ ત હુમા મવ
ગમે મજ્યો હતો હમા તે મ માતની આપલો હતો હેની
આમ જ ટેલી હતી

રમલ જમી ને ઝાળી ૧૧ કાળે પધનાના મોખમા પોપટની
પહે હુમા ૧ પહી જે ૧ ગાખાઓને લીચક આરો લીચ તા ને ૧૧
રાગો મ સા આન માખાઓની મા જો કાળી ગાધી ની ૧ મગી
ઉતરતા ને ખીજી નહને ના

૧૧૧નીના ૧૧૧ જોય ૧૧૧૧૧ મજી હમતા જાલો મમા
મનો વારુ લેમો ૧ રાગો લાન ને ૧

૧ ને ૧૧૧૧ પહી આવ્યો મામળ ને ને પાજી તેમ
૧૧૧૧૧ ૧૧૧૧૧ ૧૧૧૧૧ ૧૧૧૧૧ ૧૧૧૧૧ ૧૧૧૧૧ ૧૧૧૧૧ ૧૧૧૧૧
૧૧૧૧૧ ૧૧૧૧૧ ૧૧૧૧૧ ૧૧૧૧૧ ૧૧૧૧૧ ૧૧૧૧૧ ૧૧૧૧૧ ૧૧૧૧૧

ગાખાઓને ડોલાવી જોઇ, ને એ જુદામેલુ ઉપર નહ પા માડશે
કોમાગૃન્ન નિગમી દુ કે આ શુ કરે છે દુ તે મેલુ ઉપર ઉભો
હતો ને માયા ઉપરની એક કાળી કાળી પતી ન ગમતા હુમારોએ
મમીઓ છેડી ને કચું, ભાલે કાનિનાગની મ્હા ઉપર થી પૃથુગ્ન ।

સર્પે નાન નયાસ્તા ર્ધુ પશુ ગોપગતેની ગોપિ ાઓ મ્હા ૨

મર્ષ માતાધ્યાની હતો ત્હા નરાળાએ દુક જની જનમ
ભરી, ભાલે હનુમાનજીએ માગર ઓળગ્યો મર્ષની સાખાએ ઉતરી
ત્હેને અડખી વન ત્હેને સીંગ ઓળાડ્યો

સર્પે ર્ધુ આવો રાત્રી ગોપી !

ફટાન જંગલે આનુ તો ર્ધુ અમર નેમ ભવાળાના રામના
તમાચાનો કટ્ટો અમર્યો ને મર્ષ વડ ઉપ નીચે ધૂળમા રગડી
ત્હો દીખળાઓ મુ ગાછ ઉઘા કે ને નો ને ભાડાં । તાશુ
ગરીમનુ ગગડયુ ? ફમાલ તો નથી મયુ ?

મરેખર, તે મર્ષ જ હતો હ ની વિચારતા વિનાનો મ
વના મોટા જેવો ને માત્ર પોળાજી વિનાની સગાઇ જ હતો
નમસ્તોમાની ત્રિભગી ગમમર્તિઓના અનુ ગધુ કરી કરી તે અગમ
નિભગ પાડતો ત્હની કીધાઓમા મોહવિવલતાનો કમલુમન્ન અ
અ નો ત્હેની ત્વચા નેજની હતી, પણ બીજુ તો વિષ ભરેતા હતા
એ વિષને બ લે અમત હોત તો તેનુ ૫ દેવ જેવુ હીમત

માદમન ને નુગન ખોગ નથી સતતાને સર્પનુ ૫૫ થયે જ
કે માન્દર્યની વિનિ ને ગયતાન ગ્રમદીમા જન્મેસા અમુર

વળી મન મહા નુમાગેએ જમી વાલ ને કાલેસો ખોલાવી
અને પચમટીની વગડાને પા કે પા કે અડાડતો જમીનોતનો
કેમ્લિખનિ નાના ધોગલામા ગાછ ગ્યો

44, 92

નરણ ગમતે જ ગોપતા તેમ તે મને ગોપતા એ જ
ખાથી ખી, સાખા, એક પલગાખની ખીજે પલગાખે વગા
પેરાનના અમ મૂમતા ના ખીજે પો ત્હેના ઉપર પા જ વરમતા
પટીઓની પાળીઓ માગતા લગ્યાનના મીજનતા પલગતા પા
પી-મન નો અટકાવ જે વજ જ નો જે શિખ ઉ તા ગિય
જના ત્હેના નાન અટકાવ એ જ્યોત હતા + તે થયુ જાટલી
જે ત્રતા પેલમય મન્માગ માગે તા નમ્તાન મગ તે શિખો થાય

નવગામા પ્રેરના દતા । ના માગેચિયા જેની એ હાથી
ખહી ખાઈ જાવી સગતનાગાની મરતન મે તો ૮ । અમર
ગીડ ને ત બાગી જન જો જાગી ઉજ મેસી જનગ બરી ૧ ।
હાથે જાની જાળી ગીવી લ । અમર ૧ ૨ ૩ । ખાઈ પગની ગેસ
હાથી કાળમા બનની બીડી ૫ તો ને મામાચિવ તરી ઉતરી
। મી પાગની ગા ૬ । કિત ૭ નિર્મિત મેદા

માનવ જાનિના અપાનાઓ જે રસનાઓ પુનઃવિભાસાં પિ
દાનાં દનાં નની નના યુગની આ રીત નાક્ષી ભાયાં ૪
અને વિયુગની અનાચીત અરી મંદ પાતના ૧૧ ૭ ૫૫ ૨
પર આ ૧૧ ૩ નાં માટે ૨

[illegible]

એગની જે બીનમલીલી ॥ગી ૬૫ ના મોચિ તી ગારી,
જે ભમી જેરી જેના ના બી બીન - તી ૧૬ તગતી ન ૧૭

દારથી મર્ષે ઉચે લોયુ, તે ગતા પ્રાપ્તિમાની પ્રાપ્તિ કરી પડ્યા
જાણે દાસ્યાના નાચુની મે- વડી જ વાર ગઈ તેમ ને ।

તેની લક્ષ્મણે ઉપર રી ગત્યુઓ નિર બગતા કૃતી ને
તેના લોચનમા ચે લોલીની દશન પ્રગળી મર્ષે માન્યુ આમેચિયુ
નથી ફાલુ ધારી મુ રમે ઈ તેના અન્તગે એ લાચના ચે રૂપ
નાચ્યા

જોમ ને હિમાલયમા મગાન કે તે ગના પડી નહી મવાલુ
ચિન્તન અંતે નિચાગણા કાની પ્રાપ્તિ લાગ ચડે કે અંતે તેથી ને
તીર લક્ષ્મણે વેલત તે જ તીર લક્ષ્મણે ચગળે જઈ પડે કે દાસ્યાના
કાચ વાગતા સપો નિતા પ્રગળી હતી, ન તથી તેના આત્માના
ચાપની પાણુ તીલી પડી હતી

મર્ષે નક્ષત્ર નચુ નહી ફાળી માગે તેમ તેમ તાચ નમાવી
તેજો વનગ બગી, પણ તે ચોટ ચૂચો જામી કાળાએ આગળી
ઓના ટેગા અન્તગે તામા મદગ ધડી ચાલ્યો લાગે ને પડી
શિના જેવો પડ્યો જાણે અમ માથી વનગાન પડ્યો

પાપમા પ્રગા મગ્નિયુ મળ છે પણ પુણ્યના માગ લક્ષ્મણે
કે, તદ્ગ પાપના તીર નક્ષત્રની નહી પાપના ગર પ્રાપ્તિ લીજગ
વાગે કે પાપના તીર પાપ વ્ય આત્માની તોત તો માનમસાગ
આ મગ્નિયો જ અત્દારે તોત માગા ક્રતા પ્રાપ્તિ મોગ છે
તેના પાપ ક્રતા પુણ્ય મોટા કે

અમ પૂરી ચઈ તે ગળના પાપ મર્ષે મર્ષે મર્ષે દારી
પુરુષાર્થ મગ્નિયુ મોચન ને પુ પાતનની મનમતિઓ ખડી તો
મેકે મુ, માગે પસીમા કાર્મ મોને કે ખીજાએ ક્યુ, મદારી
ખીજાએ માર્ક ચમે છે નીજાએ ક્યુ મદારી મર્ષેમા હિમાના ગીત
આગ છુ ત્દારે જમી મોનતી જ નથી મદાર, ગીત ગનાતા જ નથી
મપના તે મદારા ન ખીપાના પાન મગ્નિયુ વરકચ

મર્દુ યુ ગવિ જાતે તો પ્રજામસી જ હોવે તથા । બર્ગ
ના મમરી ૭ જતન રાગે ને હરિદી આને તમ જા । આ બમીતી
તેમ ઉપા આવળ

અમતો ત્રિસુગ ની ત્હો મોઢી અરે રંગી રી મુરે ની
તતી મોલી । છુનચુનજી યે રીમી ને કાવલી ય મીઢી ૧૦
ત્રિપાસતા રાગ મિ । જ ના લોય । પચરંગી ૭ ક પા ૩ ૧૦
શમ તત્ત્વા પ્રિજતા નાગ

પણુ આ કા । ૨ એ જ તે સહુના હતો એ જ શિખ
વળેના રતા

નગ પ્રિયા । જમા જિજ્ઞાસન તન રહા મારી આતોગિજ
પરિવાર લલ ના રી મહેતોઇ રંગી રતી જાત સા યતી
રંગિપ્રિયોતો અથ ની લ્યો સુગિતાની નગીમો સમી ત મતા પન
રતી પાત્રીઓ કીક ગી । જગતી કતી જગતગણુ જ્ઞાન ની
નગ પ્રિયો મગિષ । પાવનના રા રૂંડ નતી મા સ્વામાતો રહતો
રતી પણ તે પોમાગમન માખે ૧૧ હવુ ૨ પ્રે જ તે મા
રતી મનાના નામિતી જગતો જનનાને જાતો । મહેતની સનાની
ટ્રેમો નાગળી રોન ન લેમના મધિવાના નિગળી વિજયપુત્રની
માખરે આત ૧૨ સુનતીઓનો અવિગની ઉપા આનતી ૧૩ પા ૧
વ રાના ધનુષ્ય સમી ૫ પમાનાતી વેન ત્હના લલાત મ ૮૨ મ
મતી રતી અમા તા રાગેન ન રતા પણ રંગી મુરુત વચ્ચીનો
ગન ૨ ના જાના જરી નહા માતી ન વ્યાલે મોતે ૧ વાળી
ઓતો અવપરિગત આવે તે જાય તમ ત માગિ ૧૪ માતી ૧૦
પવા ૧ ૨મા ૧૦તે મિ । મિ ન ક મ વાગા પ્રથ પચરંગે ૧
૨ મા મને તે અન નમી નાગગના પ્રિય ૩૫ ૧૦ તે પાપ
રતાની પા ૧૦ના મદ ૧૧

તેણે કહ્યું જાણ્યો પડે જ નહીં એ ન આવે ? પશ્ચિમી
નાની નગરની મુઝાઓમા હડ છે ને એમ ન હોતી આવે ?

મારી નાડીઓ તદે તદુ થતી મ્હાગે તેમનાથી હ હી શાસ
જાના નીચળતી મારી ભુજાઓમા લોડી વેચતી હોતી મ્હાગી
મુકુટિ પોર પેગતી મ્હને ચે નાગી

મર્ષની વા ધાગે અવિનિશ્ચય રહતી હતી એ ને વિવામની
પનગી વિપવની વિપવાણી ને મગમતો

એમ ન આવે મસીમા મ્હી બોનાવુ નો મ્હાગે કમલયા
મેના જેવી હોળતી આની વિ જો, ને ગાતી માતી રો રો છમતર
માર નો આન ને હોળે—

છમતર તેના રૂબા, ને રૂડા- વળે તેના જમણા લમણા
હિપર એક હથોડો પડ્યો તે મ્હાગે મુકો હતો

મ ન નમાગમ વ્યવસ્થા મ્હારી ભગ્નમા ગુઓ ને તપ
નના મેધવનાના કાષ્ટએ વ્હી દીકિના ની તેથી મદુ આશ્ચર્યચિન
અનિમિષ જ થયા મ્હારો નર્તુળ નાળી પેરી હોવા, વચ્ચેવચ્ચ
ને મર્ષ હતા

વિનામને મગમતો તેન તેમ મસીના મ્હાગી તેણે ગત્તે
વાની ને ન્હાની ગા જેવી મુકીઓ નાળી મન્મુખ આયો દાવા
દાયતી મ્હાગી તાન અને જમણા તાયતો વિશ્વ માના હથોડા જેવો
હથોડો હતો ત્હના ગા પ્રતાર મ્હારી હાન હિપર ગ્રીતી તેના બનાટ
ભા નના મર્ષએ મ્હારા વજ્રહથોડો માયો કે ત્હના ભાગ્યમા દાળો
ચન્દ્ર થયો, ને તેની નાસિમગાવી લોનીની ધાગે ચાવી

કુમારનો પગ અમને પેરી વચ્ચે કેટલાક તેને આપે નહ
જય હિપચાર આલ્યા, ત્હનાકે મ્હને નાયો ગાદુડી મમા મ્હાગે

નિખરાયેલા કેશમાલુ સમાગતા સમારતા એકે હતુ એ તો સાહ્ય,
મગી શવલુ થયો છે સૌન્દર્યની તો સાતિ પૂજ્ય હોય કે અવોરીવર્ગી

શ્વારી ગીઓમાથી આવેશ ॥ ભાલા ઉઝળતા ઉધાનો કુમે
મુને મહ્યા હનો ને એ કમમાના કમરિયા મહે ભાવે ગીવા
હોયને ?

માગમજ્ય વેગતુ હતુ મહાજરે ધણ આવ ને નમન્દારે વિષે
રાય તેમ માગ નિમેગતા હતા જતા જતા મે? હતુ મામના
શૂખ્યા ગણ્યો તે ભાવના ભખના દેવ

મિસ્ત્ર આયમ્યા ને સન થાતી ગીતનના ઉતરી ત્હારે મહાર
મ તો ઉભગ યે ઉતયા

શ્વેતે ને યમનો મન આવે યે થા ?

કેળી ન હોય ત્હને યે મિશ્વને વડને એના કેડ કદી મી શ્વેત
ઠે પ્રિયાના પ્રેમતી અમેલ પ્રના ઉભગ મેવા ઉછળે

જન્માષ્ટમી

પુન્યાત્મનરવના મરો પિનો મથુરામા દેવેને દૃષ્ટાવતાઃ થયો હતો તે જ યોગદાને અમાગ આત્મભાવનો એ દેહભોમમા એકાવ તાર થયો

જન્માષ્ટમીની મધ્યગત્રિએ ચંદુ નાવડુ સિનિજ ઉપર તરતુ આત્મુ ત્હારે દૃષ્ટમહિની ફુનવાડીમા, વેલુ-લી મમી ઉપાએ ને મે પરસ્પરને પેરા પ્રેમયુગન કીધા

માણવાની મે વત્તાઓના મૂળ જિ ન જતા સીનોતરી ને કૂલ વગ નુધાન તેમ અમાગ દેહના જૈન જા એ જવનના ફૂલપાનના અજૈત ત્હારે નુધાયા

જગતની કવિનામા ગવાદૃષ્ટનું ગમયુગન કેડીક રીને અનુપમ ને અસ્તિષ કે ગવાદૃષ્ટના કવિતમનિગમા જ અમારૂં એકાવત ગુ થયુ, મને ગમજાવતી કવિના ગ્યામ

ત્રેતામા મીનાગમ ને દ્વાપરમા રાધાદૃષ્ટ થયા હતા ને કવિમા મળે હયા ને વાચનાઃ । મને મર્ષ કહી તુ મર્ષ જનીશ મા હને એવું નહોવું શાચુ ? જવને તો એવું જણાયુ હતુ ને પદ્માવતીની ગમલીના ગધિકાજને નાને ગીતગોવિન્દમા ગાઈ કે

કુંડલુ ! છેના જવશે પિતૃમૃતિ કરી નક્ષત્રપત્ને પામ્યો તે જવણુ નક્ષત્રનો ભક્તિભાવનીનો માત્ર આપ્યો, ને મસાગમા પુનર્જન્મના પ્રોત્સાહનની સતુ મેરી મન્દિરે મન્દિરે મેશા ભગતા ને લોક સુધની વેવૃત્તિઓ એમ બળી ગયેલી ફરી અકુરતી ને અકુરેલી પાગરતી

त नृजन्मलो-सृष्टवन्तो माम एतो श्रीमती नृजन्मलो
हारी व्याप्य र सी गयेो हतो जनता श्रीम श्व वनस्पति नृजन्म
प्राप्तो एती सूत्रा स नीयानो हतो मर ताते प्रपुत्र गता
नृजन्म । आनुष्यलगा नृजन्मता एता ते अन्तु उन्मा ने ऐमा
उन्मा गी माता नृमती गयेो हतो

आमा य मे - माता माममा एता ते नृहे मन्मता नृय्य
हत्तु ते मे व्यापान्मा नृयन्ती नृवन्मती उचित्ता उन्मता उन्मता
नृसी पीवी एती

जाषान्म्य प्रथमदिवसे-प्रथम मेनन्तने नृजन्मता । हा ।
ये एता मन्माता एता मे नृजन्म नृहोता उन्मता ? ने ए प्रि
नृनते प्रेमता एता पाद यो । एता मन्माता मन्माता
मन्माता नृ जन्मता

प्रथमदिवसे-प्रथम मेनन्तने नृजन्मता । हा ।
हो उन्मता एता नृजन्मता नृजन्मता नृजन्मता नृजन्मता
नृजन्मता नृजन्मता नृजन्मता नृजन्मता

उन्माता नृजन्मता नृजन्मता नृजन्मता नृजन्मता
नृजन्मता नृजन्मता नृजन्मता नृजन्मता

सर्व देवनमस्कार कञ्चनप्रतिगच्छति इति । नृजन्मता
नृजन्मता नृजन्मता नृजन्मता नृजन्मता नृजन्मता
नृजन्मता नृजन्मता नृजन्मता नृजन्मता
नृजन्मता नृजन्मता नृजन्मता नृजन्मता
नृजन्मता नृजन्मता नृजन्मता नृजन्मता

નો ૬૪ ચિત્ર ૧ નો ઉપાસક છે. શુદ્ધારે જાણે તે મન્થ્યાએ, દિને
 નિ ને પટોરે પટોરે, ક્ષણે ક્ષણે યત્નવતામુપૈતિ તે ઉમાની અ-
 ભુત મ્મહુરિતાના નિમચ્ચ કનાન્તારે એ- ૪ પગ મા લ્યના છે
 આર દેશમા સપ્રદાયોના દ્વીપ નથી પણ એ અખ- મદામગના
 ૪ માગર ઉપમાગ ૧૧ ખ- એ ગરિખ-૫, આર્થ કમના મગ્ર પોના
 ૫ ઉપમાગવા છે અનેક ગાખાન-તો તે એક ૬ મદા-લક્ષિતા
 રિ તરે છે, ને એ- ૬ મનાધાના મજન-પૂના ૬૪-૬૫ ભોનિધિના
 દેવશ્યુ-અને- મતાન ના નરનીરથી હલગતા-બરતા તે મન્
 ઉપમા રોમા નહે છે ભરતખ-મા મગ્ર પો મા એ ૬ ૭૧ ના
 બિ ન બિન્ન અનરનો છે, મદમા એ- ૪ કનન-ધિ વૃમે છે

ઉપા. ને આતુ માનતા મરૂં મપ્રદાથી બની એ તત્ત્વમારી
થતા ને તેથી મન દેખાઈ જ દેવાના ને પરમપરના પુણ્ય નાને
તા.

પરેલી વળા ને ઉપાને ફૂલ આપ્યું તે તરણે દેવચરો ધર્મ
એ વેળા દેવોની ॥ દિવ્યતા ઉપામર્તિમા પ્રચલી ગતી ॥ પણ ત્રિપા
ના આજ વાદળનો માછો આઠો પડઝાનો આગ વનમ ને જાયા
પાડી ઉડી મચો ને ઉપાએ તે નિગમી લીધો સુન્દરીના જુ
નયનો મુખનયનો ગુના મ ॥ સુદમ ચર્ચિ દેવ એ

જી તો જી જી જી જી જી મમમ્મ તે લોખ વને
નહી પા મારી નેદરને પડી તો તે વગાવી

બીજો મેળો હતો જ્યાણ્યાપના સિન્ધાળી નગર નકાલ
મરાઠની કુલ દાની, અતે કુલમા ગરોલ કા હે તે મરિ હનુ
મન્દિના કુમ્મળો પચશિય કુપાદા લખતે દુ ઉત્તો હતો, તે મનમા
ગણગણતો હતો કે —

સે. ૧૧. ૬. ૫૩૦ ના મગજ દેડે ૧૩૫ ૨

હિપાની નયનમુકુટિના ક યાજ્ઞયાપમાથી તે પુણ્યતિથિએ તમ
હિસરાયા છેની જગતીઓ મહાન ઝનભરમા હજી હિમગન છે હિરાયે
મેના બાણ માયા કે જો બાણની બાણ ગા, ગમસતુ પાસે ધતુકોટિ
આગળ હિજને કે તેથી જે મહાપ્રમત્તજલ ગગા, હજી જે મહાગ કયા
માથી હિજને છે આ ઝનના ઝણ સહને છે જે તે મહાશે નહીં

આવણી પૂર્ણિમાને દિને લોભએ વર્ષભરના પ્રાયશ્ચિત લીવા,
નકિતર્પણ રી પાપ બાળ્યા, તે પાછી પુણ્યપાપ નવી ખાતા
વહી લખવા માડી બ્રાહ્મણએ ગરુડમાના આવીવાન લણી લાવિ
કેને ગમડીઓ બાધી માયા વરખની રાખડી લઈ ચન્દ્રિ । આરી
હ ન રહમળ્યો, ને હમી પડ્યો, ને કહ્યું આ સન્દમા મારી રક્ષા
થાય એમ રહ્યું નના ચન્દ્રિમા ચિમર્ષી જણી, ને મહા દેવેલી
ગમડી મહાગ વાળમા પડી ચૂંચાઈ મહા જલે સ્થાનન દેડી
સોનામિટ્ટે સુચરુદ્ધા હિજુ । નં પાળી જાને ગહેનને પસલી
આપી મનાની, પણ । મા પી મહે રુ, તારા હવાના હીરની
ગમડી લાવ હુ તરી આપી આતુ તે હસી પડી રીસા વાળ
વંગવા, તે બોલી આપના આ ના રક્ષા પોતા કાળે માની લીવી
જમન નહ માર્યાલુ કે । ત્હારી જ્ઞા તો આ મહી જો, વાવ,
મહો હાપ્યુ છે હિપા હુ બ્રાહ્મણ થઈને ગયો, ન ચન્દ્રિ એ વરેના
વગેને રાવરક્ષા બાની આ યા

એમના નના ઝનના પહાના કેના કેના ને દોકેટના વરો
ધના તે જાનના પક ના પડુ ગ મમાચી જે બ્રાહ્મણને પ્રયવર
હત્યા હતા તે ।

તે તિથિથી અમે પગપ પ્રસન્નચિત રહીએ છીએ । દુનિમા
જલ્લા જેને કામાગી સૂચો કે ચોવનની ઉઝનતા કેહ છે તે
અમે આ માના એન ગાનીમ છીએ

द्विजेभ्यो नमस्कृत्य सीम्नी चारुभावे परितपतो सान्ध्यपरिवारे
 जगन्मात्रं विप्रमुपसंगम्य ।

એમ - તો મના તં દ્વિચિખ્યાત જન્માદમી ધાર્વા જગત ॥
પરમ અનાથ તો જન્મનિશિ પરાગી ગા લ મયુગ ૨ દાનનમારે
નથી ઉજારાતો તવા તે જ સાન્ના અમા : જનનજરમ પ્રાવર્ષ
ઉજારા ૬

જા પાત્રી જન્માટીની જતી ॥ આદ્ય જ માપટી જે જ કે
દાશરથ ભરતી જ માપટીના હોય તા સુન

સંગને બિનમે પારથી જોવો જેમ અનગન અનગ । નાચી
મહે છે તેમ પ્રાત ભથ્થા જ માથા મના અથ્થ સંગનતા પતા
દોષ થતા પહેલા જમ મજવાળા આમગમા હિડ છે એમ
જાણ્ય નો જ મયોગના અજનાવાના પાગ માગણથી હિડતા
મહેને ચ દના જોણા વડાના હતા

તે વિવિધ જાતના નાદ હોય તે નમના ન કરે તો તે જાતના
 ઉપાસના કરી સમજાવી બાળકોને જણાવવામાં આવેલા માનના
 વાગે નહીં. આમ જાણીને તે જાતના નાદો નિર્ણય
 નથી જતી.

५ दि तृतिमा मापुदी । सप्तम जेनगमा दय मपि ।
-मे/यमीन ॥

५ तिनि मा मही प्युन नी प ० व माछुमाछो छि
 छि ० न सी गछ ० नी ने मे नवपात्री छिपाना नानायनी अ
 ओ न पोपा ० नी नास्ति ० १ तेना गानीन वनमा भी
 मे मे पारीश मन्ता यना रता पपु राग मे न व मा
 भीओ ममा मनी र ती के ॥ प ० रा तो अभास ० न ॥
 व मा ० ० ० तिनि म अमान् अन्त ॥ सान्ना नय ॥
 नय ० ० ० ॥

કોઈ મહાપ્રમુખને અત્યુચ્ચ દેવમુક્તિ તો તિથિયોગ વિશ્વમા મળે
એવું કંઈ વાંચનાચ્ચને દેખાતું તો ન હતું પણ ચાનાવગણમા તેના
પરજાયા ઉડના લામતા ૩૫ ઉપર ચન્ની યાયા ૫૬ ૮ તે પ્રદા
દિવમની મધ્યેરે આલમા જેવા કિરીસ્નાઓના ઓળા ઉડે છે હેવા
ઓળા તે બાપોગના તડામા ઉડતા મધ્યાન્નના ને ભરોવમા
તેજજલની ઉર્મિઓ ઉડાવી ને ન તારીના હલનાનજ એ મમ્મો
જમા ઉડાવતા જમનાના જાડેને હેવા ભરા આત્માના જત
જનકુમા ડોનતા

અન્તરિક્ષમાથી જે કંઈ અનુભવે તેને કીનસાને અન્તરની
મીઠીઓ ઉડેનાઈ ૫૬ પથગઈ ગયા હતા શુદ્ધને ભોવીમત્તવ ઉપર
હેવા અમાગ જીવનમત્તવ તે નિથિએ ઉડના

પ્રિય ને પત્ન્ય ૧૧ અનિથિ આવતો હોય ને આગવું જેમ
વાગી-સમારી મન્ન ૬૮, તેવું જાનન તેમ જ મહાગ અન્તરનું
આગવું મમાગેલું ૧૦ અન્ન વાગવું હતું આ ના નમ્તિવાળી
વધુગા થેતુ હતું

સુમુખ્યોને ધ્વજમન્મના નિથિ ઉો ૮ તેની ને અમાગ ૨૧
નમન્મ ૧૧ તિથિ હતી

પ્રાતઃકાળે શ્રીમદ્ ભાગવતમાના જન્મમુક્તિ પાને પાતો ૫
ઉડેો ચન્દ્રિકા ગોપિકાગીત ગાતી હતી માતૃથી મગધાના કન
ની આન્ધા હતા ચન્દ્રિકાના નોખ નીચેથી ૫૬ હતા ૧૧૧ મમ્મો
પસી બોલી ગોલી ઉડી ૧૮

દાતણ દગ્ધા ચન્દ્રિકા ને ૫૬ ૬૬ ૫૬ માલગી ૭ હો ૧ ને
કેડિકા નહોતી ચન્દ્રિકાએ ક્યુ ના તે કેડિકા ન હતી ૧૧૧
હોતો-ત્ત ૧૧ ગધા ગાળી ન હતા, મહારો મૃધ્યુચન્દ દનો ના ભાગ
ગાળી ૧૧૧ ૧૧ ૧

૬, ૬૨

તે મારા એ દિવસ ઉપાની મને આગત રહી રહવારે પાણી
પાન ઉપાની હેવ રોધી ઉપા તા ન હતી નગરના ચા તના
મિના મના તો અનાજના મો આજે રજા હતી તે શાખવા
નર પપુ નીખનાને મિથય ઉપાનુ તદા આજે આગમન । તુ
ઉપાના હનહીના ખારીમાગપુ બા ય જિન તો એ આખડી
અગાડીએ ૭ નહોતી ઉગી કે જ જગતત આજે અજવાળાની હતી

તે ૨૧૧૧-૧૯૪૧ને રિમ મ્ અપનાસ નવા હતો અમવા
ના સમ ભ ત મેલાના અપનાસી જ હોય ૭ ભક્તિના ભોજનની
વૃત્તિ હોમને જ ૭ નથી એ તો એમ જ ઉચ્ચારે કે કે
કવિર્હિ નાસ્તિ મેઝઘૃતમ્ મને બામ જે કે તેથી જ ઉપાના
મમત ॥ મને આજે ય ૭ વૃત્તિ થી

મિત્રતા ॥ મયા । ૭ મિથેય ઉભય પ્રિયતમને તા અતૃપ્ત
જ મમે જે એ મા અમતતા આઅમતઅભમિ પાડને તે બીજામા
અમતમોરના નન માન ગરી પપુ મિત્રતાના અમતની
વૃત્તિ પ્રિયતમને તો ૭ ૧૧ ૭થી નરા મારી ઉપાનો
અનભગો વપા ૭ પા ૭ ત્તરી ઉપાનો ૭ ધનદેવા નથી
એ ૭ મને તો ખાતરી છે ૭ ને મુ જોડી છે ૭

ગનિ પદી ને ભાવિ-જા નોની ભાવનાઓ ગતિમ્મન મમી
પ્રદુષિત થઈ પશુ મદારી ભાવનાના કન ન ઉડયા

મદારી આખો ખાવગી મની એ ને પોષીતી કે ને આજે
જડની ન દની

મન પની વદ ઝાડીઓની પેરી વગઓ સિતિ-ઉપર જા
તને આપતી નૃદિલી દની તે મહી અગ્નિદન જેવા તારિના તગતા
આખ ઉપર પોષ્યા પડે કે ભોરે મનીનો મન્વાપડેડા તગ
ઉપર પથગયો દનો

પ્રાણ હો કે ન જાન પહેલાં એ જાનકાગો અન્ધકાર ઉઠે
ને એ અન્ધકારના ઉદ્ધમા સિદ્ધિગભ વિગતો જન્મભ્રમીની
અન્ધારી મની એ કાળા માળુના ઘેર જેની પેગની ને મરી મુન્
ગીના મોન્દિ મગિપડી સિદ્ધિ મી શોભતી

નગના ગજમામ ગયેન મના રીરે રીરે નગનાભિનાયીઓના
જન્મિનુની ધાગઓ મની ને ધાગઓએ ઝણપ ધયા ઝણપના
યોધ ધયા ને યોધની એ પોદ્ધ ને ધૂતવતી મગિતાઓ વિમ્મગી
મગિતના માર્ગ એતનથી ઉભગના સ્ત્રેમના પમનામા આશપાવ
ને ઉપર સિમિર પગધાર દતા પશુ ને તમિઆ પેલાને જ પ્રભ
અતગવના દતા

નગ ઉઠની તમિઆ ઉપા વોરે કે મમ ? એ પ્રભ પૂછતો
પૂછતો જ શરણુ અવધામા હુ દર્શી ની-જો પલ છનામને
જાન કે મુમુમુને મોલ મમ મદ દર્શન કે ?

ગતિની ગજમાર્ગની નદે-મા લકતોના પૂર ઉભગતા ભાવના
તગ મ નિર્તિમાન ચાતતા ભાગતા હુ પશુ માગ મનોભાવની નિર્તિ
સિદ્ધિ કે એ લહરીઓમા લખી મયો

કેાઈ કહેજો કે જન્મતના જે જ્યોતિ તહેને । ૧૨૪ કલા ।
આત્માને દેહના પરિધાન પર । ૫૧ ને ધ્રુવને ધ્રુવહતા પડ ।
નગરા તે મહામાયાની મકનિત કના જે । ૫૨ જાણા જાગના જનમમા
અમન-નિવૃત્ત પશુગણે તન જ જાળ્યાવિતે સ્વામ રમે રચ્યા ને
સ્નેહલયોનિને । ૫૩ અર્થ સ્વજાન્યા ને જ મમ માયા દુરત્યયા જે
જગતે જોનારી મીઠી જે પ્રભુએ નાળી નીચી જે

મન્દિરને દરવાજો ઉપા ને હો । ૫૪ જનમકન હતુ તેમના શૂન
ઠરતો નેના દ્વારમા ૫૫ ઉપા । ૫૬ ને ઉત્તર આગે દોનો ઉપા
નનાકુમારિને શિશુ જા' પિંગળતી માગર ઉપર ગમમેતુ સમે
જામાગર ઉપર ગમારા નાનસેતુ બન્ધાયો

ઉપાના ભોગનમા પ્રજના આપી તેજ અવનયા હતા મનિ
ગી પિપાસ્વીનાના અર્ચ નીપના વિરોધ જાણ ને પ્રીતિઓમા જ
સદીપુ થયા હાથ જેમ લાગતુ મનમગમાથી વીજળીઓ ઉડે
જેમ એ ૫૬ ચોપાનાની પાષણોમાથી નનન વીજળીઓ ઉડતી

નનામાથી ૫૭ મન, પ્રજુમાથી ૫૮ વિષ્ણુ પદે, એની ઉપા
જનમકનથી મહામા વિષ્ણુ પદે ૫૯ ને માનવજનસેવમા ખેચાતુ
તહેતુ ૬૦ જાગી નોહમા આયુ હવેલીની પાડીપોથી મહાની
અગુલિવિરોધો ચાપી મન સમગ્રતા જોવી મહાન રમણ જીવનના
પ્રશ્નચક્ર ।

૬૧ મા જે મમેનનો ૬૨ । જ ન્યાન તો જોડ કા
૬૩ ને પાશીની ૬૪ ૫૫ જોમા સગવળ જનપર લગડના માડે
એમ મારી ૬૬ ૬૭ નાખામોમા તાના મરિચક ગાજરા માગરા
૬૮ ને ગાજુ આજીવો મજો । ૬૯ મનોમો છે

મનુષ્યને તીની તરંગમાલા અમને મનિ રોડમા વહેતી ગઈ
હ નેમામા દ્વલેમા પગલી ૭૦ નાનજા અભ્યાગના મોજમા સચરે
એમ અમે જન્મમાગમા પડવતા

અન્ના । આમમા અમખ્ય તા મવનિ તગ્ન તી તેમ મન્દિ
મે ના ખુ ના ખુમ્મટમા મે અગ્નિન દીપાવનિની શિખાઓ ઝગ
હગતી હતી. જાણે મન્દિગુન્ગીને । પાતે ૬ થોડે કપિપ્રાન્તે ને
અગ્નિગુન્ગીમે ઇગમોનીના શિખા નવમ દાગ નુવદિનની કટિ
મેખના ને વચગીય થજુના ઝાઝ ધગાગ દોષ લેતી દીપમાના અ
જુન દીપતી.

વેલાર દુ પા । દના યનને દગ વાર દતી

નનપનજતના મોન ડગતા દદા મેમ્મ મેનુ-દ પતી
વ જ્યૂટી વિના તો અગ્ન્ય જ દનુ જનમોન્મા તગતા તગના અમે
એ જનનિગા હપર ગના ને આગ ડતી પના

તના તો નવજાના નીચી સીચારેતી પુ ખમ્મડિન દૂવવાડી
તની નાનના તાગનિના જાગમા એમેના દોષ દેવા જુનેપે દૂષ
ડમગતા પૂ રીના દેસના યની વાગઓ ડહગતી દોષ દેતી જવા
યની જનવાગઓ ડહગતી યગ ના અગ્ન્ય જન સમા હવાની
આખનડીના તેજ એ અન્નાની ગતિગે મે પુખ્તિમ ન પ્રાપ્તા
ને નગ ની અન્નિ । મમા અમ્મલકિ દગ્ન ઉવના

નસાગીની પાખડીમે પોગતી હતી એમ અમારા મે િની
પાખડીઓ ને અગ્ન્ય ગાવાગ્મમા નમ્મી દાગ, ને વડી પોતી હ
ડાઓ દનુ, આગ અગ્ન્યથી દા । ડગમા ગતી મોને ડે
ને દનુ નેના મે અનદ ના

અગ્ન્ય ગના નેજવગુગ મેમ્મ નેમ પ નગને અમે કટિમેખા
મમી ડગમાનામે વીટી હતી. અત જોન ન્યામા । થાય, ને નખી
નેમ સજીને એ એવા અનાદ દેદા અધુ-વિનગીને અગ્ન્ય દના
અમા મોપલુ મ નેગુ ન દનુ મે ગમના િ લખાગુમા મે
વિવનો વિ । અગ્ન્ય નેતો પૂ રી હપર ડમગા પૂ રીને અમે
ડીમર્ગ દના આખનજીમિમા જ પામ સીગી અમે ડગના દના

પણ ત ગરિમે અમારા દેહના મહેલમાં સૂચ ઉઘ્યા

જાણે સસારની હ સાગરી હોય જાણે દિશાગિનું મૂચન
રહતું હોય જાણે જગત્રાણો મિત્ર આપનો હોય તેમ લહેવ
એ મીઠી રાતનારી ના । તે જગજગે હાના ના જાણે પૃથ્વી
ઉપરના પમિન રાતના હોય જાણે નરનો ॥ અમૃત ઉપડતા હોય
જાણે હનિદગ્ધના નગન્ય મગ્ધના હોય તેમ હોય ત હાનના
નકારમે અમને રવા ના, મને અમારા હામાના ની
ઉનાડી મહાગીઓમાં થઈને અરમીયા અન્તર્ધામા ઉડી રાહી
નાગરમા વૃષ ઉભરાય તેમ અમારી અ તર્કુદાઓમાં પૃથ્વીના
પુષ્પાના પત્રિમલ પ્રસરી ના

અમારી મે મમ મના રમુ ને જ વનતીના મગ ર એ પ રીના
પનિધાએ જાણના ને નિગતગાનમાં મહાલ રવા માતમીપા
એ પગમલનીએ હાલવા નહેગેમા પ્રગ મળે તેમ અમારી નાડી
ઓમા રવા ॥ પ્રગ ધમ ના મારના ન્દનના રવા- મનો એ
પણે અમા નના ના ના

મન મા લીનો પ્રતા રાગી । નિવારને જાહન થયુ હ તગ
નના અમર ની પ્રાપ્તનો જ મનાગ નળી રપ નિસે આ રો
જ જનમગરિમે જમ્માનુ પ્રગ ઉત્તયુ નુ કેતુ અવતોન પૂર
આજે થ ઉત્તયુ નુ ને જ એ મેઠ માળીમે જગતને મમત
મટાવી વચાવ્ય તે જ પગ માલના માલના તરુ-મરત
નન્દમાનુ હાન ની હાન શુ ર્મિ મગ જલ રારી સિરિજ ઉપર
હકુ નો મલનો માની મલત્યોના જગતમા નાવતુ હાન ૧ ।

મમા । ર મો રાતિ એ પગે જાતમા અનતયા

પ્રિયા તથા ન નો હા હાન ઉપાળે પાગે નહયો ને
તીરે ॥ ર નકા નિજાગી મલ્લી ન્યાને ન્મુખી-અન્નામિમુખી કરી

ના ત મગનમા ઝડકી પડે તેમ મ્હાગ અન્તરના જનમા
જ રી વાગી ને ધીંગી વીંગી વલરીએ તે ડાનવા માલ્યા વેલુને
દુઃખ મળના નહીં ને તાનાવેલીના હાથ મળ્યા હિ ના રેમગેમમા
હિંમિએ ઉઝાળી, ને જાતે પૂજના વાગી? ત્હા ઠે અમારો એ
ચન્મા? મ્હાગે હિ હિંમિ કાજે વૃન્દસ માલ્યો

મૌનર્થની માડીઓ મળી તે મળીઓને નટારી દુ હિસાની રો
ધમા નીકલ્યો પૂર્ણિમાનો ખીજે પ્રદર જાન્યો હનો મપરાત્રિને
હજ વાગે હતી મીયા મમ્યોમ્ના મમમડવે ડા ધૂમતી તે દુ મજુને,
તેથી તે ચોક મળી વળ્યો અન્તર તો પા મ ઉપર આમળ પગડી
ઉપા દેવુ જ ઉડવુ હતુ

પૂર્ણકનાનો તેજઅમાર પ્રમાડી તાગિકાઓના વતુ વન્મા
નહતી ચન્ તોત તો ધણી થે વાગ આખ માડી નિગળા કે ને ?
એમાથી મર્વેતમ પૂર્ણિમા મલારો તો ઉપાનુ મળીમડનમાવુ એ
મવહન કહલે નહમગમે

એ ચોકને ગતન્યો- જ્ઞના જગલુ? ગતનહવેલીઓમા ગનન
જેવા મન્જન ને ગતન જેવી મતારીઓ મલાનના ન્તનચમત્કાર
ત્હા નિત્યે ચમ તા રના આજે થે આ મનડીના ગતો ત્હા અનુપમ
કમ જે અમતી

ત્હા તો અગમ તમામો હતો પૂજાપૂજીના સૂચ રોન એવુ
ભામવુ જુમમે વટકતા હતા ને જુમમેમાના દીપકો જોટલી મ
દીપિકાઓ મમોનડી ગસિ ઓ ગગમા ફગતી હતી મુ મળીઓ
હાનમને મન્લો મો નતી હતી ને મકુ પે વરોતાની તિલામા રિજો
-કતી હતી

કુજનડી રે ? મન્લો હમાગ

જાઈ હાનમને હન્નેજ રે

અનજેલીઓના અમઅગમાથી તલુખા ઉજા ને તિતિમા
જાઈ જાનાઓ જગાડા

મહુના દિલની કુલલડીઓ દહિની પાળે પ મળી, ને ગમિકા
મોના રમમલ્લેશ ગસિલવને રી આપતી

નિર્ગુણ પખિલડી સમી ઉપાતી દષ્ટિ તે જનવટામા મગટ નડ
ફડતી ને નિરાગ ચર્ચ ઉડી ઉડી પાઠા વળા નેત્રી કબે બેનતી
ને દોડી ત્યાં ને બીજી મેઠ માલેનડીના ચાગ જેના બોલન
પોતાનો ચન્દ્ર શોધવા ઉડ્યા તે જ પળે ઉપાએ મને નિગખ્યો ને
નિગખ્યો ત્હેયો જ ગિમતની ભલકથી ચમ્પો પામે નમા પાપમા
નમાની નમન કીડ, ને ઉગમલ્લેરડો મુશુનાગ મનુષ્ય બડો છ એ
અનુભવતા નિગથ નથી આજનુ ગીત' જે ઉવાસના ગિલેલ અ
જવાણા ખી આમા ગમવા માડા

ને પછી ગીત નુ ગનાયુ એ મને એ બમન નથી ત્યાગી
હિથો ના ગામી હતી ને નયનો ઉપાગમી તતા ઉપા ગમમલ્લમા
પ્રમતી તેમ નયનો એ છુમડી પ્રમતા

એ ગતિમે મ્હને પાલ ચમા ઠ ઉભજવળ પૂર્ણિમાને આભના
પરિધાન મ મેલેરા યા છે ? ઉપાને અગે એ ત્રિ સુગિ મહી પ્રામ
માહી હતી ને મરીથી મોનારૂપે તાગલિના તગતગના મન્દે મ દમા
જે ને મુખ ર પ્ર ભરતો ગરપૂષ્ણિમાના ગગનની જ મર્તિ પૃથ્વીપા
ળાને વ્રમની તેમ નેત્રી ઉપા પ્રમતી હતી

મલનતાના આભમ્હુ તેના પા મતલને હતા તેના જ ત્હેના
ફેલનરવને એ હતા

ગુના મલન જનમા લાલેન્ય ઉઠ્યો તેના ત્હેની સાડીના લહે
ગિના ઉછળતા હતા વ ર લ મ્હરને ઉપાગમી ગુનાખી મોળી જીલી
લેતી મરી કમન મૂલેના હતા લમગ જેઓ મ્હાગ હન એ કમન
ગીઓમા પ્રાગેયો તો

એ ગીત પ્ર ચડુ ઉપા ઉભી હી ત્યાં હે વ્હાળ્યુ કે ગીત
પ્ર ચડુ ને રી ગમ પ્રતો ચ્યો ગોપિ ના ગીતનો દુન નગમની
ત વચીઓ નીપતો વળા ઉઠ્યા

શ્વાગ મનગમતા મારગજી ! શ્વારે ન્દેને આવોને

મહુ ગોપિ જોએ યોન રોલથી ઝીલી લીખો જલો પોતાના
મનનો જાન જ હિચ્છા-યો હોન તેમ પોનપોતાની પ્રિયતમ િયા
જોમા મગ નહા હતી મહુ મુન્દીજોએ ગીતરૂપે પાઠે વાળ્યો
માગગમા ભગતી ઉભગતા કામના જહાજ ડોનરા માડે તેમ પ્રેક્ષ
વર્ગના નર્તુળમા થે ડોનાડોલ જમી

મહુ મુન્દીજોના વલે ગમતેજ પ્રગટયા, હાથ ઉવડ્યા
ઉપાના અવકે મિત્ર ને ગમમની લહરીઓ આનવી-નવી શુભની બે
તાગિડા મમા પ્રકુલ પ્રેમ વગ નયન ઉઘાડી મિદ્ધા થાન મગન
મમી પૂજુ ગોલામા એક વેગા શ્વારી મન્મુખ તે ઉભી ને તાગી
પાડતા નમસ્કાર કરી પોષ્યાની પાંડીએ મ્દને ન્દોલયો જનનની
કુજ ભગી-ને ત્હેને થે પેવે તદે-એ નનનના નિમન્નચુના સ્મ થુ
મ્દને માલગ્યે

૯ તો તનમ્મ લહમારે જાજ હસીને યોનાવોને

આમાનાજિમાના આનાની નગાઓ વીધતી નાનિની પગિ
દેવતા ગાજતી હૈડ તેમ ગમવેતાનિનાને એ દુઃખ ગમમુડા મદ
કાગ મમા ગમિની અન્તર્દાઓ સીધનો સીવતો ઉયો મહુના
દેવાની મજરીઓ દિલોળે મ્દી

યાનનની ઉમા ને અતેગ અભિનાયના ગોમા ગાયેની
એક પોવનાએ યોનનના કેન વેવાડી દીની

નિસામા વાલાઓ પાણુ પતે ગજે તનમના નરી ? પ્રિય
તમાની આગ્રહ નીચા પ્રિયતમને નરી ? જૂખ ને તગજ નેની એ
પણુ આત્માની પ્રકૃતિજન્ય જૂખ ને તગજ છે પણ ને અખજ એ
દૃષ્ટ છે ને અડોન એ ગિજ છે ને નોદો મમાધિગ્ય છે તે
યોગમિદિને પામે છે

ગમદગતી મિદ્ધાઓની જુગિની ગમી માગનીઓ અન્તગિ
ક્ષના જનમા હૈડના માડી, ને મહુ સ્થામાઓમે ગીતનો પડો પાડો

તી તો તુ ત્વના કાજ માન્યાનાને

મનુજ મનુજોના મન રા માવી થ પાપો જનમનુ ।
મ ને મં પા ગાદીના ગુણ સા રાત્તલ તા રા
કુમા પૂમનુ મન ત્રિપિમ નિભામી મગ્યનન વીની મારીરધ ।
મે મગ્યન મીસા નો મે મિ મગ્યની વલ જનુ ન પાના
મમવમતા નમનમીતવી મીમા મા મગ્ય । જા રા મુ પે
૪ મિધા મિધ મી એ જ મામ મ મુ રા મિધ રાવ મા
કામી ગાદી પાના મેલ ખા મમા મા પાન પાનુ મદારી
પાવરા થના

તાત ન રાવ તા નેત્રા ભાવ પ્રિતમનિમિત્તોના
મ રાવ માનતા હતા તુ રા રા તી મ માનતાના પ્રિત
જનને આ પાની કાખવની મ માનુ તુ ને પામનુ તુ

માનવીના માન સા નાનારિધ નેર કે મા મમી એત
વીલા પા આ હનનો ર મ જન

૧ મગ્ય મા ના લીમ આ ને રા તેમ રાધી પા પા
૧૧ રા તી રા તી મા પાન સા મગ્ય મા મે રા પાનુ ન ।

કા મુના મા મગ્ય રા તી રા મે રાતિમોના । મ તા
મા માન હે મા માના મગ્યન । મગ્ય મા મા રા મુ અ
મા

પાવની રા મા રા મા તી રા । આરી । મેવી
મા મા મા જ નથો રા મા રા મા મા ઉમમાન । પા મા
મા રા ઉપા ।

માના મા મા મા રા મા મા મા મા રા મા મા મા મા
મા મા મા મા મા મા મા મા મા મા મા મા મા મા મા
મા મા મા મા મા મા મા મા મા મા મા મા મા મા મા

ચન્દ્રવિરાજિત ત્રી કાલુચ દ્રવા સન કગલા, ૧ જો જોતીતનાના,
જોમલે જોમી—ચન્દ્રિધના ગ્માજિયેંક મરી મરી—હવાના મુખ
ચન્દ્રને અભિષેક કરીના

હિવાએ મારી આખડીઓમા જોયુ સત ૫ કમલ મગિજુ
લેહુ મુખ-મન પ્રકૃષ્ણ હવ નેત્રિશિશમા એ પાખડીઓના કિંગલુ
પ્રમરતા

આરુ મુખાર્જિન- લેની મહેમાનીએ ગયુ, અને અમ્બુજપાલ
ડીઓ પાહડીઓ ઉપર અપાર ગમ અમાગ આરેએ પરપરને
વાપ્પા, ૧ પ્રેમના પ્રથમ યુગ્મનનો અચતપ્પાસા એએક પડી
ચસચસીને અમે પીયો

અતો ! આયુ રતી તે દિ ૫ પાળ ! રમચર્ચિ ગમા મૂલતા મૂલતા
મન્થિદાનન્નો રમહિન્ડોલે લીચકતા લીચકતા, જયતતા ગ્માનન્નો
અમે આરાધતા હતા એવો પ્રેમેણાએ અમ ધન્ય જનન્યેગ હતો

મામ ગૃથાયેના જીનન કની રિજુટા પડતા હને ?

મરેનરની પાળો મડી જગદીશ નહે એમ અમ અધરપાળોમાધી
પ્રેમવાધ પરપરમા રહતા હતા

અમારી કુમેલીઓ રેના આગાતે રીટજામધી તની એદને
નરના નમનરી બાનમુલ્લી રસ નાં નમસ્કાર રી હં ધમિદામો
એ રમચર્ચિ અમે પધગારી

ચર્ચિ ! ચમકતા લાગી તે જાણે અમ હિરેદમાના ગધાકૂળના
ગરુડમ ૧૨ અમને જયતખમમા ચમકતા લાગે

પોજિયામાના જીવ અગમપરસ બ વાતા રાચનાર ! તે તો
અનુભ ૧૦ ને ! અમારે તો એવુ થયુ મહામ જીવન્યોતિ ઉવાની
રેકાણે જાણે જાણે બેઠો, ૧ હવાનો જીવન્યોતિ જાણે મારાદેમાને
આની વિરાજ્યો એવુ અમો એ પ્રથમ પ્રેમયુગ્મનની પુણ્યદક્ષિણા

પ્રેમપ્રભુનો જગાનતાર એમ અમારે તો થયો

શરત્પૂર્ણિમા

એકે મમલગી રાગી આની ૬૪ ગનીતો પ્રભુને ચે મોહ્ય થયો
તો તે ૧૬મા ઉગ્યો ૬ જેને પ્રભુમે ૭ મામ ગાથમા થલા થો તો
૧ અખડ અમત ખી ૧૧ હના

શરત્પૂર્ણિમા પૂર્ણિમા માની ૧૭ી ૨ દેગી માન આગિ લા
જળાએની જ ની પપુ પૂર્ણિમાઓ સમી મુ ગીગીની ચે ઉપા
મા નગણી છે સમાજજનની વિગસન લીના પ્રનગ તે મન્યદા
ન છે, એમ તે ગનીએ ૬ ૨૫૪થો

આ શના અતે પૂરીના મેન વા ૧ વાઈ વણા ચીતી ગઇ રોમ
તે રાતાવગુ ઉપાના મગ ૧ અળ મમોનજા નિર્મજા ૧ ઉજ્જગળા
વથા ઉપા ૧ અનરને અનરન પ્રગટતી વિજ્ઞાનનિ સગિઅડી રનની
વનશ્રી પ્રકૃતી હી ૧ તી

અપનીએ દેનીએ અનુગત માયો તે મગી વિનમે મધુવીગે
ગમમગજનો ૧૧ યો મુમજગ-જગમજગે લો મ ૧ એ ઉમન
પાળ્યા ૧ ૧ હેગા ૧૬૬૬૬ની માનરેનીએ ૧ ૧ ૧ના માનરેના
ઉમાના અમુ તે તિનિમે મે મ ૧ ૧

વજાવિજગના ગમહો ગમપાગતી ગજનત્ર ૧મા ૧૭૫૫૧ી મો
૧૭૫૫૧ી પશુ ઉપાની ગમમહોત્સવની ૧૭૫૫૧ીની અગેજનાલી એ
૧૩ ૧૫૫૧ ૧૫૫૧

તે પછી જ ની પૂર્ણિમાનો સૂર્ય ઉગ્યો ને અગ્નિ પાગો
ને સન્ધ્યા પડી જગતના નરનો પૂર્વના આશાબધા નિગળતા એ
એક અન્નના ગર્ભનો મહુને અભિનાય હતો કે જે જાગ મામે એક
જ વાગ વર્ષન દે છે

ધીરે ધીરે સન્ધ્યાને ગત્રીના રજ ચૂડવા માડવા ધીરે ધીરે
એ ગત્રીના ગગમા તેજસ્વિણો નગવા માડવા અવધારે જાશે
ઉજાણો હોય એનો આભામ જામ્યો સુ-ગીઓના અમ મગિખરી
પૃથ્વી થે તેજની થપ્ત ગમતી ગજકુમારિ । મમી પૂર્ણિમાની ચન્દ્ર
કના ગાનના તખ્તે ચૂડી વિ । ૭

તે રાત્રીએ તેજજાવાના ધ્વજ જગત ભરી ઉડના ને પૃથ્વી
ભરી પથગતા

જેની આલના તખ્તે એ પૂર્ણિમા એની મ્હાગ ઉગના તખ્તે
ઉપા પ્રાશની જાતો મ્હારી દુવનકુજની નગતચન્દ્રિમ

હેડના આધુષ્ય કેટલા વર્ષના છે ત્યેનો તો અગ્નિને દુ જાપુ
ધુ પપુ આભાના આધુષ્ય કેટલા યુગના છે એ તો માર્ક સદગતનો
તે ગત્રીએ મ્હાગ આતમધહ્યાડે મગધપૂર્ણિમા ઉગી એ તો ન્હને
એટના સુગ જેટલી તપગે એમ નાં છે

મન્દનીના જ હોય એવા શ્વેત વચ્ચો નગગતે વાગણુ ક્યા
હતા જાણે સન્ના પ્રદેના પુખ્તના પર્ણિધાન ૨ થે મન્દમન્દુ
એક પહેગણ પટેગી અ નીમા ની ગી પડો શ્વેત ધોતિયાને દૃષ્ટી
ખાવેરી જાણે મગ હતી

શેગીઓમા ભીડ હતી નગગના નોકમા તેગીની ધૃમાધૃમ હતી
મન્દિરના દ્વારમા મેલી નમી હતી લેખિતો મદામાગર ઉગનો
ને ભગતી અતેક હિમાચરેમા ધમની ને ઉગ ૧૧ી જગતના મુભાગ્ય
મમો અન્નગિદ્ધમા ચન્દિ નો મરોદધિ કેવો જેમ જેમ ભગતી
જામતી ગાં તેમ તેમ ઉગગા મોહા થયો તેમ તેમ ચન્દિ ના અને
માનરીઓના મહામાગની મહામેર્ષિઓની પ્રચડ ડેનાડેચ મડાધ

સજનજાણે પદ્મલિન્ડાણે પ્રહ્લા કાવતા તમ ગમહિન્ડાણે ચન્દ્રેવ
તે ૬ આજે ડાલતા ને ૫૪ ૪ નેજનપ્રિયો ગ્યના હતા

બોમસુ-રીના વ નમાયી વ સતા ગિમતના પીયુષપ્રવાળ અમારા
નગર ઉપર ઠળતા હતા

નવરાત્રિના જરણા પૂરા થયા હતા ત્રિમે દિવસે ચન્દ્રમાતી
જોએકે કયા રધતી ગ) ગત્રિએ રાત્રિએ ચન્દ્રનતો બહાર નિગધ
ને ત્રિગેષ ખીલતો ગયો લોખના અન્તરનો દલગે યે દિનપ્રતિષ્ઠિ
ચ્છડતો ગયો એ ભગતીના ગ્માત્મનુ આજ પગવ (૬)

કાના હયામા જોગોપીના ભાન નથી ? જનમૂની જમના નથી
દે અમનસો ચન્દ્ર નથી મુરાડન મુરા વરમે છે તે જગતમા તે
અખલજનની ગસનમુનાને તીરે વમના મહુરતના નગના મહુ ગોપ
ગોપી જ છે ને રમના ભ જ બેલે , ૩ નાડ છે

જનમનની તે હમામી પૂર્ણિમાની આજ ઉત્તમતિયિ હતી

હથ રાઆ ને માગ્ને જાતો દોગ લગે ભરી આ ની પીતા
હોય તેમ ઉપભોગ કે તા નગગજનને નિાળતો નિાળતો ૬ જ્યો
ત્તાપૂરમા વહતો હતો હામ દમ લો ગે નિપમાવા કરી હતી પણ
જનરાજાનિહોણી દીપગિઆઓ નીમજના પીળા પાલ્લો જેની
ભારતી પૂર્ણિમાની યે ઉપણુ પૂનાગ છે ને જગતમા !

હથી આ પીમા તગતો એન ગમતો જળ આ રો

હરિ વેણ રાય છે રે દા ! નનમા

૭ નનમા રાત્રિની વોક રાજી ને ગોપિનન રને એના આમન્નાશુ
આ યે તનમના થયા તતા તેનુ ગીત નગનારીગોનુ એકે ન
માતુ રતુ

નાગી-નાગી તાવાવલી માગ તનમા

હરિ વેણ રાય છે રે દા ! નનમા

મુન્દર તની મુ ગીઓ જોટલી ગોબા ગોવ લેથી મે વમરે ગોબા
ન તી ઉપા ગોબની જાણે પગમાતમાના ઉગમાની મા રીભારના
પૃથી ઉપર મર્તિમાન અવતરી લેવ ને ।

મહેતીછ જેમ બાળાઓને રાગદગ્તી મરાનો પૃથે તેમ અન્નિમ
વલનના કામ્યે ને નયનના તોફાને મુ અદિપગેને વાગદગ્તી પ્રશ્નના
બાલુ કેમી પગરતી ' શ્રેમતી પખિશી ' દુઝાગતા જ શ્રુતિ
આપમાથી મહાગર છોડ્યુ ને ઉપાન દેયુ વીધ્યુ

ગાડીવનનાના ૬ પુ પનનાના જેમ નુનીઓના ૧૦ પશુ
બાગ્યે જ નિષ્કળ જાન છે વણુખ વલ્યવેરી જ દોર છે

પિયુના પ થમા ૭ ૩ માત્રી માગા, માટેનહી ।

આખડીમા ઉત્તી ૭ ૭ ઉગતી જાગ્યા, માટેનહી ।

જગતની પૂર્ણિમા ૨ ૩ પ્રગતી મુ આજે ? માટેનહી ।

પ રમી અનિ । ૨ ૩ ઉગતી ની આજે ? માટેનહી ।

મેતાપાનરહે ૩ ૩ વાળી ઉગી માટેનહી ।

પાગમધુનળી ૨ ૭ એરી કા મુખી ? માટેનહી ।

માગ મ નિશ્ચતી ૩ ૩ થાડી ન વેરા ? માટેનહી ।

ગાડીના ક થનો ૨ ૩ જોરડો નો નેડો ? માટેનહી ।

સૂર્યગતી પૃ થી ૫૨ છે તે જ મમ્યે નિજ રતી ઉપર પખ
પૃથ્વીની ફરડી ૫૨ છે લેવા અગમ ને વગિમ અતે લેમા થે
વળી અનેવર્તુળી વર્તુળે ગમેશ્વરીઓ રમતી રતી મુદને તો બગ
વાનતુ વગત યા. આવ્યુ ૩ રમના

इश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठति,

आमयन् सर्वभूतानि यन्त्रास्तद्वानि मायया ।

ને જો પૂતળા નચાવનાર તરેશ જેમ પતળાઓને અર્જુન વિષ

માયાના ખેલ ખેલાવે ને જાગગ નાચ નાચે તહેવી નગરની મસ
પૂતળીઓ આજ ખેલતી ને નાચતી હતી વેલીઓના જેવો અગ
વહીઓનો હિન્દોલ ડોલતો ને પ્રેમજનના નયન ને નયનરામી
આન્માઓને થે ડોલાવતો

મ આથી આનહો રે ? આનનો ઉઠાણો, સારેલડી !

પ્રેને હાડવો રે ? હ પામ નહ તાગે સારેલડી !

વડીક એ વર્તુળ મજાયા ને મામન્ટામી તાળીમાં કીલતી
મુન્દરીઓની સામન્ટામી ગમગતિથી પ્રતિ હડીઓ ગતી થઈ
મુન્દાર તરનરોની કાખળીઓ જેરી એ ભવાગી તગ્લીતરઓની
પાલનતી પાટલીઓ ન્દામન્ટામી જતાનીઓ લેતી લેતી જગપાલથી
સંગી હતી માણુ ૧૦ ૧૧ । મારતી પાનનતી હડી-ઉપજતી પામે
૧૦ સમાગતી ગણુ કૃપાકાડના પરિમલ પુષ્પોમા ચઢતે ઉડ તેમ
મે ,નહોડ સગિપડી સિંગાઓના ગમપરિમન તડમતા નય હુપોમા
ચઢતે ઉડતા ને પ્રમગતા

આજે નમ તની ર પચમી પાલી નાલેલડી !

આનહી ઉત્તાવળી ર કેમખી ? પાનિધારી ? માલનહી !

કાનિના મોલાવતી રે ? ઉભવા ગેલ માહેલડી !

હ તો મે જ છે ર ? જ ધીરે જે સારેલડી !

‘કાનિના મોલાવતી’ મે જોનતી માથે જ હજતાની ને પ
તાલીવી અમિપગથાગ ગાજગ માડના ‘ઉભવા ગેલ’ આવતા
તો ગમવાગિણીઓ ઉભી હી ગઈ ને મુનર્ણ ને ગજતગા દેવ
પિ હોલ આગગ જાન ને પાગ જાન પ્રેમ એ ગગગીલીઓના ય
મસાઈનણા ને ગજતગી ગમિ હોલ રપતા આગ જતા ને વપતા
પાગ દુદી મેગતા ને ઉગતા નહી- તો એ હીતી ગમવન જમી
પગ કાનિમધરી ધીની ને મ વોલ ન

મધ્યાની ચન્દ્રિયા રે જ્યોત્ત ગ્રીષ્મી મેઘ, માટેની ।
 ઉત્તરે ૩ દર્શને રે રે તા-શીમે મેઘ, માટેની ।
 વેરેન રૂપા રે રે મળી-રતે પન્થે, માટેની ।
 પુન માધિમા રે રે પ્રેમના ન્યે માટેની ।
 આન દે ઉજ્જ્વલા રે રે નર મોહ માટેની ।
 ત્રાણી । મ । ગોખતે રે રે નાથને નેરે માટેની ।

ગમિ જ્યોતો જ્યો ૧૭ આખને સીની આધમના િગ્ધ
 મગ્ધિયો આધમી ગયો ગીનના વિનામ આધમના પશુ નૃત્યની
 લીના તો મગ્ધિયે જામી મન્દિરના ગમગમના ગુમગમના ગમેથી
 હોય છે તે ગમેગમે જ્યો સમેગમી આ ગમેગમેની જ્યો માનના પગમ
 ગીત ગાતી ગાતી આખખા ચે અગના બબુલ મનુષ્ય નાચતી
 નાચતી ગમગમ મગ્ધિયે ઉજળી હગતી લેતી-રેતી લીચને
 દિગ્ધોને લીચવા લાગી ગમના કામગમ લામગમ નાખતી રે રે
 ગમી ગમગમના ગમગમ દર્મિયાજ્યોના અગના લામગમની બ
 મુતગમો વિધિવિધગી મગ્ધિયાના ગમગમ ત્રાગતી પેરે અન્ત
 ગિદ્ધમા ગમી ગમી મનીના લામગમની જગતી મ ન વિતા
 એ ગતનમે મા ગતી ધૂમલુ વમતી તેમ એમ ગમગમ વની વાગીને
 પ ૩ પાદે દીસા ગમગમનો ચ તેમગમેની જાને વ નપરે રમ ત્યેન
 મગમગમનો હતો મગ નજના મનપા । તે નેતપરનીના જા ગુવાળ
 ગિદ્ધાગી ગમી નગમગમીને એન ગમગમી પીમેમે ગમે હતો
 નીચગમીની વેન ડોને એવો ઉપાનો નહોતો નહોતો હતો મરોવગમી
 નહોતો નહોતો અદના પ્રતિગિદ્ધ ઉજ્યે એમ એ ગતનમે ના મરોવ
 ગિયાતી ગમીગમીની વ નોમિજ્યોમા ચન્દના પ્રતિગિદ્ધો પથ જ્યો
 હતા જમનનુ માં ૪ જાણે હને નહુ હતુ

આખરે પાગ ઠટે ને જગ કરી જન તેમ એ ભવર્ણની
 ગમગમ વગી ને રમના મોગમ ઉજગતી મુધાધાગજ્યો મગી મુન્દગીજ્યો

નિ કંઠી સહ વેળીઓ કૂવ ખરે તહેના તહેમના ામ્બના કૂન પૂરિને
પાથનહે મરતા રતા

એ અસ્પર્શિયાએ એ ત્રાપુ કે ક્રિયા મ્હારી પ્રાપ્તિલીલાતુ
અમત લી

એ ગમ પડે થયો જીવિત મુ રીતો અમ ઉતાવળા મેડી નાપ
 1. રંગી નાકની ભરી ભરી ઝામડીઓ વડી પડી ખીજે ગમ
 નાકો પાડ્યા તેમા નાકોની પ્રતી પ્રેર ઓઠાની ધારને બાની
 નાકને નાની પી ઠેચેની વધી સમી ને નમેથી ઉભા તની મુવાઈ
 ની અજમાના નાખડી ચાલ નાલેથીઓ સમીપમા પ્રતી વિગળની

તથા ના મે પ્રજામા પીપજાન વધુ હતુ હેા ॥માની
જાળીઓમા થતે । દ્રવે જના મ ગજા નહા મમા પૂરી ઉપર
વેગથના જના હયા નહા મે રથાતે પધાનાની રતી મટે જ
જા । અમાઓ થન્દિ ॥ આ ગપ્થો વમા હાય મેમ યાગતુ

પીપજાના ગ્રામનું નામ દિનાગ ઉપર જ એ- ગ્રામો તો તે
તે ગ્રામની ગયાની ભર્તી પ્રથમ ગ્રામના સુગર જલ ઉપર પડતી
તે ગ્રામની ભર્તીમાં સખીઆ નવ હવા ઉભી હતી ત્યારે મેં
ઉપર આગળ વિજય રજા ।

નવમુખિમાનાં શિશ્વ ચન્દ્રિમા ગજા ગયામા ગેલુ તે ગમે ?
પા. ઓ તો રસ ચન્દ્રમા રાત્રી એટલે તહો ના તીમા મહેતુ નુ
તે ન ગેલ શુ ? અહો નેતી નેરી ન જ ભક્તનું તો નિશ્ચય તાન
મલ્યાત્તાના અમન ગાત્રી માત્રી એતે ન્યેત્યાના અમન પાલો
તે વ. પામેતી અસત્યની છડી ત્રી છયામા પ રથા

ગમ માલતી (તે) ૧૧૫ની ૫૫ ૧૧ ૫ નિશિચરની નગર
૮૫૩ ૮૫૩ ૮૫૩

ગી ૧ પુત્રમની ત ૧ ૨ ની ચમ ૧
૦ સ્ત્રી લાગે પુત્રમના પાત ૧ ચ ૧ ની ચમ ૧ છે

એક દિવસ માટેની મોલી ત્યારે લેને ને ચાલિ. ચમકે
ચાલિએ ઉતાર વાળ્યો ચાલિને ૧૨ ના ૬૧ એ તો
આલભગી ઉભી છે જ ને ૧૨ ને ત્યાં પણ જોજો, તે
પૂઠે હેના ઉતાર લાલજ હા

ક્ષિતિની રતી તારાગરવિ વાચ તેમ મળીએ મુએ ગમ
નર્તન પાછુ ગયુ ચાલિએ એ વ્યવસ્થી મળી જાગી ને જોના
પ્રતો ઉપાને રમેશ પૂરી પૂરીને તે પત્રવતી

મોહામર્તિની ની ૩ ગણુગાગી આ તો ૨ માટેનીડી.

વીજળી જેમ ક્ષિતિની વાડીઓમા ઉડી ને વ્યવધાગી ગે
તેમ પ્રવતી માટે જ ચાલિની નમનીજીની હમની હમની મદિર
રોની વાડીઓમા ઉડી ગઈ, ને મળીઓને ગમગમ પૂરી રમાવના
જાગી ગમનીગના વળે ચે મિતરજી ઉગડી

ઉભો તો માણિયે ૨ ૩ દીનજાની રાતો, માત્રવતી.

પહે ને ૧૬ તારા મગિતાના પુ રેડુમા તરવા ને ઉજાગા
માડ તેમ ગમિઓ મ રેણુમા વતવા ને ડાનવા માડી ઉપનિપ
જેને જગત્યા જગત્ પહે છે તેમા ગિયર ગિયે ને ગિયર પગન
રેશા ઉભી છે ૨ ચાલ્યા નગરનો ના-કાલ ઠ ૨ પ રો ચે પગો
ન દોન એની કુમાગિલ બ્રમિ કેમથી છે?

રૂપની દયા દરી ૨ કે ચલુન. ૨ આ ચાલ્યા ૨ માટેનીડી.
ધમિલી ૨ આ ડાગવા ૨ ૩ મોદના ને ગાયા ૨ માટેનીડી.

૮૭ તો નમતની ૨ ૩ ૮૭ પૂજી આવે માહલડી
છગે ઉમગ ૨ ૨ વિશ્વ જો ૧ ૧૫૫ માટેનીડી.

૮૭ ૫ તો વાર છે ૨ ૩ આવડી હેલી ૨ માટેનીડી.
ગેવા રા જમ છે ૨ ૩ કે આવડી રેલી ૧ માટેનીડી.

મગેનના મીઠા જથ્થા લહરોમા પમિનીઓ જેની ઉછેરે તે
 હળે તેની ગસનુવતિની દેહવહીઓ ગસ દરના નમતી તે ઉપડતી
 એ વાગીઓમા જોના ખાતા એલા મમા મુન્હીઓના મુન્
 વ ન મવ ગવા ખાતા હતા

ચન્દ્રિજાના મુખ ને લાગ્યનમાથી ચ નીના બ ચા હિના તે
 મલિયગતી હલ્યનટામા જમને ચી ચી હરી આનના

ચન્દ્રિજાની ર કે હુમ લગિા, માહેલડા ।

ગોરા ગુલામને ન એમ મખ વર્ના માહેલડા ।

દુપખો ગણે રે ન તાલી પલ્લ માહેલડા ।

પોપખાને પાલે રે કે મીઠીઓ નવે માહેલડા ।

મુકુમાર કરે ગતા નવખનનામા તેજરિપો ગમે તે તરંગે તેમ
 નયનનયની દુપખોનાથી નીનીઓ ॥ રિપુ પરગના માગના
 નમિકાગોના ગમ હુમા જોમ જમ્યુ તે નમને ચમને લામગીઓ
 ન રમગીઓ ગના માડા

વાયુની લાગે ગના ગુલામની વગાયલી પાડીઓ ઉછેરે તે
 ઉડે એની મુન્હીઓની સોન્હીપાદ । પનિખા પદ પથો મુભમળ
 યે રિપુ મનોવડી નાચતી હતી

મગિનામા પદ ॥ રે ન ચાલ મા ગાડુ માહેલડા ।

મોહ્ય મુ માડિયુ ન માનુ નવતુ માહેલડા ।

મથુજાખડી ન રે ૧૦૧ માના માહેલડા ।

ભમગના આપમા રે ન બાણ કેસ લાના માહેલડા ।

આ તે મચલ પાળી નમ પી ચા બડી ।

ભાનમા નવગી ન એમ ચલ ગમતી માહેલડા ।

ગજ ॥ ગજના ન રે ૧૦૧ માહેલડા ।

મોા માગના રે ન ઉવે ૧૦૧ માહેલડા ।

વનકેડેરીમા કે કે અમૃત લીલા, માટેનડી ।
 નાશન ગોલાઅના રે ૨ ના ડીના માટેનડી ।
 પૂરીને પુનમે ૨ કે અમૃત મળે માટેનડી ।
 એવા બે નાનમા કે કે લીંગના રિગજે, માટેનડી ।
 સ્મનતો મારો કે, ૨ પડે બિન્દુએમા માટેનડી ।
 અને દાખાવ નમે કે કે મોતિની રખા, માટેનડી ।
 વનેન આગવે કે કે મોર મોર્યા દી, માટેનડી ।
 લેહાજે પ્રેમના કે કે મોર એવા મીઠા માટેનડી ।
 ભમુ ની બેનડી ૨ કે નળની દામે માટેનડી ।
 દેવાના કૂતડા રે કે કૂતના વિનામે, માટેનડી ।
 ભારે તો ઉગિયા ૨ અગમગ લાલુ માટેનડી ।
 લા શુ છે-ને ૨ નથી દેવે નાલુ, માટેનડી ।
 ફલને દિન્ડોલે રે કે કૂતની માળા, માટેનડી ।
 દેહરૂને ચૂનના કે કે લાય બે રૂપાળા માટેનડી ।
 ફલહાને કૂમને રે કે મોનના મિતારી, માટેનડી ।
 એના મૌભાઅના કે કે બે પદારી, માટેનડી ।
 મરોગપ-મા ૨ ૨ પદાર ઉપડે સાટેનડી ।
 ધત્તીના એકમા કે કે પાર એમ ઉપડે, માટેનડી ।
 સ્મનની પાપડી રે કે પાલે પડીઓ માટેનડી ।
 મપ્પમની લીનુડી રે કે પાવલે મોળડીઓ, માટેનડી ।
 મિતિજેથી કાઢ તો ૨ કે તેજૂવ હેર, માટેનડી ।
 મૂડીની તાપની કે કે લાગને રેડે, માટેનડી ।

મારવાની પાપ થ રે - ઉજી ડાવે, સાદેવડી ।
 વ્યામના વ્યોત નો રે - ગેમ ના ગેલે, માહેવડી ।
 પૂર્ણિમાની ચન્ની રે - શ્વ પી મોડ માલવડી ।
 રમવા અગમ રે - મોતિની ॥ મોરે, સાહેવડી ।
 મજરી ગૃથેલી રે - રાત્રગ દળતી, માહેવડી ।
 અમની ત્યોત્તિ રે - દે ત્યોત ભળતી, માલવડી ।
 વા નમનાતી રે - વનાડી રૂને માહેવડી ।
 માગુની વનીઓ - કે અગ એમ ખીને સાહેવડી ।
 વાળીની ગાડીમા રે - રીજળી ગમતી માહેવડી ।
 ગગ સસાગમા રે - મુન્ની વમતી, માહેવડી ।
 એડાની માગી રે - વ્યાભમા ઉભી, માલવડી ।
 પ્રેમની પગિની - એ અવી રમે પ્રભા માલવડી ।

કળમાગા ચાલે ન એવા સમયના તો ઉપાના અગો
 ઉપન રતી તાળાતી હતી તે અગની ચન્ની નુ માલવડી
 પ્રાણ ઉત્તુ અગિતાની ઉસિઆમા હતી કીપતો આ અગ
 નીચાય તેમ આજ્ઞા ॥ ઉમિઓમા ગીન્ના તાગ્યા તમગતા અમવા ॥
 રૂન ઉપન જેમ રોગ અમનપનાના રોગ તા ના ને પુષ્પને અમના
 ઉડે ને પડે તેમ તેના ચણાગવિ ઉપન અપિયાના રૂન પ્રમના
 વન તની મનિનન ગીઓમા વાતાઓ નાએ, તેમ તેની અનાઓ
 રસભરી પ્રેમા નાયતી હાના ઉમગગો કીની લેતી ત્યાર લેની
 હતી મોગી નમતી પ્રેમગગ હિરાગ તને મામ પગે ઉપડતો
 રે જ પુ પનનન કળનકાનવી મુન્ની દા નિગમના તનન અ અમના
 ચ આમાની જેટ ॥ ૧ ॥ તો પ્રમગતા નેટના અમના અગો ઉપાન તેવી
 માગની રતી ॥ ૧ ॥ મારાધિની મારા ના ॥ ૧ ॥ રે પ્રેમી ચે ઉપા રતુ

સાના અન્તરમા હતું એ જ સ્વ ગાતા હતા

મહે ધમિરી કહ્યું, ઉમા !

પીપળાના પાનમાથી તાયુ વહનો તેથી ચે વારિ ન્દારે
ગત્ત હનો

ઉમાએ ન માનયુ પણ મખીઓએ માનયુ હતાનુ નયન
પુન્યમેનીને પાગ મતુ હતુ મખીઓના શ્રવણુ ડાહોના ઉચ્ચ હતા

મખીયિં અને આ મા નુવગજ મનોવડા આર ગોધનીવજાના
અગરાણા એમએમ આગી ભણી રાતા, તે ચમ રો જ ગગના
અશ્વત્થાવામા દુ પાઠો રો એ મખીનરતોના ગોધનીવજા
મતે ન ઓળખે

પણ મુન્દરીઓના ગોધનીવજાની કાલ હતુ ગી રૂપુ છે ?

એક મખીએ ઉમાને વૃથાવત્તમાથી જાણી તે અશ્વ ધના થ
ભણી મીનુ મનુષ્યથ હતુ તે તખયુ મખીત્વના નમવાવ તે
અતુ નિદાણી ઓમરી મોની નિમન ન્દારી ચે પાગી ન્દારી તે
મહે કહ્યું ઉમા !

ક્ષિતિ ત્યાગથી ચે નીગમળીક રત મર ને મો તી ઉત્ત યાન
એમ ઉમા ઉત્ત જતી હતાપ મમાગી મત્ત થઈ અશ્વ ધજામા
કો નિદાણુ એ નજની નીમના મન્તર વહતુ હતુ માપાને
પાલવ મપરી રહેજે અગ્રો માન તારો ઉપાતુ ઉ ઉગતુ હતુ
પણ ચગો ન ત્યાના

માનેવીઓ અનુભવી અને તેથી મદાદુ રતી મનો વન્મા
તે અર્ધા હયામા એક હનેતી નવગોવના ઉની હતી મગર નેવા
તેના ગ્રન્ત તેત્રો ચમન્ ચમન્ થતા તેએ હિમાને ધમ્મક મયો ને
કહ્યું જો પ્દરો, બોધાવે છે ત્હને જ

તે વડીએ અગરીમાથી સખીગોને માવે પુષ્પવૃષ્ટિ થઈ ને ચારે સખીઓને ઉંચે ચાર પુષ્પમાનાઓ અન્તગિહથી નગસી દક્ષિયુગમા એ પુષ્પમાનાઓ મ તગિહમાથી વચ્ચની મ્હે તો ત્હારે નજરે નિગમી

૨૧ અને પ્રાવાદો પ્રભુ મળ્યા હતા ત્હેવા અમે મળ્યા હામાની અને યોનનતી અમારી મન્ન સદ્ભિવાચાઓ આમાને મ્હોર પ્રગે ત્હેરી પ્રગી ને પ્રવૃધી

મુમુલના મોક્ષ સખી અનાગી એ તે-જાન માદ તે-મેક્ષની ધડી હતી

ગમ નમનો બ હો મન્નથો પાદે પા દે દીના ધરતો ગમનાળીઓનો ગીનમ કા ગાજના

ભગી ભગી મન તા હો ૨ મ ની ચમકે છે

૨૧૧ બાલમની હાને ચોક કે ચ ની ચલક છે

મ યગનિ જામી હતી દેવેના મુગટ સિખડા જગતને માથે મન્ન નિગજનો તો સસારના મનની ટળે-જયા ત્હેના અમૃતના પર ન્હી ગયા હતા

૬ જનમા ગોરી ને હતા મળ્યા હતા ત્હેના અમે મળ્યા

અમારા અવલજના મરાનરજવને તીરે થઈને એક એ-ગોનિ । ગાતી ગાતી ગોળ નજ પાતાના મનનમા ચાલે

મ તિરે ? મ ગિયે ?

ગોળમા કેમ ગિયે ?

ઉપાના ઉરમા એ ગે લાસનો ઉભો તો પુષ્પપાખડી ઉપર પામી મળી મગારી રતનિ । ગો હતી તો આપીને ઉપાએ મુખ મહિનને ગો ને રૂડા મી ગખો ? આમગેવલુ જ લાસન પડા દેખાડો ?

કરમા કરૂ ગૂચી મ્હાગ વલ્ન તથા નયનને વાચની તે હિમી હતી
ચન્દ્રિમા કિંજલુ ફેકે તે ને પૃથ્વી ઝીની લે છે એમ મ્હે ઠાની
અચ્ચલિઓના ને નયનના કિંજલુ ઝીયા હતા મ્હાગ પોપણાની મન્ન
પાખડીઓ ઉડી ગઈ હતી

મ્હે કિતર વાળ્યો કે આ સમય આ પો છે ત્હેવો એ અર
મરે આવમે, છાગીના મધ માગણા બધા પે ઉડકો

હુનિમથી અનગ અશ્વત્થગવાનો દ્વીપ હતો તે દ્વીપમા અમે
ગ ને ઉભા હતા

ઉપાએ વળી કમ્બુ મ્હારા અનિરૂદ્ધ ! નિલ નિલ મ્હને હવે
ત્હમાશ જ રખેના આવે છે

સ્વપ્નમમારને આરે અમે ઉભા હતા કષ કષ અપ્ના નિગ
ખતા ને કલ્પતા હતા

કવિતાના મગનમા કે પનાનો પતંગ ઉડાવી કી પે વીજળી
ઉતાગી છે ? કવિ કવિતા રમે ડ એમ અમે પે ત્હારે છાગીની
કવિતા અથતા હતા

ઓ વ પનાના માનક ! છાગીની કવિતા તો ત્હ પે ગયી છે
ને ? એ અપ્નાની સમાચ્છલિઓ તો ત્હે પે મગ્ન છે ને ?
અમારા કવિત્ત્વપ્ન એથી અનોખા ન હતા

મ્હે મ્હુ પેલી ચિત્રનેખા ન હોત તો આપણ આજતુ આ
અપ્નુ પે માયુ ન પડત છાગી જ અપ્નુ છે આ વગી પે
અપ્નુ છે, અને મ્હારે રમ્ધે આ ત્હારો મસ્તમ્નો મુગર પ્રકુલ
કમતપુપ સરિખડો, વિગલે છે—

એને સમયકે પેગયુ, તે એક મગગીનીનો બેત માનરો કે
ઉપા મ્હા ? મધ્યરાત્રિ જામી છે તો તે પોતાનો પૂર્ણિમાનો ગમ
ગાર

અમારો અગુલીદાર નોડી ચન્દ્રપુષ્પાને અને મહારા ઉરપુષ્પોને
હૃતી ઉપા ગયાસગનનામાં ચન્દ્રિમમા અને સાહેલીઓમા ગઈ

જાણે આલના અન્ય ઉપાલ નિગમ્યા હોય તમ હું તે
આવર મુગ્ધ જ ઉભો રાગ જ્ઞાન પગી ડા માનરી પ્રીયાપાટને ઉતરે
મેવી મ્હાગી મિથિતિ હતી જગતના ને શુભીના બે ના પડન સં
નાતા લાગ્યા, ને શુભના નાટનો મહાપ્રેરણ અજાતો બાળ્યો

ઉપા અશ્વત્થ હાયા પાથરતો ને ચાલી યે દગડ ની માટે
માથે હન ધરતો હું અશ્વત્થની કામા હોય, ઉપા ચન્દ્રિમના
અશ્વત્થમા હતી

પાયવો રૂપ જાણે જાળતો આરે એમ મ્હારી મહિના
ટકમી મખીઓનું મામ ના મ્હીકારી ઉપાએ ગમ ઉપાડયો

ઉગી માર્ગ ગરહની પ્રિયુમા રપાળી

વિગટ આજ ગમજો હડયો રે લોલ

ખીજ ગમ મહિના પી વાળીઓ મગિમડા હતા આ તે જાણે
અસાગના મ ભોજ લૂમતા ને વિનમતા વાગ્યા

ગમતો ચન્દ્રે હરી ને દહાગાજતો વિરાટની પેઠ ઉપાન
અ તરે મો મડયુ હજુ એના કામા એ ઉધામો ઉગળો હો
એ પી અગમ્યા એ મહાને ઝોના ખાતી હતી મારા ઉ ના ઉડા
જમા એ દહો ઉતયો ને અતજવતાથી નિહો યે ગમો
તારો મન ગાયજતી પેરી એવતા લીંગનાગમમા રમળવતુ જો
ઉપાવા તના લેવા મારા ઉપના સાગર જોયોના ને ઉગમ્યા માડયા

૧ મિથિની નિહો મગિમડી મુન્દી મો ગમમા લૂમળી
તી ઉપાન સગે મ ઉપના મેગીને આપો નામનો મ્હાગથી
તે અનગુ નાહ ન જમાય ને જ ચાલ્યો

હવાનો બીજો ટક્રો મ્હાગ આત્માના મદાનુભાવ અભિના
પતો જગતમા જાણે પ મો પાડતો પાડતો આત્માના આત્મા
તરતો-મગતો આવ્યો

લો નો- ગાજો ગબીર અતાની

વિગટ આજ ગમલે વ્હયો રે નાવ

તે બાલિમએ વિગટને ગમલે જ વ્હયો હતો અક્ષ અક્ષ
લીના વિગટારી એ અમગતો ટક્રો હિરા પાડતી હતી મ્હાગ હિગમાનુ
તેમજ બહારનું અક્ષાંશક મમગત આજ મહા ભ્રમા ૧ હી ફગતુ મ્હને
ભ્રમ્યુ ગોપિમાના રૂલગૂચ્યા વાગના પેર મમો અતી તો ગૂચી
અન્દિમાનો પેર ગગનમા ક્રમતો દીપો વિગટની પેગીગભીગી અમતાલીનો
અનહદ નાવ અમમાના મહામાગર ઓળખી લોપનોમા પગગતો
વાગ્યો નમરૂમની ૧ ગમિકા મમોવડી પૂચી ચે ક્રમટી ક્રમતી ભામી
હિગા વિમાનમા બેડેન માનતી ચે હિડે તેમ ગમલે વ્હડેના વિગટમા ૨
પણ નીકળ્યા જેવા ગમલે વ્હડ્યો હુ ગંધા હતો કપ્પા જનો તે
મ્હારે મર્વ અન્યવત્ હવુ વિગટ ક્રમનો અન્ન ૧ વૃમતી, ૨ વૃમનો ને
ગમમા હિરા ધમતી મ્હારે તો ને મમરો એ જ એ પગમ મત્ય જગુરે
અભગમમા મહાકાનુ ને અક્ષાના મારોનુ નિગતગતુ રમતુ

સાધિનજી ને દૃષ્ટ્યુચક ગમા હતા મદામારા ને પગપદ્મ એ ઠે
તે પગમ જીવનગમ હિરાએ ને મ્હારે ચે આણુ અભ રમવા એ જ મ્હાગ
અમગ ગા આત્માનો હિરા ને આ ર્શ ૧૬૧ ને મોષ દતા એ જ
અમાગ અવતની મનાનીત અનીના હતી

કૃષ્ણપક્ષ

— ૧૦૪ —

કૃષ્ણ ને મરણગણા આ જગતમાં તો પ્રિયોગ વિનાના સયોગ દીકા નવી વિગ્ધ વિનાના પ્રિય સાબલ્યા તથા પ્રિય ને ગતિની ઘટમાળ ફરે છે તહા સધી અજસાળિયા પછી અ વાગિયુ જ ઉતરશે અજસાળિયા અનસ્ત તેજો તે અજસાળિયા ઉગર ત્હાર રાત્રિઓ મ' લાઈ ત્હા કૃષ્ણપક્ષના અન્યકા રહના થે પીટાળાશે ને પરમભયોનિતા બ' એ માગજલ વિમતરી રહેને સત્ ૧ ચિત્તના ત્હારે પરમાનન્દ પ્રગટશે

મૃત્યુએ મા તો તહની આગા જ છે

માનવી મમ્મર નવી ૧ જન્મ ને મૃત્યુ જેવાસયાગ ન પ્રિયોગે માનવજાતિ ૧ હેના પાડા ૧ સરિખડા, દીપ્તિ જ ૦

માર ૧ મનુ વધુ આગાને ૬ જનનારા માનતો પણ વતિહામ તો નિશાના જ ન્યાના રાગ

૧ કો જેનુ નવી વધુ ૧ એનુ મનુષ્ય કોઈએ ૧ કુ જે જતા મન્ત મારી વિષા ની માધ્ય ન ઉગી હાન ૧ જતા નયનમાની ગા તો અનુ ૧ ન આ તોય દીહુ દાય તો વાપના એ દુનિયાના જા ૧ એનુ ૧ માનવી

વિ. જાળમા ન વજરા તો તે મુજે મુખવી સજે જેમા ૧ બાળના બમતી ક્તીગે એની તોય ૧ અનુ આ ધાન્યે ૧

પૃથ્વીપદ્મિકાપાનામીઓ અનુભવે કે ? પૃથ્વીના પગથાડ મધ્યમ
નથી મળ્યો-નહુ તણ ગાઉ ન્યા-માના પવનના ને પ્રાપ્ત ।
હે, બાપમે-નહુનહુ ગાઉ ઉડી જતી મદામાગની વિદ્યા આપ્યો
છે છતાં એ ગણના એ તર કે ને આગળે કે ને જગત્, કે
જગત્, કે શેષે છે

હનિયામનો ? અત્ત મુ મારા લખવસો ?

અનમા નાગ નરી આસની એરી ને મારી પ્રાર્થિ
માની વગની રૂનારી ન જનમા ને મારા અનમા પ્રાર્થ
મે ? ત્હા સુની અમ માંભાગના ચન્દની એક મ ના વવની
જતી હતી તે પડી લેની એ- એ- ના નહવા માડી

અમા । ભાગ્યના મોળપાખડી કમળની એ એક પાખડી હા
નિત્ય નિત્ય ખરતી મર્ધ વપુ ગ્રાતા પુરો તો રેવાનીના માનની
પોતે કરમાર છે, તો માનનીની વાડીઓ ને વાડીઓના કુના એ
કાળની પ્રાગમા ગ્રામા જ ને ?

મન બહુમુકતે ન જામતો આજ બહુમુકતે ઉડો ના ।
અનની મગાએ અવશ વહેતુ આ રુ

પૂર્ણિમાને વગતે દિવસે હુ અવાજ ના વાગતા ઉડો
માતાએ આરોગ્ય પૂરુ આરોગ્યના પ્રશ્નોત્તરના અર્થદીન મેક પ્રાર્થ
મો. મવ વાપર છે, ને બની માતાને ઉત્તર દેતા મે પશુ લેને
કુમરે મોના મો ને હુ દી છે પ્રીતો મા- તે મારો ઉત્તરો
હતો પશુ મનના વિરામ વાના ન હતા પશુ માગેમ પૂડે છે
ત્હાં મા વગીમુ ન પૂડે કે ને ? અત્તરુ આરોગ્ય નહા- પૂડે
છે ? જનમા વેગતોએ મનોખોડી છે તે એ રેના આરોગ્યની
માત્રાના આરોગ્યની આપનીઓના માન્યા ધનનત્તરી ન્હારે
અત્તરુ ? આ પ્રનો ।

માનસીઓની મટાપાઠતાળાઓના માનમતાએ ખીને છે, પણ મનમૂતા વિજ્ઞાન ને ચિહ્નિત્વા ગમ્મનિધા, ઔપધિગાન ને આરો અમલિતાઓ મ્હા. ' મનમની ચરનચાર ને મુશ્કતાચાય તો ઉપાની પેલી અતુલપિરમ્મ સખીએ હતી કે જેમણે ઉપાને અશ્વત્થઘામા મહાગ કમ્મડનમા મામ્લી હતી

પણુ એ ઘયાહીપમા ઉપાના માનમાની રીચી જ મમારો દુઃશપદ થેડા

હો- પોતે નાં છે ને જીમો વાગના પેતા નથી લા- પોતે વર કે ને ખીજને મેમ જના નેમ નહી હાય ?

એ અશ્વત્થના ઘયામગમરની વિના ઉપ ને અટારીની ઘયામૂનીની પાળ પડતી હતી તે અટારીમા ઉપાને મ્હારો લાઈ ને તેના નાણુ મિત્રા તમા અનીઓઢેની માહુનીગો ઉપ તેઓએ મનમના ઉભારા મમી મનમિથી પુષ્પવૃષ્ટિ કરી હતી પણ ઉપા ઉપ ને મર્ત્યવૃષ્ટિ કરી તે ત્હેમા જ્ઞેમ ને નથી

પાન યાચી તન મિલાવ્યા ને જના ન આહના યોજ નયન મીધા પણ ઉપાએ મેના ચાર ખીરા ન હુગી તે ન ગમ્યુ

માઠે દિમે ન વાર ભાઈએ પિતાને પોતાની જ્યા ન મ્હી, પણ મોનની ના પી પિતાને પોતાને ન પુરો મોનનયુગ ના પો મા પત્રી જ માનમેમની ડેપિના લાગી

અન જનાથો અનપીમા આય ચા હ જોટના આપુ નાથી નથી થના

લાઈને જે પગ્નુ પાપ ગમ્યુ ખિનાને તે જૂલ ભારી, માતાને એ લેતા સક જણાયુ જતા એ દુઃશપક્ષની પ્રતિષ્ઠા દિમે ઉપાને ન મળો કે દેવ ને ન ગમત જતા ત્હેમા માતા કે મ્હોની માનનો સગાય મ્હા

કેટલાક દુ મ તો તોડવાને માટે જ દરખાસ કે ને 'લો' ભાગશે
એમ માનીને જ કેળા- જોનરોની વાણ વિશે મન્યન
ગયા છે

ઉપાને આજ મૂની નાથ ન હતી તે જ્ઞાનના માટી પણ
મામ ન રાછડીને નાથ પ્કાણ દીધી કે આભળી છે ?

પ્રતિષ્ઠાની મ્હાંએ માનાની આગળીએ વળી, જો મસા મા
માતા જેવી હોય તેમ, હા જ રહે આવી દુ દેવમ કપમા હોય,
ને મનિગના પગથિયા હતા તે પંતુ અને વેનુન માને મ્હ દીધ
વાછડીના નવન, રાછડીના ચગલુની પેરે વેનુ પગવાંડ જ આનના
હતા પણ ચાનને-ને તેમા ચે નિ ન પોનને-વાઓ કેટલાએ ને
કેટલી મ્હાંચી છે ?

'૨ રહે ઉપા ગઈ ત્હા મ્હર્મિતિમા દેવ ન દીધ-કે પડી તે
તે હો, -પણ ઉપાની આખડીઓ દિન્ડોને મ્હડી ને મદિને પુન્યક
મ્હડી ખાંધ મ્હાગ ઉપર ઉતરી આજ એમા ઉપાગ કે પ્રોત્સાહન
ન હતા, પણ પ્રમ ને ચિન્તનભાગ મિગ ત્તા

નિજ્યા જેવી તે મીઠ પન- પનની ને તરી હા વાગ્યા
જેવા પોપવામા એ પ્રમન ન-થો

પોવનનો ક્રોડ હોતો ત્હાને વલિયોએ ત્હને નિર્મળી છાદની,
સરોવરમા વાગવા એ પાતાળીક્રોડા મ જુ મ-ન છે ને જગનના
કલાણ કાળે -મનના કથ્યાલુનિધાન પ્રમ્હાવે છે

મ્હાગ ને ઉપાના પોવનના ક્રોડ પ્રમ્હાન હતા તે લેગના
ધોધ મ-અડતા હતા પણ ઉપર વૃક્ષપત્રના અનમ ઓળા તરવરના

ઉપા ગઈ ને તેની ને મારી વચમા અકુરી વાનાવગલુ મમા
અ તમવ ક્રોડાંએ પાથર્યા લાગ્યા

એ મ્હાંએ ઉપાની ભમરો અણુપ્કેરેવી અને કુચનિયાની
પ્રો-ભાગેની હતી મ્હુલુપ્કડી પ્રતિષ્ઠા ન ચિદન ને પગિલામ હતુ

આપી એ ગર્જિ મને તે ધોર લાયકેલી બમ્બર ને ત્હેમાની અન્વારગ્ગ
કચ્ચલીઓના મનનામા પુનર્જન થયા

ગળતી મહારે નદીમે નાહ આ રા પછી માથે હેતનો હાથ
પપાળતા મ્હો માતાએ કૃતકાન્મને રાગે રુચુ દીધા । લોખને
મ્હોડ રૂઢ ગનક છે । જગત તો નગતાઃ જૂઠું છ પશુ ફાલની
પાછળ માપણ લમીએ, કે આપણી પાછળ પ્રાંત લમે કે મારા તો
વધાન કુનને પ્રીતિ મધા ગણી લાવીશુ—આલમથી અન્દ્રમા કંઠ
પીને ઉતારીશુ । તો જાડ છુ એ ગદ્દા જે છોકરીઓના છા

હારી માતા ઉત્તર માગતી ના, આના જ કચ્ચી, એટલે
આ જાંત મોલનાનુ ન જાણી

બ્રહ્મસુદર્શનો ભોગી મીથો આલણ ઉપા દર્શનનો અભાગી મ્હો
છે । મ્હોડે જે મેરુ થયુ જાણા જાઉં ત્યા અજવાળાની પૂતળી
જેવી ઉપા ત્હેમાની જ મળતી

આણુ મ્હો મ્હવાર ઉપા મ્હવામે અદ્રમ યા છ ?

તે નિમ મ્હવારે ઉપાત માથે જન્મ બેડયુ, મન્દિર ઉપના
ગાગ સંખિયુ ગાગ મારયુ પશુ મેળાન નિખગયલા ને રકાર
નિહોળો તો તેજના પાખા જેની ઉપા આપીતી પ્રામાયી તો
એ । જે સામળી બરા મત્તા રૂઢી અમતિયાળ અતિયી પહેના
નજી તે માન મ્હને નાચતી જેની જતી માનતી નિચાગલા વિગણી
તે તુલ્યગતિ આમરી હતી ચિન્તનનો પડગયો ત્હેના પગલામા
આ / પ તો જણાનો મ્હારી બદન પી લોતા । ન ભીત ને મ્હ
માન જન બ તા અગતા ક્ષિતિજમનની વાના ત્હેના દર્શિ રો મી
વીની રે ક્ષો - મરક્ષા । મ્હને અગતા તો ની એ બધોનિએ કાખ્યા

અતી મી । જ ઉપા આનાપાન પુની । તી આગરી પુવરી
તી રા માનાપિના એવી માનાઓ । જ તા હો ન પગાય

માનની નીસરી જાય છે કે પુરુષની ની ની જ સ્ત્રીને
પુ પ છે આણના અન્તગત માણે તો એ તેમ જ અન્ત પગપગ
ઉભગને ને પૂજને નગાગીના તરસા અન્થોન્થાથી છે, અ થોન્થોને
કાળે છે એ લોહચુખ ને વગળા ગખ્યે આર્મ્પલુ આયમસ નહી
પગપગને પામને ત્હારે જ નિયતિઆપજાના મામ્ય ને મામનમ્ય
ગધાને જગતના જનેના ને ન્યેના મધુ તિતિદામ માધી પૂગે ને
રિયોગથી યોગનાજના નમો જતી નથી

એ એક ઝગણુ ટ કે જેમાથી અનેક ઝ લો નિઝરે છે એ મધુ
ઝલો સાગમ જામ મગમ ની પામે ત્હા સૂની માધાગ્ધ રૂપે, વેધ
રૂપે નહી રૂપે મહાન રૂપે—અનેક રૂપે એ ભણી વગે ને જગ્ગા
જનના સગમવિનાય લાધે છે જે જન મરેના મગિયન જગતને
આરે એકાથી છેલે છે એ ય આખરે રગળ થઈ હડે છે અને તે
જગતસિખરે મગમ પામે છે, ન જાણી તેમને જન્મ મયો હતો

શ્રીપુ પના અ તર્જણાની ના વે કષ્ટ એની છે

અમારો કૃષ્ણપદ્મ જામનો જ જો ઉમાના ગાન ઉપરતું છુ વધુ
દિવસે દિવસે વધારે મામ થવુ હતુ તેને વલે ગોપિ નો મગ મગી
શ્રી કૃષ્ણચન્દ્રના મગની ના પયરાના માની એ મગજના જ મગને
કહેતી કે ગોપીકા નિજ કૃષ્ણચિન્તનથી કૃષ્ણમય થતી હતી

મોગની નગી ય કેટલી વેળા તેગી પડ છે ઉપાની ભન્મ
વચ્ચેતુ છુ છુ એમ લામણુ પડુ

ચન્દની કોર દિનિને લાગતી ગઈ ને મગિઓ કાગી પડતી
ગઈ શ્રાવણના મગડા જેના અમાસ નવનમારી આમોમા વે મગડા
મગ મગ વેળા વ સતા ઉપાના ઓજાની કાળી કોર જેની શ્રીની
શ્રીશ્રી વર્ણગરેખાની જાળી કોર જન્ને પોષવા ફરતી ગેગતી હતી
કૃષ્ણ મગરાજે શ્રી રાધિમદને પોતાના જ જાણે લોચન ધારણ ન
માડ્યા હોય !

અન્નિક મ્હા । મુખ ઉપગના ઉવાટના ગળે નાચી ગઈ હતી
ને પછતી બાઈ । યુ ગે ? હુ કહેનો ન્હોત મા । જેનુ લહેને મા
હલેને । પણ ને સ્હમજી ગઈ કે અન્તગના અગિના વૃમાડાના ટોટાની
રજ મ્હારા ન ન ઉપર પથનના માડી છે

મ્હારા ઉમા ગાનિમે વાતીઠપ જનુ થતુ ને હુ નાગવાન
નિદામાથી જાગી ઉતો ને નયન ડાલના, ને મા । વિશ્વને ડાલતુ
નિકાળના

એમ કરતા કરતા આંખોમાં, જીવંત મૃત્યુ વીત્યા

કોઈ હશે કે પ્રકૃતિનો રમ ડીધા કે પ્રભુ જીવુ રમે અવતારના
હતા ને જગત્પત્ર મમા નાશનાનો એ નામનો રમ કે પ્રકૃતિના
ઉતરતા પગમાત્રા પ્રકૃતિનો રમ એકે છે ને આત્મા જન્મે જ લંકારે
મરીગયી જ લેના દર્શન શાર છે અન્તે આગિ અવતરે છે
લંકારે વ ની ધ્રુવજયી ન એળખાય કે મને નામુ કે મ્હારા
ઉગતા જશે જ જનાનાયુષી ઉપાના ઉરમા એ ભગવતો હતો ને ભેમના
ધૂમાડાની રણ અગાગ સુખપન ન્હડતી હતી ને પ્રા,તિઠ રમે મની હતી

એ ખંડુ જના એ પ્રેમ ત્યા લાગતુ કે દિગ્ગત ને નાની ઉભર પ્રકૃ
તિના માગ કે ? મધા ને કૃષ્ણ મન્ને પ્રાકૃતિ કે અમર્તિઓ જ ?
સ્વેતમા નામજ માડીને ન સ્થાઓ લમાઈ છે ન જગત્પત્રનિકામ
મ, એમ જ નખાને કે ને ને અન્તે ન્હાના ન થુ આદ્ય
જો ત્યા

મ આ । મેમ અવ ન્હા ન્હા નાટ નો ખુલા । જના
રેમનિ ઉપાના મન ન રમ ને નેના મિ નેની વિનના
નતા ભા મ માભાજ ઉપાનો નાર ગા ના ઠ

વિગ્નિ બિજાન નાર મ આનતા દો ને ને ને કોડી ન
તા । ને છે । નીનો । નાર માને હ નમાનુ ગિર ઉ ।

છે, ને એ અધિગનો હિમગ થ ઉપલુ છે ૧ દોષ ને વિગદ ને
ગોપની વડીઓમા દેવામા ઉચ્ચતાના ઉલ્લસ આવે છે

અન્નિન એ- વિગ ગાતી હતી, ૧ એ લેનું પીત પગી
વાગ માગ મલગાતી હુ લેને સ્ટી રતો અ જે એ જને જી-રવા
આવી ને કહ કહ નખરેયામે નાયની નાયની જને ધગદને
પજવવા ભાગી ૬

લકડી જન જન મુવેડારને પ્રથના જન હુધ ગમ્ય

એ વિગદમે અમી જગી કે ન ગહે ૧૧ને ન ખાખ્ય

અમે ભાષામેન પ રુપને પજવતા પાથ એન્તાગના મે તાર
જેવા અમાગ અનુગમ્ય હતા

એ જે અગ્રિથી લકેની હતી લેની જવાગામા ૬ આને ભડ
ભડ સંજમનો હતો

હનીયાડાવાઓ કે/હો વાગ આગ ડે કે

દિનની દિવે ૧૬ દિન તો છવે નવી

પણ શુ એ ગાનાગ માગ્યા કે ૧ દિના દિનાગમ હામદમ
નથી ચોં ને ચોં નથી પણ જે માનસીને વિનુ દિનાગમ ગાઈ ચે
નરી લેને દિન ૪ છે ૧ નહીં એટી ૧૫ છે અગ્યાને નથી

કાં દમ ને ૧ પગદપગતા દિનના વિનાગ હતા

વાર માગને વિસે જિપાનો વાર ચીતરવા અન્નિમ હારને
મેઝ મડ મહે તો કહ્યુ વાગલુને વગી ચીત વી સી ૧ અન્નિમ મહે,
ના ચાને લોમચાગ જગા જોષએ

જિપાનો વાર ચીતરવા જના અન્નિમ ૪ વાધલુ ચીતગદને
આવી તે આમ અન્યુ —

ઉપાની હવેલીએ અન્નિમ ગ્રહ ૧૧૧૨ે દસની માતા ઉપાને
અજળના ચોતા માવે મ તી હતી ને એમ ભાગ્યેથી ૨૨૬ ક
હતી અન્નિદ્રાને દેખતા ૪ હા જેવી અધ ગધ ને ૧

માતાએ હોને ચારી, પણ ન ગણુ યુ અમાગ ધરની નાજી ય મહ
કોઈ વાર તોડતે ચૂક છે, ને માનુ માનતી નથી પરિણામ ના નિના
ગણ મજે ગણુનુ નિનાગણુ નાના કાપણુથી ઉપાની માતાએ ચન્દ્ર
જાને ચૂકુ ખેળા ! તુ આવ છે ને ઉપા પ્રેમી થાય છે ઉપાને તારે
જાડી જગી છે ? તોની વેનજા ધર જગી તો !

ચન્દ્ર ઉડી કંઈ જ રાતો કહેગ મહાની તે મની ય
અ તરુસઅમા જ સચી ગખી તે પાત્રી રણી ઉમ્મર ઉતરતા એ
ચિન્તનનુર્જિત બાવાને ઠેમ વાગી ને મારીએથી ઉપાના નાના
બાધગે ૪ હમેશના ધેર ગહના આવે તો માને ૫ ચન્દ્રાએ
સાબળુ, ને ઉએ જોયુ ચન્દ્રા તો જ વાર ચીતરાયો, ને નાવત
જેવી તે વીદરી લોચનોમાવી ને મખમાથી બાલા મારતી ને મોલી
હાગી ખેન તો માના બાહી વેગ નિતર રેરા આવશે તે જાજે

તે નિમની ચન્દ્રાને એ ઉપાના એ સાધન પદામરહામા
મનનના અમ્મ મ વાયા એ સત્રામના સેનાતીઓ નિ નાના ના ને
એ ગણકેનના મુખદુ ખમોગી ૮ ને ઉપા નાના

નિશ્ચ નરગ્યામા અર્થ થાન ૭ નવી ?

નયોજીના નક્ષત્રીપજનમા મહે તો ઉપાસદીન માનમિષ્ટ
પજન ક્યું, ને મા ૧ શ્રુતમામા તહતો માસા નાજ્યા બદલીન ફેરે
મ થામીને ફેરે ને ના ને હે મતે તો નેરો જોગિયો મ મમતો

આમોતો નુકસપક્ષ મુખમ ઉજળા કે તેમ આમોતો ૧૨૫૫
અપુષમ અ વાન ૨ ૨૨ના ૨૨૨ના પચચા એ મામમા જોરોતના
ન્યાન નની રૂવના તેમ જ તિગિગપાતે ચે નવી રે ના ખી ૭ ૨૨૨
મેમા તે ૧૨૨ અ ૧ ૧૨ને મેન ૨ના હોય ૭ ૨૨ મા તે જ તેમ ૨
મન્વમા ૨૨૨ નાગા ૧ નિમ ૨ ૨૨ના ઉતર ૭ ૨૨િમાએ
અનુપમ ઉડેતો ચૂકા ઉ તો પ્રાગ મનાનાનાએ મનપમ રીને
૨ ને ૨૨૨ ૨૨૨

વર્ષનો અન્ત આસનો ગયો તેમ તેમ કૃષ્ણપદ્મે બીડણુ રૂપ લેતો ગયો જતા જતા બાંધે વર્ષ અન્ધમગ્ના લાગત હાલનીને જણુ હોય એમ ગનિઓ વધારે ને વધારે ઘોર પે અધારી મનતી ચારી જગતના સમ્ય પાપ પ્રગરી નીકળના હાલ તહેવું તિમિરનન નિકરાળ ને બચાવક બામણુ

અતુર્દશીના ખીગડા જગતે હનુમાનજી પરા પા, ને પ્રસાદ લીધો પણ હનુમાનજીના વાગિચાર તા સેવાબક્તિ બલવ્યાદિ શુભોને પ્રસાદ લેના જગત નાં જા ધામેલુ ન હતુ આખા નર્મમાત્રી અન્ધા ગમ્યા અન્ધારી એ કાળજાકાળી ગનીએ અન્ધલગૂણદ લોપાએ અન્ધનગ્ના દેવદેવીઓની માધના રી, ને માગ્યુમનો માધ્યા

મહે તો તે પ્રકાશની પ્રાર્થના કરી કે જે જગતમા આજે પે અદ્વિતીય છે

વહેતા નહણુમા વહેવામા ચે જગ જોષએ છીએ પણ મ્હામે પૂરે તગનામા તો કળા પે વીગત હિબય આસપક છે તરતા સીખા પરી મને ઘાપખડ મ્હામે પૂર તગનાત્રી જ રૂપે પતી ભમરી ઓમા હુ બ્રહ્મકા માગ્નો ને જમળોમા બામ ભગ્નો જગતના સહુ જોષાઓને એના જગ છતનાના હોય છે

વર્ષભરના રાપારી સરવયા બીએ દિવમે લોકોએ ચોટામા કહાડયા, ને નકેતોટો પાગખ્યો પણ છદગીના વ્રાપાગનું સરેયુ કેષકે જ કહાડયુ હો મનિ રોમા હિમવો થયા, ગમચન્દ્ર અયોખ્યા નગરીમા પ્રવેશ્યાત્રી વાર્ષિક તિથિ સદુમે હિમાદયી ઉગરી, ને રામમનિ રોમા ગવાયુ કે

અવધમે આનન ભયો,

વર આથે શ્રી સીતાનમ

પણુ મ્હાગ વિગહો વનનામ તો હજુ પૂરો થયો ન હતો

ખીજુ મધી મામિન્ અમાવાયા હોય છે આ તો વાર્ષિક

અમારાઓ હતી બારે કૃષ્ણપક્ષ ॥ એકત્ર તિમિરપૂર હોય ત્હેના
અન્ધકારના બારે મેં તે ગત્રીએ ઉલટા હતા કપ્પાક એ અન્ધકાર
ઉત્તરના ને સ્વામ્ય એ અન્ધકાર સ્વામ્યના જાણે પ્રીધી હોય ત્હેની
વેમનિરે ને લો મનિરે રીપમાળાઓ પ્રકાશતી તાગઓ ગતા
જાગ્રમેઝ ક્રમેઝ છે ત્હેની દીનાઓ ઇગ્ની અન્ધકારની કાવર ક્રમતી
હતી નેજઅન્ધ ઇગ્ના નિતસસગ્રામમા આજની રાત્રિએ તો તેજ
મેના હાગતી ભામતી હતી

નાગ એ અન્તરમા એમ હતુ આશાનિરાશના રણમગ્રામમા
આશાનો પરાજય થતો લાગ્યો, ને રિગશના કૃષ્ણપક્ષની છઠી
મહાવેર અન્ધકારન્ટી અમારાઓ વિજયન્ટી થતી જાતી

એક ગત્રિ આતી ૧૧૧ ને નાળી મને વાળી તે ૭ મામતી
જ્યેઠા મમડ ગત્રિના અનન્ત ના અન્ધકારના મહાવન વિમ્ભગના
હોયે 'હા શુ થતુ જો ? આભના ઝેડ જોયા રાત્રિના એ ઢેડા ન
જડે એ ગિથિતિ જપનામા કટપી દડા હો ।

પણ ત્યાં પાપ ફાટે ને દિન ઉમે તપ્પારે એ અમાસિધિ વિસ
તપે હો ! એના એ અજનાણાના રજ કુચ મ લાગે

નગમમા ના જ પૂતા હતા તે પ્રત્યે મન્દુમ્બી ગોળી મહારા
ઉરમા આતીને સાગતી ટેકાની નોપો દિનના કગર કાલમ્બી

ના અગ્રાણાગો ૭૨૨ ને નાગ ગેજના જે વડમાડના
પગમા ફાફડ ગતા કે નેનીઓના જગમે જલ મેમના નાગ
મનના મર્કટ ને લોચનના રૂટ નારે વાન ઉપાને જગમે ઉડી
ગિગજતા

નિજ દિનના મહાવસમી । માગિ । જમાએ ની જે તપારે
કેનામ્ તોડાનીઓ નાગ ની મપોગિયા પ્રગમના ને ચિતરિચિત
અલીના ને વિજળીઓના જા જમાજ અજવાળાઓમા માંડેની એ
મા વળ્યોતિઓના દરદીન કરી-ગતી રમાવતા ને કખવતા બજનના

આડેગ ધૂધટ ચ દ્ર લિપટ ચગતી આડી મલમની વાળી જેવા,
એ મુખ્યાઓના વદનચ તે આજ્ઞાલક્ષ ઉદ્ગતા

અર્ચનના નાગ મે પૂગતા હોય તો મદાગ મનને યોચન
બાપોગિરા ગગનીલગ મગચાવુ ને રડીને ઘડીએ પનગના હ વળા
અજનાળા, કલ્પનાના મેરધપુરી ગંગા જેવા નગમગમા પ્રમગવુ
એવો મહને ઉમગ । ઉગગો પશુ ખાણોમાની મોખાપાની ને
હીગમાલો ની વેગો જેડી મદાગી એ ક પનારેનો દુ તો ડિંગ
અનંધકાગમા જ ઝમકેની ને ફલકા એગવતી

હોડ હવાઈઓ ઠોડતા જાણે કે આ દ્રમા અજનાળા મોજા
હે તે અ ધમગની વગ ઉમળવા મથતા ન્હા । ય નખચવી આ
દિવારેની હવાઈઓ ન્હા । આતમાના આલમાના તિમિગન ઉગ
ળવા ઉડતી પશુ મેમ આદિચરવિ અમવાગી નથી રખા એ
આભને પૃથ્વીએ પા વેવા પન નીવડા વુ અજવાગે ?

નગની નાણાવગના ચોક્કમા એક ઉચી ન્હાનકડી નીપમાગા
મળગતી રતી ફરતી ફુલનોમાના ઝાઝમાશ મગવાગા યે એથી
ઝાખા પગા જાણે રીજળીનો માણેચલ નગ વચ્ચે ગાથો હોર
ને । મ્હને લાગ્યુ કે ઉપાને અવધવે જનાળા પ્રગી છે, ને નગના
નગમાગ મગિખડા નાણાવગોમા જાણે તે મહુ નગરોના મગ
જનને ને નાણાવટીઓને બોધ દેતી દેસી મહુજ બાવે પ્રાકૃતિ- પ્રગેલી
અગ્નિશિખાઓમા મગગતી સો નંડુલી જેડી મની ચાન છે

તે મરતે આસુનો મ્હને હિભગે આચો ને એક
મરવકે આબડીની વાળીઓમાથી ન ન્યુ પશુ તેથી દેવાનો બાગ
કે ડોરબો હિનયો નહોં યોચનમા અનંદ અબસા દતા તે કાઈક
વોમાગા મિગવાની પાડીઓ ગાડ મગી પડી, પશુ દુઃસ્વપ્નનો
મેત્રાઅગ વેગયો નહોં

હવમા અજનામા યે નાણાવગા ચો ની ચતવિખ નીપાનિની
મગગતી કુલી દીવી પાદા કગતા ફલકા ઝાંગેરા એકુ દધિયા

પુપોતુ ઝીઝીનુ ઝાડ તો જોયુ છે ને । એ ઝીઝીપત્રોની જાણે
ખીડીઓ વાળી ડાળેડાળે લટકાવી એ- સામટી સજગારી એ
ફલફૂલ્યા માત જુદાને ચેતાવ્યુ હોય એવુ અનુભવન મ ને થયુ
જાણે ફૂલખરણીઓનુ ન્તાનકડુ સરન અગ્નિફલકા વરતુ હોય એવા
મહીથી તણુખા ખગતા ને મ્હને વાડતા

આયુષ્યની એરી નિગગાની અમારામ્યા કાઠની થે વીનજો મા
નનીન વર્ષનુ પ્રભાત ઉગ્યુ, પાપુ તે ઢેલ્યાના અન્તરમા ?
પૂર્વને માડનડ રગભગ ઉષા પ્રન્દી પણ ને મારી ઉષા ન હતી
કે મ્હારે કાજે થે ન । ની

ખાળકા સમગમ વેચતા ખાળા માળા જોટલુ જ મ્હમડે ને ?
વરતુ મિનાના પડઢાયા જેના એના રીતરીનાબ્જે હવે શા અર્થના છે ?
છત્ર મિનાના ને શમ જેના નથી ? રેસા ॥ મનિ રોમા થે જાળે
જગો । પ્રતજન ।

પણુ એ સમારજનનના મૃત્યુ છે કે મૃદા ? મસારતી મુઝા હજો
તો રજગ જુઓ । જુઓ । ઝાલ । હ અ । હવે પ્રેર ને તેના

મકમ રસ વેચાતા હતા તે પ્રભાતે મ્હને એ કે અમ મળતો ન
હતો રસ વેચાતા મળતા હોત તો જનનમા કા । અમતા નિર્નિનિરા
જ ન હોત

હો વેચાતા હે ન તે પુણ્ય નથી લેતા અમાભામના પાપ
હોરે

ટેટાની તોયો પેહી એ રાઓએ જગત । જાદર યુ ને ના
વર્ષનુ પ્રભાત પધાયુ કે દમનિ । આ મ ના આગતીઓ જાણ
રહી મિથને નામકુહી ઉગ્યાગતો દેમતા અગરનતો નુ જગ એ
પ્રભાતે જોગ મધુ । લરિયા ભાગતા

ઉગમ ને ઉત્પાદનુ પ્રભાતિયુ ગાની ધાની મ્હાગી માતા હો
ને આગલ્યામા દીનડા મૃધ્યા જાળે નના સર્વના જ્યોતિ અમારે થે
માગો આવી મિગ ત્યા

પણ કે વધામણીના તાપુ કે ઉસાદના પ્રનાય મ્હારા દેવાના આગણામા આ વા નહી

રહવારે ઉજળા વસ્ત્રપરિધાન મજી નોમી ૫ મુમા મૂમ મનો દતો
કોઈક સાધુમનોએ અન્તરના યે અચળ એવા ધોયેના ને ઉજળા
સજના હતા પણ તે પ્રભાપ્રોજ્જવળ આગાવન્તા મોભાગગી
રહવારે યે મ્હાગ અન્તરની અન્ધારગમ મગી યે નહી, ને શીગી યે
નહી મ્હે તો એ કૃષ્ણપક્ષની ૧૧૧ી ડામણી જ એટલેલી હતી

ચિદ્રિ ૧ મેઘે મીઠાઈ આપી આવી મરિરે મરિરે નશન
ગી આવી ને મ્હને આવી ત્યુ રીગ ૧ આજના અદવાર જેતુ
તાગ ભાએ ઉજ્જવળ છે

તે મેમના ૫૫ની મપોરે ઉરાની માતા મારે ઉપારે અન્ન
દટના દર્શો જતા મ્હે જોઈ નહી ૧૦ કુદ ન કુદ મનદસી બની
આવેતુ મ્હેને બામ્યુ

એવુ અપશુનનિયુ મ્હારે નવુ વર્ષ મેરુ પણ મુખનાનલિના
મુક્તો, વેદમુક્તો ગમા શુ માન્આ ૪ છે ૧

ગરિએ દિન્ડાળાખાટે ૧ હીચમ્તો પડયો હતો અન્ધકારની
દિન્ડાળાખાટમા મળાગ કાળા હીચમ લેતુ હતુ ઉગમા એ કૃષ્ણ
પક્ષની ઉર્મિ મો ઉજળી, ને જીમ નાટ તુ એ ગીત મણમણી રતી કે

દિન્નાના મમ મમિ ૧ હેમુ મુજ ઝોના ખામ—ખામ

મદામા રના મતાગોજમા તેડકુ મને એની મ્હાગ દેરાની
તેડી ડાવની

મીજની મ્હવારે કેમગ-મવગી ૧ અક્ષતથાગ નમને ચિદ્રિ ૧
મ્હારે જોરકે આવી મ્હને લિન વર્ધુ, ને કલ્લુ મુમયુગ પહેના આજે
મધુકનભાણને ગજમિહામને પવગની મા તા જહેને સૌભાગ્યનિન
કર્ધુ હતું ત્હારે યે મોભાગ્ય સર્વવસ્તીઓના મુજ્જ મરિખકુ તેમવસી

છે એગ જ કે-અરપુતી કેખા જેના-ગહનના તિલ- લાઇતે આજે
ય તે લરિખ્યાપી લાખુ છુ મ્હને ત્હારી પયગમ્મરુ માનજે હો ।

એના મધુરા મધુરા પયગમ્મર ને પયગમ્મરજ મમાગના સ વ
મન્તાતોતે મળજો ।

પણ મ્હારો નિગાતો રૂણપક્ષ એ રખગડિયાતો જ
ન હતો એ અધાગના સામગા અબેશ પડા આબ જેના, ગર
નતાના મગથી મગારેલા સુ વિશામે માધી લટપ્તા દના

આટઆટલા મિરાના મુગ મિથમા વીળ્યા ને આગાડલા
મિલીઓ વિગળને માડનડ ખેલા કનમાયા હો ચે રજ મિલી
ઉમ્મિએને અતિરથોતિથો માનનારા માનરી એ ને / હોય તો
તેઆ અપુચ્છાનુભવિયા હો મિરાના પાનાનજલમા લંભજે હમની
બાધી નહી હોય

સિયાળાની લામી મળીઓ ઉનરી મ્હારે ઉગના ઉભગ મખ
વાતો મ્હને ઉગજો આ થો પડેન જેનો પ્રેમપત્ર લખના લખતા
કેટકેટલા મો ને ગળ તહ બ યા હતા ? મો તો પાવમી
કનમે ને પડે કાગળે તે પ્રગ ના હતો મિહના ઉગઉભરામો વ મના
ચે કેમ જેની તો નહી, પણ ઠન જેની મ્હારી સા થડ હતી

ગાળ ને વમ વધો એઠો મેવો થતો મે થયો કે
નનમ્થા નખુ કે મિતા મ જગતના મિઓના જ મુડનીઓ જડે
તો જોતે મ્હાળના મિઆની જ મલિયિ મિગપ્થમા દોય છે

અમાના પ્રેમનિરહ અમ્મન નાના અલિનાપરી ને જગતની
મિતામા એ ગાળના ભડ । ૮૮ યવામ્ન ઉતયા નથી એવી અમ
જાવજ માનીનતાથી મિતા નખમો તો નિર્જય મ્હ મુગમતાવી
મો પા મહા વ્ય આલુ મડ । ૮૯ ના ના મમા ગઝ
વના છુનછુન જોનાનુ અમ મિમટી પ્રાનાના હા ની ।
ટકાર ? એ નિપચ તો ના ન વરા ને રજ ચે માની કે

અમારો પ્રેમનિ હ અમર ન મ્હો, ને તેથી અમર નરી થયો
 આજે એ મ્હાગી નોવપોથીઓ નિલાળુ છુ ત્હારે મ્હને-આ
 મ્યુ મ્હુ છુ હો, નાયનાર ! તસીલ મા-શી વેળા એમ થાય
 કે ? જગનમાનુ મવોત્તમ પ્રેમકાવ્ય નખાનુ માળી મ્હી જાણ એવા
 વિધિના વિધાન જ હો

હિંમ કહે કે જન એ જ મનોત્તમ કાવ્ય છે, વળતા
 આવડે તો

પથુ એ વિમાળાની નામી મિહરજનીઓમા તો હુ વખ્ય જ
 જતો નોધે જ જતો, સાગી પ્રિઓની ગરિઓ હ પનાતર મના
 વધ વધ રમજા ટપાવે જ જતો, ને તપનગમની પેલી હોરી
 માની અતિ યોગિત ગણુગણુનો ગણુગણુનો માની પાળના હનો કે

તખી તખી ગગન વખનાની લે મણુ
 રાણુ તખતા ગણુ તામી

હી આ થે જ જન છે તેમ હુ વખ્ય જ જતો અનુત
 માન-જાઈવી અંકિ । જે વાચની ન ન્દમજી ત્હા છુદિપ્રગ મતા
 અગોચર ગહનતા ને અ જુતતવ માનવી, ને મ્હમઝયુ-અજુદમઝયુ
 કદ'કદ' હિંમને મ્હોચાડી હિંમ આજે હે છે કે એ અમ દીર્ઘ
 દૃષ્ટપદ્યમા એ પ્રેમમ દેગ જ ન્હા । તેમ ત્હેનો થે અનુચિત હતો

અને એ એકપ્રાપ્તિના ગ્ધાન-૦ ૨૫ છે એ ગમિત પ્રશ્નોના હા-બેટી મર્મર ઉત્તર એટલા મટેના નથી

આત્મા અને પદ્માત્માના નાસ્તિક કોલક હે છે કે ને તો દેહવાસના છે આ મ્હારી એક થા કોઈ વાચો તો વાચનાગ ! વાચના ગાચના વિચારને જગતના નક દો કે પાર્વતી દો-૦ વાચના હો તે-વાચી વિચારીને હા ૨ ને મદ્દા ત્યોતિ મ્હાગમા કે ત્દમાગમા જ્ઞાને પ્રચર્યો ત્દ્વાર શુ તે માન નગિચાગના હતી ? મિમગના ગાધ મુસાફરને ગાઈ નમુમારીનો ૨૦મોદ જાઓ હતો, ને એ શમ શુ લગ્ન કીધો હતો !

એક વગા પગ્મ એકાન્ત હતો ને વાચનાગ ! ત્દમે એ પ્રિયજન તે દિવસે પગ્મ એકાન્તમા એ નાજ હતો તેમ ઉપા અને દુ એ એકના જ હતો ને પગ્મગના નાનના અનલ જગમા નિગમતા હતા એ જગપગથાગની પુઝાઓ જીતગની પુઝાઓ ની ની અમે ઉઝા છુમા યે ઊઝ કીઝ નિદ્રાળતા ને એ શોધના જે થણાને જાણુ છે અમાગ શુભવા પાંડોનો તે મદ્દાયોગ હતો પાડુ ત્દમા ગગિવામનાનો ગન્ધે ન હતો

દેહયોગને જ એક સાખનાન એકવાચના માવાક શુ વિપ્ર લલકુચાગની કલુને ને એ કલુતા મગ્ગ મમા પગ્મ એકકાચોને એકસૂતા હેને ? મયાત્રતાગ જ શુ એકનો વિચ ? ને અન્ય મા અ ગાગી નાન ? અમરોના મગીઓ પુ એકયોગી નહી ? દેહ મજો વા ન મજો એવુ ઊગાના એકના મદ્દલકો શુ નથી ? મનરના નનિસ મર્દ યે શ અગને વાળો ? અમર્નની પગ્મ શુ નગતાર મોતે છે ? અનનાગીના ઉરામક શુ પ્રણુના ઉપામન નહી ?

પ્રિયજનના મટેનની ગદ્દાગીમાધો તે દિવસે ત્દ પ્રિય ર્ધન પ્રાધા ને ત્દને ૦ નિચમાધિ વાચી ને સમો ત્દને પ્રિયમાના હતી
• બદ્દાગીની લાગ ૥

દેવમન્નિ મિહામનમા દેવમર્તિ નિગજ છે તેમ પ્રિયજનના દેહમિહાસન એ આત્મજ્યોતનો અખડકીરડા ઝળહળ ~ દેવમન્નિ ~ મે સિહાસનના અને સચરો ઝા ? મિહામનવામી એ દેવજ્યોતિના

માનસી ગ્જોથી દેતે દોષ છે તેમ મરજનહારે દેહિતે દેહથી મળ્યા છે પ્રિયજન પ્રિયતમને પાછે ~, કે પ્રિયતમના વજ્રોને ? પ્રણુ જહજે કે એ મહાનાળના વજ્રોની છે ~ પ્રણુ જહજે કે પ્રિયજન પ્રિયતમના વજ્રો અવગણુ ~ ? પ્રણુ જહજે પ્રિયતમના વજ્રો પ્રિયજનને આકૃષ્ટતા નથી ? કોણુ કોરો કે પ્રિયતમના પધિાલના પધવ પ્રિય જતને ગમગળના ગભીર મન્નો ભાષતા નથી ~ પ્રણુ કહેજ કે પ્રિયજનના પધિાલના ગજપરિમનમા પ્રિયજન ગસમ લ્લ વાયતા નથી ? નિગટ જાળના પાનન વામ લગસારો જે ગાયુ ?

દિવ્યમાલ્યાંરઘર દિવ્યગન્વાનુલેપનમ્

સર્વાશ્ચર્યમય કેવ્વ અનન્ત વિશ્વતોમુસ્લમ્

૧૧ પ્રિયતમ ॥ ૧૧ અગ્ગ અને ૧૧ માનાજો અને વિવ્ય ગન્વનેપન પ્રિયજાની માએ મર્તિ આરાધ્યા લલ્યા ~ પણ તે વજ્રનાની નિગજ મન તતા અને રિવતામુખતા ~ લઈ બે તેને રનાજના નો ~

૧૨ પ્રિયોને ચાલુ ૧૧ ના ~ લ્લવાગીને ચા ~ ૧૦ જો નાચુ નથી સુ ~ ધ્યાતિ વા ~

અન્વ ~ ૧૧ ~ ન હાન એના ~ નના મિ ~ નના લ્લના મર્તિ ~ નના પન્વર ~ ~ લ્લનો મર્તિ ~ માન્વને પ્રને ~ ~ મન્નિ ~ નામી દેના માન્વને ?

અન્વ રિના રિના સીતી ~ ~ ન રિના ~ નાના રાન આમા હામ રિના મિનિયે જે ~ નાર પા ~ લ્લવ્ય ~ રિના તો પન્વ ન ~ નાર ~ નતી તેમજ ~ ના ~ નતી એરી ~ નના ~ ~ ~ નન્વ ~ નન્વ અમ ~ નાન્વ ~

પણ પ મેથલે જ આ માને ડિમા પી રિપોર્ટો ૧ મરુતો
ને દેલી કાળે રેના આમરુ યનાવરુ ૧ લા ૧૧, જનમના ત્ય
ન લામ્બી-ત્પાથી જગને હગ ય ૨ તી ૧ ૨ મો વિયોગ તે
છળી, ને દેલી ૧ દેહનો નિત્યસિયોગ તે મત્યુ પ્રમુને માનરનો
કાળે આવરુ- લાગેવા દેહનો અપગિત્યાગ મુખે જે આવરુ મામ્બો
એ શુ મનુષ્યનો ના- ?

જનનપર પાતી મદાગગા ગરી ૧૧ શિખરી પ્રનમ પ્રમરી
ખીરી ત્પાથી તે પદાડ ૧૧ પથરે પૂજસા લામ્બો ૧૧વનન જ માનુ
પ્લલાનું અ મન જનજગુ ૨ ૧૧ મરુ જલમાથી પ્રમુએ વિજગુ
ખીરુ ત્પાથી તે ગોમતીની આગે જે ગોપીય જ ૨ વ ૧૧
પામતી યથ

પ્રમુએ મનુષ્યન લોચન દોરા ત્પાથી તને મતિપૂ ના
૫ નીનામીઓ મે માન વેતન મોલ નથી ૨ વિય ચનુ તા નથી
મામાન્યત માનરી યુનજન હમરો ઉપામ હો ૧૧ તા તના
આજના પ્રાનિ મગરુ જ તે પ્રમુ તે પ્રનિ સુ ૬

નૃતિના ૫૨ ઉપર તેજગાના ૧ ગરી પ્પા-૧ મદા ૧૧
૫ પ્પાએ મતિમયગ ૧૬ નપુ ત્પાથી મનિજન જમ્બી, ૧ મનુષ્ય
મતિપૂજ- ૧૧ મો જલ ૧ મુરી ભારપ ૧૧ ને પ્ર માના મામ્બ
ઢે, ને નમ્માના ના ૧૧ જાળે નર્મનિઓ મામ્બ- ૬ ત્પા મરી
માનરી પોતાની ભાનનાઓના ૧૧ ન વાળે, ને પ્રભુભતિમા તેમ જ
પ્રેમભતિમા તે મનિપૂજ મા- ૧૫ નીના મા માનરીને જાળે અમર્તપૂજ
ને મનિજન હમર માનમ્બનિધાન ઢે મતિપૂ નના મન મનુષ્યની
રેદીરી આખમા ૬ મનિપૂ નના એ મતિભ- ૧૧ નર્મિઓ ૧૧
પહેલા મનુષ્યની આખે ૧૬ માનમ્બનિની આખ ૧૧ જતા
મર્તિ ૧૧ની આજુ જગતમાથી નાજુ યથ

તો અત્યુત્તર જ ભામે છે એમ જતા અન્ય પતિ ૨ પત્ની કરનાગમે
એક નાનો પ્રાણુ ગીતુ જ કાઢ આપે ને છે એમ માનના ૧ ત્વને
યે નથી લાસતુ ૧

રમિ તાના કલાવિસાધક ગીતની કલ્પેન્દ્રિય કા ૧ ને ચિત્તથી
નમનેન્દ્રિય દાગ રસનુ ઉદીપન કરે છે અમર્ત પૂનના પૂનગી
ગાનાચાથે માથા ૨ અંતે મૂર્તિપૂનના પૂનગી ચિત્તમા ભોગ ૨
એમ લાખના ૩ રસમીમાસ ૧૭ જન્મ્યો ૧થી ૧ માત્ર દેશે
ઓ ૧૨ના ઉચ્ચાગચુને યે વાયુમર્તિ નથા ૨ લ ને દાનાઓ,
ભોગીશ્વરીમે ઓઢાગને લાનાચ્ચાચુ કરી રસમર્તિ ૨થી મા ૨ જ
લેની ઓ ૧૨લાના અસતન ૨દરો ૨

મહાપ્રેવી ઉપાની આ કરિતા લખી મા ૨ જ નાગ ઉપામાન
ખોદા એમ ને ૧ વાયના ૧ ત્વારી ઉપાને તુ યે ૧ બોનારતો
ઓ પ્રદમ્યા ૧૦ ૧ તાની પ્રદમ્યા યે જલ ૨ ના ૧ તો ભાવો
અચારણી વાયુમર્તિઓ રચાના ભુક્ષિયાતુ ૧ દાખરતા અમ તર્મ્યા
ગધારી મૂર્તિબજે તમારા ઉરભારો ભુગ લાખરો ને એ વાયુ
મર્તિઓને લાગના એ ગાના ગતઓ ઉકારો

પદ્મલે પ્રતિભા રામ ધરો ત્વાચી પદ્મલની મૂર્તિ ચાહ
પ્રલે પ્રકાશ ધાગલ યુ ત્વાચી એ અજ ૨ મૂર્તિ અનતગ
નિગમી કે ન નિગમી એ મહુ મહુના નેત્રધરો પ્રલ ૩

અક્ષતજનોની અને ચોગીશ્વરાની પદ્મલે પ્રતિભા પ્રતિભા નાકે છે
તેમ રત્નોચોગીશ્વરોની પદ્મલે પ્રતિભા પ્રિતમને વાકે છે પ્રિયતમના
સૌન્દર્યલન નેન સાકે ૭ પ્રિયતમના મૃદુ મ્પનન ત્વરા સાકે છે,
પ્રિયતમના અવગમન ૭દરા વાકે છે પ્રિયતમના પ મોત્તર ગન્ધ
પ્રાણેન્દ્રિય વાકે છે દેવ દેવો સાકે ૭ આત્મા આ માને સાકે છે
કાલુ શુ નથી વાજતુ એમ પૂજો ૧૧ સર્વને સાકે ૭ ૬ ઉપાતુ
શુ નથી સાધ્વો ૧ મહામાતુ શુ ઉપાને નથા વાજતુ ૧ મહાઈ

નતી ધન્વિયો પ્રિયતમ આમપામ હોતી ચેતનવીજાતે માટે છે પ્રિયતમના વસ્ત્રાનધારી વાસના ગહે છે તેમ પ્રિયતમના પેદની જે વાળના છે પણ વસ્ત્રાનધાર માથે તે વસ્ત્રાસી પેદની નેમ દેદ મગાથે દેહનિવાસી દેહીની જે પરમ નાજના પ્રિયતમને હોત કે

હવાના તરીને નારા રામરામ ખડા થાય છે ને જો રામગા છને હવાની રામરાજની વાળના જન્મે છે પણ લૈલ્યુ મન્માની આ પૈલવિદ્યુતથી જેમ લોકપતરીઓની રામગણ ખડી થાત કે, તેમ મ્હારી ને હવાની ખડી થયેન રામગણ પણ ચેતનમોમમા ચેતન્યા વૈશ્યુતા કિરણોનો અનતાજ જ છે નેત્રકુલ માથો પ્રજ તા કિંગો અન્ન કુલમા ॥ સન પ્રિણો વાટે છે તેમ મ્હારી રામગણમા અનતગની ચેતનકુલની કિણુરાછ હવાની રામગણમા જન્માન્તર પામની તોતી ચેતનકુલની કિણુગણની નાજના ની છે પૂરી હોપ મમનો વગ માં જેમ બોમ્બેથી વરમે છે તેમ પ્રિયતમ ને પ્રિયતમની દેદ મુગદ પ્રિયુતના પગમ ધામ અત ધલોમમા કે અજ્ઞાનીવા તે પર અજ્ઞની મગણુપેનના છે નેમ પ્રિયતમની રમણીના જે રમચેતન્યની મગણુપેનના છે

આત્માન રયિન વિદ્ધિ, શરીર રથમેવ ચ,

સાચનાર । કહીશ કે રથના મધુમધુ— રમમધુ—મધને માટે છે કે રથીને માટે ।

હવા ગહે છે કે બોજનની ભૂખ ને યાણીની તૃષ્ણા વાગે છે તેમ જ હોતે મારી વાળના જે પ્રજા કે મારા અનુભવની મુદ્દા છુ કે હોમા સાચુ લાખે છે માતાના હતામનની તૃષ્ણા લાખે બાળ-જન્મે છે, તેમ મનુષ્યની જે પ્રિયના અમતની તૃષ્ણા જન્મજૂની કે વાવેન પીજના નસુ બેસતા કાનાન્તરે કણુમા ફૂટે કે તેમ આજન્મ વાવેના તે જીજના જે કાનાન્તરે ને નસુ બેસતા કણુમા ફૂટી હો-ગાલે છે, ને મ્હોર મ્હોરે છે હવા ગહે કે મમે જન્મારે જન્મારે મળીએ છીએ

'હારે તહેને મોજાગમની ડાળે-લૂમખે મંડાર ગમતે છે દેહખડની
 બ્રહ્મિ મૃગિન અને જનાનામુખી બમકે જ તપી છુ જે ઉપાનુ
 એ તેડુ માહાગમની ની મમકયા છ મહો જનાના જનાના પટેલો
 મેરુજાગી ઉપાને જરાવા મો ન મદને મહાર ઉો ને મોજા જ ઉ પમ તને
 આમે મંડાર ગાવ તેન જાનની ગમ ન ઉમે માનમુધિગમની મિ
 જનાના માનનીને આપે ચ તેડુ તારે છ

પાસના ખીસ માનીયદને પ્રગટે છે તે ૧૦ આકાશની પાસના
એવે જેખાદ ૨ અથવા ૩ની સમતલ ૪ દિશામતી પાસનાની
સહ

પ્રત્યક્ષ જેમ રૂપના પુરુષ નમ મહાવીર મ તમાની
પ્રિયશ્રીબનો નો ભૂપ ર પદમે એ સ્વમજાયા દુભાયા ર કે
મા પ્રિયનાના ગા મે દેહ રૂપના શાંત મુગ્યાન જ કે

જમનાને ૧૬ નંકે પમી મજરી લેના એ લકુ । તે
નારખાની એ આગનો બોધ ને । અનલ જમલા ૧૧ રગ જમખા
જા માની ૧ સીનો ૧ મળત મળાયો કમ ને તર ને પા પ્રત્યેની
જોયલા મનાના એ ખીત । તા

આત્મા જેની ૧ નહુ મનાયનાઓ એ મ મ ૧
આત્મા જેની જ એ જાનના ૧ મનાગ કે પદ્મપત્ર પ્ર નિત ૧
તે નિ ૧ જાનનો મ ૧ નહુ પ્રત્યે તે જ જાન કે જેના તાળા
જિજ્ઞાસા પ્રેમભિન્ના માટે થ પડતુ છે

નત જોઈ તારા જેવી કે હાથે નાં નિષ્પત્તિ
 ચેરતે તારા જેવી હાથે આપાત પામેને વિષય મલમલ
 ને જીવની રીતે પ્રજ્ઞાના સચેત હાથે અભિમાનને મ
 રાજે નિગમો નતારા ગીતો રે સર્વ રે રસા પિતાનું ને
 પેમિ રમતુ મગાનીયું મલમલ જે મારી ગુનાભાસ, અમલ

નથી, વિષા છે, —ન નથી ખૂન છે યદુન્નવાના આશ્રમમાં નહીં
એના શિષ્યો નિવે છે પણ દુષ્યન્ત મારગે બિન દના તે
મદભાગશાળી થે માગ્યા મ્મન પાન્યા દના મંગેજના મદારીની
એ હજી ૨ આ ૥ નથી હોતી એ ગુપ્તભાષુ ગણને એ ગારીવ
ધન્વા અર્જુન તો નિ / મેશ્વરીના ગુણીનન મુણી અવવગ્મા
મયરે જન્મ તોડી કે મન્ય વડી પુત્રપાતન પ્રમો અવવગ્મે,
તે નિજ મીતા કે ક્રોધહીની નિ / ગુણીગત્વને મમર્ષેલી વિ / પદગમ્મા
પામે મ્મનો વીગેમગી નુ તીના મોહર્ષની યોગી નથી વાળો લૂટ
નની વાળો ભિક્ષાના ને નથી વાળો પ્રભુ ભક્તના વાળે કે
તેવા અવતન્ન ને ન્વેચ્છા ન્ય મુનીના મૌ પના મમર્ષણ વાળે કે
અગના એ અભિષે ને પ્રાણુની એ પુષ્પગૃષ્ઠિ ઈન્દ્રે કે ૨ મિ વગ
ત્હમે જ યોગ છે લો આ કુનજાગના ૨૧ રે ને ૨ીના એવા
ઉપદ્રાગી પ્રેમીઓને પરમ્પર પીપાસા હોય કે જે તરુપુત્રદાની યોગ
નગન્વાને નામે માન્તનુ ખે । ત્હરી / મ્મશક્ષના મમપર્ષની
નિજ મોજનગધા કનેથી મા માન્તનુને આગ છે મુખન
તે ના જેવા એક નૌમામ્મા મે વિચરે ૨ ખે દ્વેષેમાની મેક તિ
જેવા મે છતા એક જીવન વાના થાય એ મિત્રોની મ્મમાવના કે
મગિતા ધમલી સાગર જાડી વારે માગર હજાનો મગિતાને મારી
મીઠો નાન ને મ્મક્રોમ્મા મ્મક્રોમ ગૂથી પ ન્ય મા મમાન એ
અ પોન્યના હિઅભિનન્ન ને મ્મમતારને પ્રેમના મદારીગ મ્મ
વિન્ય હે છે એ મ્મેહ ને એ સ્નેહના જીવન

પ્રભુએ પ્રતિને મુર્ચ્છિલુની ગર્વા મીઠી ત્હાગથી નારી તે
નગની દેરી પ્રતિએ પ્રનુને પુર્ણિમાનો ચન્દ્ર પ્રધો ત્હાગથી નગ
તે નારીનો દેવ સ્વીષ્ઠ પ એ- ૨ બ્રહ્મવેનના બે કુન કે માયુ
કાનાથી સ્હકે-હિતરે ?

પાદ- ૧ કૈતવાલ્ધી લકડે છે ? તો તુ મ્મેહમીસામા નહી નાખે
તુ ત્હને જ વાળે કે કે ત્હારી હાને ? ત્હારી લિપા પોતાને જ વાળે

કે કે તને ? કેતવાને ખોટો કહનારા સ્નેહના સાબનિયા નવી હુ
ઉપાને રાહુ ધુ, ન ઉપા મને વાળ કે

एकोहम् बहुस्याम् પગમાત્માએ ભાગ્યુ ત્હારથી હીનચન
તો શુ પણ બહુનચનનો જન્મ થયો ને એ પ્રત્તાલીલા સગવાળે નહી
તે । સુરી બાનચ । ભાપા ના ગુણભાવી તેમ જ પ્રત્તાજના મનુ ના
ગુણભાવી પુત થયે નહી

રહવાનુ જે થડે સાનુ ત્હેની કેટલી ડાળીગો ચે માની, ત્હે
મની મહ જાખળીઓ ચે માની અને ત્હમના અસખન પાદજઓ ચે
માયા એ મામા **प्राणस्य प्राण** મમે એ- મ રહે કે તે જોટલુ
ખ કે તેપુ જ ખ એ છ કે તે જોડ જ મસના પગમ તતવા
પોપાતા અને- ગજ પચુલુવાગી વર્તિતવાન પલુ નિનમે છે

અને સાનુ કે દેને સાનુ છ તતસાનુ ન હોય તો અદ્વત
ખોટુ પડે કત નિતા અ ત ખુ ? ઉપા હ કે ગમમા
ગ્તા તત્તા મે તાય તાળી પાકના આપાય છે તના અમા ।
મ ન જનનના તતભાર સમખ ભણી અદ્વતભાવે આ પાર છે

પણ એ ગાનાળી ની ? ત્હી ? એ માગે તો અમ સમમ
જવનનો તે આ પ્રશ્ન તો

શ્રુતિના માનમા મે જે બા ને નવી પા એ જે તના
ભે કે તત ને જે ના જ મે કે મે ત્યાતિત તા મા
તાગદિગા જનમા મે મે છે

મત ના ની મિદિ ત મ સાની જે જે મેત ખો
પિતે જ ત મ મેતો કે તેમ ગ તભાનની મિદિ ચ તના
નમાની જ અત મતભાનો નિર પા તવાન મેતો , મહત
મ । તના જ જગતના મતપિતારે **वागर्वाचिव सपुष्को** તેના
માની જે મય મે કે જાત જાતના મે કે મેડ આ

જૂ. છે ઉપા અને મહાગ જેવા, પ્રિયતમ અને પ્રિયતમા જેવા,
ગદા અને ઝૂલુ જેવા

વિગર્ભના મે ટપાનો એ ડચ્ચા ૧૦ િગિયોપમાની મે
ઠગિયોમાનુ એક જાન એનુ નામ નાનંતમાન

એક િગિયમા માન ૨૩, ને માત ૨૩મા મે િગિય એક
જોતિના અને િગિ ૧૦ અને િગિયો એ જોતિ એનુ
નામ એ નેમા

મે સામે, ન હતા મે માચી નુ મે મામે ૧૦ લાગી હતા
મે માચી આલો મા મારી ઝાઝાના જળ નથી, મે મારીના મેન
તરંગ નથી આપલો મુ અન તના અવાગાવાગા દિવસના વાગી
અનંતના મા ૧૦ મારી ડીમે અન તને આમ ૧૦ મેનિ ડીમે,
અનંતની લીના ગચિયે છીએ

મા પ્રિયતમ ને પ્રિયતમા અનંતના ૪ વચના ૪ ૩૪ છે

માનત છે તે લીના છે મનનની ગચરતી ઉર્મિગો ૩,
ગચરન મેનન માચી છે

નમૈસએ ગાયુ છે કે અલ તમ મે અન પાને ' અમને
તે અલ વાગે છે ઉપાના મગનદા મહી ને મહાગ મગન. હાને
પ્રેમના પમ સત્યોના એવા અનન. ૪ લામે છે ગચના. ૧૦
હમે છે ને ગાગ જેનુ કે છે હો ૧૦ મામે હલથ ૧૦ જ મામે
એમ મહા ૩ મે કેનુ નથી ૫૫ મે ૧૦ અલદા મે, તરી મે
ઉપા તો માચી જ છે મુ તારી હતા મે એની માચી નથી ને
એ તારી ઉપા મે એનુ લાજલી નથી ૧૫૫ મે-૧૫૫ તો
ડીગી એક વેળા એવા ' અલન. ૧ ' રીને

ને-ગૌર્ જ મા ત ૧૦ મેનાવે છે રમિમા ગમિમાને આમ ને
છે અમી ર્ફને નથી, અમિમાને મે નહીં કાગુ કે મો ર્ફ નીતિ

સહજ વૃત્તિ પુણ્યની છે, મનુષ્યની દ્વિતીય અને ત્રિકીડિન વૃત્તિ પાપની છે તેથી જ પ્રભુનો પુણ્યગાન માન સભિમુખ જ, તે અગૌન વા બિમુખ નથી

અને માન્ય એટલે ધાળો ગગ જ નહીં હો ! એમ હોત તો પ્રભુનો પુણ્યગાન અમુન્દર કહેવાન ને અમર્તિ નાધિન, ગગૌન ધીતા ઉપામ કંઈ

પ્રકૃતિ દેવીના સહાપ્રાસા મા મુન્દરતા નિયમ છે, અમુન્દરતા મપનાદ) ને અપસાદેમારી મિદાન્તો સાન્વસાનો ઇન્દ્રો તો મગજળ ને સર્પગ્લબમના રાખ નગમા મમતા નાન્તાચાર્યોને કજે જ રોરા લો અમુન્દર કૂચ ? અમુ ૨ તા । અન્દ દીપા છે ? પરમાત્મા પરમ ગૌન દિનિધાન છે તેથી પ્રભુ ॥ પુનપુત્રીઓ સૌ રીપનાના પૂજારી કે એકેના અમ તાનોને અમુન્દર તાની પ્રભુતા । આ મંજ છે

મનુષ્ય અભ્યામુન્દર કે મુન્દર ? શુ ના

પ્રાજ્ઞામા અ કે છે । પ્રાકૃતિ વૃત્તિનરૂપ ને પુણ્ય નમ નગનારીની અન્તર્યામી અમિ તાનુ તાતિ પ્રતિમા નન તે મુન્દરતા મસના વ્યમેના પુરા તે સાન્વ એ । એ જ અમિ અ મા કુ હાય હ કે મુન્દર મકુ સિ જ હાય કે પ્રિયજનતા હ છે ॥ સૌન્દર્યને નાક છે પ્રિયજનતા આજ આત્માના સૌન્દર્યે મહે કે પ્રિયતુ શુ મો નાજુ નરી ? પ્રિયતુ ન ન એ ધં પ્રિયના માન્દ્યસર્વસ્વ । નાહે કે

વિશ્વની વિકૃતિઓ " નિ મી છે ? મનાત ન વિદ્યા ગ્રેહી ? મેનનુગમા કુમારિ । ગહની । વિખી + ને વિશ્વની વિકૃતિઓ કે વિદ્યાનાની વિચિત્રતા મલ આર કે મેનો એ હા વિનાના મેલ ભામ છે સહજ અમ્યે રાતા મે વિનાના માય વિગ ઉભા

નૈષ્ઠિક ધર્મચારી > ધર્મચારીથી ૫ રીતે પગથાગ ધનવેરીના ધર્મકૃત્ય છે અગણ્યમગી પ્રેમનતિયા નિષ્કુ કે નિધરા સમાગતા અમેગ મનાવનમા સ્નેહના મન્તરન છે પણ મળેગમનાત્મગની નિધરા ને કુમારી નમયૌનનાઓ તે વમતપૂર્ણિમાની ધન્ય ચન્દિ (મા પ્રગેની હોળીઓની જનાનાઓ જામે છે અણપૂયા કોડી ગિનાઓ નાગે છે બાગવન ૧ પ્રાટનગન બન્ને ખેડા કે ગમજાનમા તેા ધૌવન દ ન જ માન્યા છે

ધર્માક્રમા જે વિધના મનામગો છે > ન્દગામી ૧ > ૧૫મામી લેકેમા એક પ્રાટિ દેવની ખીડ સયતાનની એક તેની ખીડ અધ કારની, એક છવનના ખીછ મૃત્યુની એનો પરિવાર સ્નેહવાત્સ લ્યા મમન્વની નિબૃતિઓ ખીજનો પરિવાર છનાદુવા મિષ્ટી પ્રજ્વલિઓ મુર્ખમાનાઓના ને સમગ્ર વિગાળતા ચક્રમાથુ ને ધરીરમાથુ પ્રગટયા ત્હાગી અર્ધર્ધક ને અદગમના, > ને નવના મહાગમ જન્મના છે

નરનારીના મહાયુગના પંપુ > ન્દગામી છે ને તેથી > સી, અદુ મર્જના છે મારે જ આપ્તમાના યુગ નીત્યે થે ત્હેના ધરેગાન માતા દરિગણુ વિગમ્યા કે થા ન નથી

મૃતે થાન છે > અહોગન ને આધુનના અત સૂચી ડપાની આ કથા આલેખના જ > ૫૫ આમે ન્હોગ મેમે એટલી કેગીઓ ન ડતે ને મનુ રને અભિવાપ ભગે રોટના કથ ન હોય

પૃથ્વી ઉપર પહેલો મુર્ધ ઉ રો ને મનુરે એ માન ડગાનના પ્રથમ દર્શન ચક્તિ નાને કીધા એના આશર્વ પ્રિયતમન પ્રથમ સાન ર્દર્શને પ્રિયજનને થાય છે સાગ નિસભર ગુ વેચ્યને નિગ ખાયેલો ભારગ > જની ઉતરે આથમે ને અન્વ ગની વાતગયુદ્ધમા પહેલી રાગ દૂમે ને માનવચાપડી લ્હિશિની ગડીઓમા એને ગો ધતી ભમે એના પ્રિયના પહેલા આર્પણ પ્રિયજનને આર્પે છે પ્રાત મળે પુનગપિ સ્વોદ્ય હગે અન્ધાર વોવાથ ને અજવાળા

અનની હારી હઠી રહે એટલે જી ભાગ રના લાંબો પૂજ્યભાગ પ્રગટે
 એનો પૂજ્યભાગ જાણાએતે ।।।।। માટે પ્રગટે છે પ્રભાતના
 અસ્થો ૨ સગિબડી એ પૂજ્યભાગની નિમામાથી સ્થનારનો મધુરીરીણી
 ન્યામુરા મમી પ્રત્યનતાની પગિમનાની પાળગીમો ઉત્તે ૩, અી
 મ નાદન નપના ઉજાળાના મોસો મમી મનેવજાએતો થે ઉલરો
 નહ છે પૂજિમા હી રાત્રીએ મે દૂર્ગજના મ્નેહાનતારુપ અ રગજ
 નનીબર પ્રભા છે જો ૬ ત નુરા ગમાજના-તો અન્દર, તેજન તે
 જામ હાથા જેવા નિગાજ ને છે ૭ એ પુર્ણિમાની જાનામા
 અનિ । અખિડી સ્વીયા ૮ ગી રે ઉ ને ભારનાના જૂન જનો
 તિત્ત ।ની ઉર્મિએ મોમના મુનિત ।ગર ।ગી રહે છે પપ એ
 ૧ નીતા માગાગ નેય તર ૭ મનવ નરી ને સમાગતી એ
 પ્રજ્ઞતામા એરી ૫ મ પુતા । ।વાસન મા નિત્યજગએતી
 નહ છે ૭ ની મતી ભે ।ગિ મોજ ને, ૭ સાગર હી તમજાનિ
 ગણી જન ની, તેમ એ મી ભ ।રનિતા થે ૫ ૫ । ગણી ગણાર
 ગેરી નરી હનના મૂર્તની ૭ મતિજતી મે ગ ન ભે ।રનિ છે
 પજ ગમા નની મેદમુલિમ તા સાત્રી થે ગનતમ છે સપિએએ
 ઉ માર્કુ ૩ રસો વૈ સ, મે ગાવત મોતનગિના ભે મરનો દરમ
 રિએ યા મા ૭ ૭ દરગ ત ગગાનના

અનની સમાગિ હી કથા દહેરી ૧૭ અધૂરી ૭ ના રનાગ ।
 હટાયા ને નવી ૭ । પ્રેનના પૃથક્ક પુ ગા નો મને થે નથી
 ગગના પણ ઉસા । ૫ ૩ થા માના મને નો મા । ૫ મ ૫ મા ।
 ૭ ૧ ૭ પ્રિ તમના બારમા ઉજુ મુ ત્તે મી રમ, ૭

જન્યતજન તો સુમગીય કે પુરી બાજ આગમરી જગત
 બનેપ રાસ અ તો તા થ મનુસજ છે પોપ ૫ ૫ ૫ । ગુરા જના
 ૭ નીનના ગી । તર ની જા નટિગના તત ઉપાસ
 પામે ૭ ગિનાના ગોમ મમી પ્રિની બ નીતો ગોમ નહ એ િ તો

અન્ત મા સતીયુ ચાર મે તો ન્યા ધી પા કાર્ત અમળ્યુ નથી
 વિચારને વિચારે આ મા હિન્દુ નર સગી ૧૮, અન્તિમે સ્વેચ્છી
 ની, મે એનનવિદુન આ મના જન્મભદ્રમા ૧૪ સદ્યાતિ ૧૮
 એમા તો લહે માતર્ક ન ચમ ૧૮ જ મુના નથી

તહેને લે '૧૦' ૧૦ ગા મહત્વાય છે યોગજાનના ડાઘ
 વિગતીએ તહેને ધનસિદ્ધ નીચુ છે નમના જમના નેમ
 મનિગમા હનના તેમ દેના નિવાસિની દિનિયો ૧ સિદ્ધિ આ મ
 મનિગમા ૧૦૬ી આવ છે પચ મદાન નોનો જનિમાન મનિગના
 સુમ્મદ ની ઇન પ્રોમ ધી સદનો મા વિરો છે નેમ યોગીશ્વરો
 યે દેડના સ્વન સ્ત્રી નર્ત મનવિમાનમા આ / ધર, માનનીના
 મસાનમા વિવના અનન્ય નોમસિના મા ને પ સ્ત્રના સ્ત્રનો મા
 હો છે પ્રાણવિનિમર ૫ ૧૨ પ્રવેશ સ્ત્રગમાર્ગ, એના આતમાના
 હકુનતની પ્રક્રિયાઓના પૃષ્ઠ પૃષ્ઠ પાળિયાપિ નાન છે

નેદ્યો, નેદ્યન નેદ્યમાધિ એ એના છે ધનપ્રતિ ૧૮
કિલ્લાની કે કિલ્લામંત્રનના નેદિ કિલ્લા પ્રિયતમનના નેદિ
એથી દુષ્ટા નેતા તન્તુઓ વધારી એ નિવૃત્તિ એ નેદ
યોગીઓને નેદોષ ૨ ના ઉપા નીગમા ઉપના ૩ નીગોની
પ્રાપ્તિ મેળવતી ૪ થાએલી એ પ્રતિગી ૫ ની થા કીઓ મમા
વાલીના એ નેદ્ય નેદ્યો એ નેદ્યમાધિઓના નેદ્યન દિગમા
મદ્ય એ એ નેદ્યે નેદ્યે ૬ થાએલી કાળો એ કાળો એવા એ એ
અગ નેદ્યના ના અગમાધી નીગમેના નેતન, ૭ ની ઉપરથી ગગનમા
ઉપના નેદ્યમાધિ મમા, ૮ નેદ્ય નેદ્યમા એ ૯ થાએલી એ પામ
નેદ્ય એ નેદ્ય પ્રેદ્યુગનિ માદ્ય ૧૦ મ ગ્યોમમા નેદ્યે
તે માનવીની નેદ્યમાધિ નેદ્યના એ ૧૧ નેદ્ય-યોષ દ્યન ને
માધિ-પુષ્પ છે, પ્રજુના છે, વગનતુ મામાગ છે, મમાગનિગમાની
વેપ્રતિમા છે, અદ્યમાધી યાત્રો ગ્ય ના છે

સ્નેહમાર્ગે સ્નેહીજનના હાથે પ્રાપ્તિ થાય નથી શક્ય ? સ્નેહ
યોગના પગલાપ્રવેશ અહમજનના પગે ?

પ્રાણી સ્થિતિના અહમજનના અનુભવે કેવો છે ? અગ્નિ જેવા
બાળના । ૧ અમૃત જેવા ગાઢા । ૨ સ્નેહ મુનિની ચ પુરુષસ્થિતિનો
એ તાણો છે સ્નેહના તેજે પિતૃપ્રજ્ઞાના ૭ નથી જે મરિચો
નિર્ગો નથી એ અદરના મત્સ્ય નથી એ રાત્રીની રાજા સ્નેહની
પ્રાણી સ્થિતિ તો પ્રસન્ન ન સોમનસ ૭ સ્નેહ તો ને વ્યત્ક્રમ છે
પ્રેમના પ મ આન તો સચ્ચીત ની જ ના છે

૧ સ્નેહની સ્થિતિ તો એ જ બ્રહ્મા જેમ મહેમતા હતા
ઉપાના અભાવ નો વાજતા ને સ્નેહ । સ્નેહના ઉપાને વાજતા
ઉપાની સ્થિતિ મને મોનાવતી ને સ્નેહ । સ્થિતિ ઉપાને મોનાવતી
એમ મારા સ્નેહનું મત । ૧ ચાલુ હુ

મા પુણ્યના લોકો ૧ સ્નેહ ૨ મુખ ૩ ચી ૪ તો સ્નેહ
વલ રંગા નો હુ મુખ સ્નેહનું ન સ્નેહ

૧ સ્નેહ એટલે અનુભવ મને મારા નો અમૃતનીરો બાનુ
પ્રયાણની એ પ્રેમ ૭ અહમજન ત પાળે

સ્નેહ મની તિથિ ૭ સ્નેહ કૃતિ જન્મે છે એ અનુભવ
મનના ન સ્નેહ તો અનુભવ ૭ અનુભવ સ્નેહ જ જન્મે નથી

એ તો સ્નેહ વસ્તુ અનુભવ ઉપા માત્ર સ્નેહના સ્નેહ
હૃદયે છે ૭ ના જન જેના નિર્મળ ને સ્નેહ તો અનુભવ જન્મે
પૂર સ્નેહની સ્થિતિ સ્નેહ

સ્નેહના ૧ જે સ્નેહની બ્રહ્માનો એ પદ ૧ ચ તાર
જન્મે ઉપાને ૨ નિર્મળ ૩ આ સ્નેહના તાર માત્ર મુખ નથી
તે સ્નેહના સ્નેહ તો એ જન્મે ૭ સ્નેહ તો સ્નેહના સ્નેહ
૧ જે સ્નેહ ૭ સ્નેહની ૧ તો પમિત્રના પદ ૭

છે, તેમ તારા જીવનની નદી નો ભરિયતી ખાઓ આમા
તુને નિગ્રહાને ।

હિયા ઓ ૫ મે રિગીની બે જુવામણીમાતા જુ । જુ ।
નમમા ત્હારે તો લખતા હતા, ને એક પીઝને આપેલી બોનાવતા
હતા અમે એ પ્રેમના આમન્નયના ગીત માભગતા હતા હી
હી હુઠા મનને તીર મળતા ને આનન્ના તો થે એ બે
અ રમ અમને હ નતા ગેરી / છે અપગી એ નેહના મનાતન
ભેરો ની ગહન ભૂમિ ।

સગિતાને બે હુઠ મેરના ચઢવાક ને ચઢવાની ગમિષ પ મ્પ ને
પો રે, તેમ જીવનની ગમિતાને મે રડે મેરેલા ને હતા પ મ્પને
અન્નનામા પોમગતા હતા મમ્મ જવાના તે પો રે હતા,
આખા આધુન્ય એ વ્યગ્ધ હતા અનનાના આનાવાગિતાની
બે પ્રાનો બો પેરખને પોમગની હતી

નેરેશના આસીરા હવગ નેહના મો પખિ । ૮૫૭

મહાવન

સાચતાના વશ ગરને તમ મોલ જા ર મહુ તો અનમ
મન તો એમો એ અબુ મ ક

કન્ટી મ્તી વળી વસ ન આરી પશુ માર અ તની વમન
પોજી ની જ પધા એમ મને નાગ્યુ

કેન પાન વાઓ બેડી કળાઓ બીરી ફૂલ રયા પપ મ્હાગ
માતાના ફૂલમપા ઝાંચ ન મેરી જો ફૂલ પશુ ન વેડ્યા

વપાન આગલે ડુનામનો બગીચા તો તે મલીયાની ડયાગી
જાગી બોલે ફૂલગી જમ બની ની તારીમા કન્ટી વપા
પ્રવૃત્તિ ડુનામના એ બેરી પ્રાસી હને જોઈ દેડે ડુનામની
પાઈડીઓ હિરડી ના ફૂલો તરના નત માળુમા ડુનામી મન ના
દેના વલી ઝી બી ડુનામી મળમળ દીડી જાની તો તરના
મુખડ ફેરડુનામ પ્રાપ્તતા લા હિયા ના અજોઅગમાવી ડુનામના
મામના અનની નાડીમા ભૂત તો બોલે વપા ડુનામનાની
મેરી પૂતળી જ ના હાડા

જો ડુનામપૂજા તો ના ના નીચુના ના મુકો ને
વાગતા

મમા ન વમન દી આમની મમ પવનમીત્ર તો નાગીઓ
ના બોલે જી જમ બેડી હિરડી

સુભાગ સીતી ગયો હતો મગધાના રાજા । મના ઉપા માના યો
 યો મા વાપાતી લખાતી જતી તારા પ્રા સોગમુ-રીને દહ
 અણાની પુત્રેખાઓ ઉજતી વિગતતી દાર એવું શ્રેય થતું
 દેવતાનથી પ્રકુતનેના ઉપાના નો દેવના અમૃતચરાગા મના
 ધુમાગમાના ઉપાના મેલી । આજનેકના ઉપાના યોના
 હતા કુનાગની ધાગ મમોના, ઈશ્વરપુત્રના ઉપાનેષ દેવિયુ
 મરિષ્યકા આનુષના અજગ મગધો ઉપા તા યોમેગ રહુતા
 અગમાથી અમગ તત્ત્વની જાણે ઉમિએ ઉપાતી પામોઅમાથી
 આત્માના અમનતી મોના મેગઓ ઉપા

પણ મગનતી અરુણ સુહના રાંન કરના જાણે છે, પોતાની
 કરના મજે નથી તેમ ઉપાની મૌન્યપ્રમાના પે મજે તો માન
 જાંન જ માના પા હતા

નમ મા વગોડી સુતુ થેડી માવ ને જાનિ કરના પણ
 વના, તો પ્રાગઓને પ્રોક કેટનાક પણુના પુને કુલીનના કપ્પા
 પણુરતા, તો ધનને ધન રા- પણુના પ્લાક મ્પ્લા યાનતો
 સુહના પણુતી મધ- પ્રમએ નગનાગીના પેડી પ્રતાડઈલુને
 પિણુમે નગનાગીના પ્રાકુનિ થૂન મન્તત્તો ॥ હમથતા એ મહુને
 વગન માની જગતની નર્ત રાગઓના પ અમા । મમારે મન્તો
 જાનેા હાનો જેસ પાણુ માકનાગ પે મ્પીક નાગ એ છે તેમ
 એ મમા ન નમાથી પે પાઈ વેળા અરુણત વપતીયુગન જન્મતા
 પણ દુનિયાના વગમકોગા પ્રેમવેની પ્રતિષ્ઠા તો દુરચિત-કેવચિત
 વિગત જ થતી

એ વેળા માનત રાજે મિત્રની રાગાગીમા ઉપા અંો હુ
 મના હતા, ને તે વેળા વૃમ્ણુ ઉપો હતો ઉપા અપશુમ્ન રહમક
 પ્હોની, હયા ધૂમકેતુના લેગનાની લા નોગાની મૌન્યપુ
 ઉપા ઉપાના ઓદહાનો જોડો ત માપેથી ઉનારો, ઉપાનો
 અજોડો હોડી નાજની ધાણો વિગેડી નાજી, ને મહી વેત

ફૂલડાની તાર તરિ ત્રી પગી જુ Cપા ' ત્હાના વનના તેજ
ચક ફરતી જેની આ ફલનાગા સગે છે ત્હની જ ધૂમ પુનાતેજ
ચ- તી ત્હની તેજની ચધાગઓ વગ્ન છે ઉપા ' તુ ય
નહાગે ધૂમંતુ

મનુષ્ય જોલે છે, ગમન ઝાના લે છે, ન પ્રા જ્વ જોડે રવતો
પડો પાડે હ અસ્તુ નનો મોન અગિયારથી થે ૧૪ મોનગો મા

મન્દિ મા અમે 'પ્રેમ' પ્રેમ' મતા ત્હારે કોઈક વ્યાક્રમનિનારી
તે ન મનુ હ તો હોતો કે સ્ત્રીપુત્રો બેશ લાવહિ-કોમે ચુકે
જોમે પ્રીતે દેવમંદિ કે કોઈકમન્દિરે આ મા પ્રેમ ત્હને મ્નનો
નથી ? આત્માની સાગી થે મારગી ગાજતી હાત ત્હારે શુ સમે
પામના તા નો કપે ?

પશુ અમાગે હ થતાગને તો વચમ્ અન્તરે દાણી અજગા
પીધા હતા

નિ ૧૧નો મારા એ ન્તનામ નખી ૧ ૨ે પ્રે- વેગા ના મા
ગયા તો કહિતેજ પૂનર્ક ત્રી રગપ્રભાથી ગજા ગાયેસી રગ ન
વાળીઓ મમી ગુ લીઓ નગરના ભવની ગેરીમે ગેરી ૧ આ
ચા વ્રમતી તતી મ સા ૧૧ મિધનિન કુર્પા વીલી વીલી તકમના
પદ ગૃથી પ્રવી તો નાગાઓમે જોડણા મેત્યા હતા કીરી
શોલાતો ટાન્તા ગ્વા સિગેપ મિ માનતા પમે પાવાન, ચ ત્હના
ગીડકી ૧ આ જ તી તના મિનસાતી માગી અમ્રમાળા સગા
હિજા હતા ૧ ૧ ૧ માન્વ ૧ સી લીઓ ૧ અમ ૧ અમ તા

અમ તો જ ના સા ૧ ગયા તો તે પગના ૧ ગાના ૧ હી
કે ક હા જતુ પાપુ મનની કૃતિઓ નિર ૧ અપુર તા ૧ ૧ ૧
અ તો ૧ અણુમોથી જોપણા અમ ૧ ૧ ૧ તમ તે જ ૧ ૧ ૧
વાળા હા ૧ ૧ અગીએ હમની તે મગી તીએ ૧ ૧ ૧

પલ્લસો લઈ ગયા દેવી તો મહા, વાયુ ને આજ જેના, ત્યા જ વમનો હતો

ત્યા તો વમન્તનો જાજ ખીનેનો હતો આ વર્ષના તે મનેના મુ. ૦ ગણગાનની મુન્દીઓ, કનક લગ્ન-નમી જતી ગગન ત વનીઓ મમી, જતી આવતી હતી ને ત્યા ગીત ગાતા હતા જાનની હનિ. મારી સનેજ થઈ ને સામયુ તો ને નન્દગીત હતા નગની અનેક દેવીઓમાંથી આવતા હતા તેજ મે ગીતચમ્દ હતા, પણ આ સુગમે તો આત્માને હલોરી નાખ્યો એ ગોમની ગાર રી નવનીન ઉતાડી ધૂળમાં ટાળી દીધા

કાઈ મો યુ કે ઉપા પડો કે ઉપા પડો છે એવું જ મ રાહોએ લાનતા પડા મારી ગણ્યા, મર્મગ્યાનને મુનુમાંથી મારા ને આ માને મને ખરગની

એ જગત લગે ને વીજળા ઉગી મહેનના મહેન તોડી લાગી ઉડાડી મે, તેમ તે બે શબ્દો સ્વચ્છમાં પડ્યા એવન મ્હા ગ ન કમળો જગત, ને શાન્તિ ॥ મને ત્યા ત્યા મમાના પૂરના ઉઠ ગાડ ઉગાસ વાગ્યા

કૃષ્ણપક્ષ પતરીઆ તો તનાવલની તમીઆ મનુષ્ય આની ઉર્બી

ઉપા મારીતુ કોમા કાઈ અજાનને ? એ નિરોપતા એ મ્પ ર્ષપતિત ન થોન કુમારીતની મ્પાશ ૧૧૧ મ્પાનને ? એ અ ભુત બોધાત્ત સોનનુ કાઈ દગલુ મી જને ? એ ॥ અગની 'અક્ષતા દામન'ને ૧૭ છેને ? એ અજાનના મ્પને લાન્ના હતી, એ રમગાનના મ્પને લગ્ન હતી એ માન ર્ષની અક્ષિતીન મીતાડુ હ લુ ગ્પા હ તપતો હતો એ લો પાવન પાવરે લાત પાડના હ વરખા મા તો હતો, તે મધુ હ જુની ગયો કાઈ ને ૧૨૨ કરો, કાઈકને ગમલુ કરો, પણ મ્હા ૧ ઉગી ૧૧મા ગમલુ દવનો હતો ૧૨૨ ૧૨૨ ૧૨૨

જગત્પાલ । તે પીચપપા મડી ચન્દ્રનાને મારું નાદ ગળી જગે
પ્રિયોત્તો આનન્દો મુગ્ધ-

તે ગીતના મહુગ્તા મ્હો જીવી વાળી તે પવન્તી મગાઓ
મ્હો વિરપા મૂર્ચનખાઓ ખેલાઇ તે ઉજળુ ત્રણાત મ્હને
ગમવાગ્વાનો અન્ધ રા હાગ્યો જગતો મુગ્ધ મ મુગ્ધે ત્થી ગમે,
તે વિપની ત્થો કામ કામ ઉચી નીકળી

જગત્ । છુ કન્ડુ કે કે મીકુ તજ્જી છે અન્ધ । મર
જાત । પાશે મળ એક પ્રા નિ- રગ પો નિગ્ધ્યો યા કાઓ છે
" મને હે ?

મર્ત્યવી કા તુ મ । તે મુગ્ધ હનં, પણ તે મૂર્ચ પ્રોચિ
ન્તાનો આનન્દો ન મારી હાતી ખીલુમા નિગિ અન્વમન ઉત્તો
એ માથમતા મર્ચના ગિપુગિપુમાની ગૈસ્યતા તન ઉડી
આવી મને હે । વા ના

તે દિનમે હ નમ મા હાઓ જનનમા ત્થી મે નીમા ખડખા
પણ નાને કાઇ ચે વિરપુ નહી મ્હારી આમે જાશે અન્ધ રગના
અસ્મા પહેરા હોય, તેમ તુ જનોમા ઉગાવી આજે હુ ગિચરતો, રા
પાલને દેમતો નહી

મ રા નીમે ન્હાના ગરા નદીમા મ મ નાતા પાણીની
પાખડીઓમા ઉગાશે ન મ તાલી ને રી જતી જાત મૂર્ચના
ગિપો જમ જનનહી ઉ ર પતા ચમગા, । પિલ તા રી જા
તેમ ઉગાને રગેડુમા રતી રતી ની ખી રી આનતા પાણી ગતી
આગળ મડી આવી-વડી-મી રી થી નાયતા નાગના મ ને હે
તે તેથી ચે ર જતા રતા તેમ ઉપાનય આમે ને આન રો તેમ ર
રા જનની મિતિજ ઉપરો રે રી ર રી પાગ । જતી નિરાળી

મા ગની મૂળથી જનના એકાળી જન તેમ ઉગાને રીના
જ ના એકાળી જતી દીગી

તોના ન્હાના ત્વચાના મદુ ડિને ઉડા, ને મંદિ માથી
આત્માના ઝણુ નિર્મિત જતા વાસ

જો ત્વના અમતથી આત્મા પોપાય એમ મંદુ છે પધુ
મને તો તે વિષે એ વિષ હા મા ને તે વિષ ખાયા જાતે
દેહ ? દોને મૃત્યુ ન આવ્યા ઉગે વૈવાનર મ્હારો અતૃપ્ત દો
એ અન્તરના અગ્નિદુહની જગના વણુઆદિ ઉગતી હતી, તેથી
આધાથી ભ્રમ પીરાથી લુપા મારી નમી નાં અન્તિ દેહને
પોપરામા નથી પણ આ માટે પોપરામા કે એવુ તરંગે, ન્હારી
અક્ષર એમની ગર્ભ ન હોત તો મ્હમ્મદ થા ન

મોષોર થયો, મધ્યાહ્ન તપ્તો ને ડાલી ને નાં ઉગાની
જાવાઓ વાગી ઉડી જે દેના અમતથી સીનના ને મધુના
પમગતા તે જ દેવઅગોમાથી વિગળની મદાજતાઓ ડાલી લામી
તેના નનાટમાથી મધ્યાહ્નનો અનનભ્રમ ભ્રમકો દીરે સતી ચિતાએ
નડે દેરી તે મગતી આગી મધ્યાહ્નના ઝિલ્કિયામાથી નવુ
મધ્યાહ્ન પ્રજ્જતુ જાતે જલાહી મનડ લાગી પાછો ચાગાની
ન હોય ને તેમા જલાહ મધુ સમયુ ન હોય

અગ્નિની પુત્રી જેવી ડાલી અગ્નિમતિ આખમ આગ
ઉગતી

મધ્યાહ્ન નમો મધ્યાહ્નોત્તર જગતની જાઓ લમાવા માડી
તેમ તેમ મ્હાગ અનગી જે ઉડી રેગી જાઓ લમાવને પડી
જાતમા જેવા તેજામાના અદાપગ દના, અન્તરમા જે હાસિન્તાનના
અને ડાલી અનામિદિના તેજઅવમગના હેમ પાટા પડેલા હતા
આગાભર્યા વિશ્વમા તે નિગાગની અગ્નિ હતી વસિન્તા જગતમા તે
અનૃપિતો લડકો હતો ને જામા જે તે મ્હાહમના વાગપગ દના

છે નગરનારીઓ એ વાવન જન લગી વારે છે, નગરજનો મેં રાતના
જન પીએ છે નગ નુ ચોરન ત્યાં મ્હાજે મ્હાજે મ મી વાર કે

હું તે સાજજ ત્યાં ગયા પણ મ્હાગી યમી નીમગ ગયો
ચોરનના દેવ જેવો એક કુમા ત્યાં જીન આતો તો

ત્યેનો માયુ ?

આગાભયા એક યુવાન આ મેં રમી વાઈ ત્યેગે માભગી,
પણ ન સાભગી જગતે તે વા

જળને બિન્ને થે તે યુવાન આ મેં તે યમી રાષ્ત્ર તેનો સાભગી
મીતુ શુભ તી ને જાઈ

જળને રિસે તે યુવાને ન આ મેં તે થે ન આસી પણ જગતની
વગમાળ વગમતી જ રાના

એ તી યમી મેં એના હા ન ઉભરના અન્તરમા ચિત્તર
પ્રપારા પ્રતિષ્ઠા મેં રમ પાસા ન તી ?

ગીત ન મ્હમજનો, મેં ત્યેના ગીતજનો રા ન તી તે મન્ને
પરપારા ન પામી મેં રાષ્ત્ર કહેમે મેં એમના સામાજી ઉપરના,
અમરજીવા જ રા

નર કેનુ ન મેં મેં જોનુ ન તી મુર તી જોના હિરો,
મેં નીરે ધી જગતની જાગીગોમા વ તો ર તો આવરમા એ નનારા
મેં નહીએ ઉત્તર આપો જો જગતના લો મેં પોતપોતનો પુ
પૃથ ઉત્તર આપો, એ જીવનના મ્હાપ્રમનો

જાજની નીતનતા આની ને આવમી પરિમમાના નમતોલનશુ
વાજાઓના નેત્રી અગ્નિની આસીમે નાગ અ તરમા તે પાથર ગર્

મન્ધાના તાપ્તમાણા ગૃથાઈ ગૃથાઈ ગર્ભિ પતી નાગ થે
દુવનનો રિસ આવમ્યો જામીતુ નાગ મમતિ વયુ લા યુ ને
આજગો જોયો પડો પડો રિવનીનાનો પાગ આ રા લા મેં, મેં
ગિરાઈ વા મી અમેર જાનના મેં મેં વગમી તી

પણ વિશ્વનીનાને પાઠ નથી દિવસ આવ્યો ને ગરિનો
ચલ્લો પથગો એ ચ રો ચે અમુખ્ય આ શીઓ અમમગ
ફટી ઉતરી જગનમાથી તેજ આધમતુ જ નસી એ પાઠગથી
નહે જાણ્યુ

હો છે કે પુ પ જીનો સજનાર છે જી પુ પતી સજનારી
છે હામા ગુ ન હતુ ને ને સજન્યુ તે ન જાગે નથી પણ
હામે તો મ્હાઠ્ર પ્રાગ્ધ કષ્ટુ ને મનન્ત હતુ નજ્યુ છે તે ન
જાણુ છે તે મ્હાઠ્ર પ્રાગ્ધ વાયનો વિચાગે મનુષ્યનો કુ પચ
વગીમા બેઠો હતો

જગન ઉપર ગરિ જમની હતી

પથમીનો અન્ન આધના પત્રી મોડી મરે પૂર્વમાથી એ-
ચ આ ના ને પરિમમા મોર મોનાતી સિ માઓ હોર ત્હેરી ફટી
મશાનો મગતી હતી હિરણ્યમયેન પાત્રેન વાળા મજા મને યા
આરી મૂર્તિ યાજા લોગી મનપના ગચનના મજા મમમના ગચ
ઉપર ધરજ હતો પણ તે ફ નો ન હતો તેની પાડીઓનો
સપુત્ર પીડાઓનો છટ નો હતો ખળઓના વચ્ચે ને બેઠો અનાદ
ળની સ્વાગી જેવો ગચ મ રગ મારી આ મે ને અ વગમમા મે

ગચ ફટા હાના તિતાના પાઈ હતા ને હાને પહુતારી
મધગને વગાવના વાગના ગચ હાને ચોત્ર જ હતો મમાગ્ધ મો
મ્હાગી મન્મુખ આરતા મે નસન પ્રકુષ મગતી વિમૂત્રી પા મગી
મગિખ મમમ તાગિ મકનિથી છત્રી પોલી ખગતી એક તાગિ
મમોત્ર ગચગાધી હે ન જોડા જેનુ જેનુ પત્રી સીત્ત્ત જેની
પત્ર મિત્ત ગિજુએખા મોગી તે આચમ્ય

તે વમન્તપથમીની મધગરિએ હા મ્હાઠ્ર જગનમાથી મ ની
આધમી વાગી

નગ્ના આત્મામાં નારીની બૃખ છે નારીના આત્મામાં નગ્ની ત્યાં છે અવાગ એ ભૂમત્યા વિનમ્યા ન હતા ઉપા ઉગી ને જાનના જતા ઉતરી જેથી આમનમાં તે ઉગી મઠ વાગી

પશુ માનવી ! ત્જાના અગ ને મરુ ઉમર છે ત્કેમને પાગખજે, ને પછી રજજે ? સવારજે

પુરુષોત્તમનો વીનાસ્તિત્વ પ્રતિષ્ઠિ છે ને પ્રતિષ્ઠિ સૌભાગ્ય વિમ પુરુષોત્તમથી છે નગ્નાગીના પરમ્પર અનન્ત અખ અનન્ત પંજના ભે ગે પ્રાગ્ના છે ને પ્રાતિ- છે વિસ્થાપી છે નિરવિ છે વિશ્વના નિરોજનમાં-નિગ્ના જોનનમાં મર્મિયાગી છે ઉપાની આખડીમાં એ શુભ સાર્વજીય હતુ આગ અનન્ત સમગ્ર ક્ષણ એ માગ ભડી વળા હિસા ! તુ મ્હારો માગ ને મ્હારા જાનની નવીઓના આ જગી તુજના આવી સ્વરાને પશુ એ મ્હારા માગ ! તુ આ છે જાની અજરિમાં જા મમારો છે મ્હારા ના છે અરજા ન નવી જાન તો મ્હારા જન મહાનગે શુભા શોભાશે

અમાનમાં અ રાગી ને ક્રેમ ભ મ ઉડ છે તેમ ને મધ્ય મત્રિએ મ્હાી નિગનાના અમાનતા તરંગોના ભડા ઉજાના પવનમાં મે રો

પરતગજને સિખા ઉની વિશ્વાને અ જાનના મત્રિમાં ક્રેમ માગે એકુ રે માતુ તન પશુ માગેનો ધુમ્મસ નીગી અનન્ત ઉજાપુમાં નિરુમાજ ઉગી જા તલ્લી હિસા ! તુ ર ન તી મગી મઠ મન ત્યામાં ઉતરી ને મને મલ્લે ભરેલી નમાગી ત્યાં મર્મિમ્હી ત મન્નગિમાં હિસી ને મલ્લમાં મમાર પવન પાની શિગરો ને એ નસાગ ન જા જા એ નસારો મમારના હનતામાં આખડીને છે ને જાનની નીચરીના તને પારને ઉપા તુ નવન રીંગે વીનેનો માગેનો નિ પાગ

આરો તો તું ચે પાડી પધાગીય પથુ તો ચે-તો ચે ઉપા । નિગાના
તરે ઉઝાની મ્હાગી કિરિભા ન વાડી નિ ખુ છુ ત્હાગી

મનિમાનમા વિભન ઝગી તુ ચન્નોમા અમનચ ડ ચન
વિગાતી હો તો પૂરીનો મા અગ્રાન્ત ઉગ્રનવન્તો ઉધિ મ્હો
મગ્રના હું પ્રભુને પ્રાપ્તુ તુ ઉગ્રીવ એને હું ઉગ્રા । મ્હા । ઝાગ
ત્હને અડો નહી, ઝા અર્ધના રિધો અપી । મ્હા । તર ।
ત્હને હનાને નહિ, ઝા ફગામી ત્હાગી ઝા કીની ઉર્મિમાવાના
હિન્ડોને મ્હનારીય તને નિ ખી નિગ્ધી, ત્હારી પ્રામાને નિદાગી
નિદાગી ઉ અમડોને મ્હો ને તોફાન ઝાગો નિગા એ જ
મ્હાગી આગા છે મ્હુએ જ નાગા ઉવન કે તુ નથી એ જ
મ્હાગી આગુગુ અવનગન છે

ગઈ છુ ગઈ ઉપા । તું ગાની ગઈ મ્હા । ઉવનમારી પ ।
પૂરીથી પા ઝા ગા તો આ અપુ જેવા પ્રનપા ઝા ? પવત
પડના મ્હાગી ને ત્હારી વ ચે પથુ ત ચન્ના મા ચે નથી મ્હચી
ને મ્હચી મા ચે નથી મિધારી પૂરીનો તી ઘઈ વારીમા, ઝા
કનજઓમા તુ પોપગી ઉડે છે ચાપા ચાવ ત્હા અડી ? ત્હા
ગના હો ત્હા, ચાલિ । ત્હાગી ચાચ ચાર હુ મ્હપો છુ પથુ
ત્હને તૃપ્તિ મળજે । ઉલો છુ પથ ત્હાગી ઝા ઝા ના પૂગજે ।
નાગા આ પથ-ત્હા મ્હમાસને વખના આ વેના મ્હા । મૌભાન્યપ્રા
મ્હા અપુગ-અપુગા જ જગાસા, પથુ ત્હાગી તો મોભાન્ય અમનના
અથડે ઉધડજે । નિતનૃત નિરા ઘાના મ્હા હામી ભને હુ હાગ આ
માના હગિસાગા આમાસાચિ પ્રેમની પોપગી તુ મા । ઉજે ઉપા ।

તન્ના અન્તરમા નાગીપૂજ છે પુષ્પેતમ જ । મ્હી પ્ર નિ
ધાગી કે ત્હા મ્હી ઝાના તે છે । મ્હી ચન્ને જન્ધિ-મ્હી ને
મ્હપ્રભાના આગુપ મ્હી, ઝા મ્હાગી ઉવનની પ્રમા । ત્હને ગમરી ।
પથુ ને ત્હારી વાડી નિદાગીગ આવજે જાતમા નહી તો અન
તતાને ઝા આરે આરજે ગમા નહી તો ઉગમા પધાગજે આરજે

આયુષ્યના ઉદ્ધારની એ પદ્મ ભૂમિ । મા ફળ કરમાય, પણ સુનામના
અનન્તમા પથરાય ત્હલી તુ ં, તે આવીશ એમ આરથા ં અન્ધારી
ગત છે, પણ એ બેળેને ય ઉપા ઉગશે એ પરમ રક્ષા છે ઉપા ।
એ અ વ્રતદાતા આયુષ્યઅરુણ નિગમુ છુ આરજે એ માણાનો
આરે કાઢ બેળા, ૧૧ વર્ષે કાઢ રહેલી ૨ છુ પણ નથી તુ
નથી ખપુ છ એ 'નથા પણ નેચો રિપે કે ઉપા । તુ રિગેય
છે, તો મુજ અનુપાલ પ્રજા પાશ્વરમા પરબ્રહ્મ ઉતરે છે તેમ આ
પરબ્રહ્મની પદ્મ સૌન્દર્ય । આગ જીવનમા તુ ઉતરશે

પર્યાનિતી વૃણી જગાડી જોગી તપતપતો મેસે તેમ તે રાત્રિમે
મારી પાએ ં આ સજગતી હતી તે રચાગિ વચ્ચે તપ તપતો
એ । તો ને ધમાકાના આરા જોગોગ મન્ત્રમાથી ઉત્પા હતા

૪

૫

માયના ? ઉપના મા અનનરણા નિતાની આગી નોરપાથી
માથી છે તે વાચી ત્હને લાગતુ નથી કે પ્રમતુ પરમ મા । ન
લખાતુ બાગી રી ગયુ છે । આર, તેમ જ ત્હાં ય તે ।

૬

તે અમેર ગતીતુ પ્રભાત ઉગશે જ નહીં મેમ ૪ ને લાગતુ

પણ પ્રભાત ઉગ્યુ ૧૦ અ ભુત ઉગ્યુ

ન જાને જાનકીનાથ પ્રભાતે કિ ભવિષ્યનિ એ પ । નના
અશબને કળે લો આજે વારે કે અ આતો ને અમતારા તુ
અનુભવ જ હોય ૨ મા । અનેન મ ન કાગ જ નથી એ સમારીઓ
૨૫ વીસરી જાય છે ।

ખીજે રિમે આ પાતુ તાર મારી જટાનીમા ૧૧૧૧
જોલતી પનગ ઉપ જ્યા ૨૩૩૩ એકએ નરના ત્હા ને આગતો
ત ૧૧૧૧ તો સાતારપમા ૧૧૧૧ તો ૧૧૧૧ મતી ની

વાચના? ત્ લે કૃપાળી ખાસી છે? મરેનગમા નાના કે નીના
જતમા જીનતા પાતાળમા ઉડો આછ વેગા તો ઉતરો દાખા ૭
પડી ઉપર—જત ઉતર મા મે ત્હારે જેનુ બા યુ હણ ૧ મગા
સામુદ્રના મહાજનમા ઉપાજો અને નહ એવી પાતાળગામી પૂગળી
ખાસી દોષ એવુ પ્રથમ તો અમને લા યુ

પણુ મરુમા એ ડરન થ મા છે, ને નિષ્ક કે જાનુ પીક
ત્હેને અમરો ૭ અમન પીક એવી નગ્ના જોએ ની કે એ પ્રજને
કેદનો દુષાણુ હહવા ૧

આજે પણુ એ પ્રમગના અગ્નુ જલજના અમને મેમ ધાર
છે કે સમારે તો બેગવજપ અગને ખવગ મે, પચુ ઉરાતે પુખે
અદ્ધ લગિના વિમાન ઉતરો મને જોમા જામે અમાગ મે/અમ મા
મથા

સન્તજનો મગજવાનો મહિમા ૥૧ છે અમે મે મેલના
મગના થ) નીનના

અગાધ આમ્બોધિના અમ્બુમા અમે કે ના ઉતરુ ની
જોમ મા ત મળી પણુ મેલીઓના જોમના ભરી જરી અમે અમાગ
ઉપનનને આરે ઉતરો મેલીના મહેગમલુમા ના મે ગોધ
ખવગજુ હણ

ખીજે વિમે મદ્રાગ પચુ ને જુઈ નાનપણુ ઉ મા પડી દ
હમે ત્હારે પામેના અનિના મોહમા ૧૭ તિથિ પચુ હણ
જોતિધીએ જુ વમતપચી પૂગારે પચુ, કમતપચી નો જાને
હની ૭ જોતિધી હો, બે વસનપચીએ કે, ઉત્તર આજે છે

મમુનના ૧ મા ૧ આ દોષ એવુ મને લા યુ આ ૧
આત્માને મજનના લુ જટાના ને લમની નાજીઓમા પોહી
ધ/ ૧ મા ૧

સુન્દરીઓની મોન્ડર્લ ૧૭૧ ' એમ કહીને મને માન ઉપર પીથેથી
રમખી મારી

હિન્દો નહીં તે પ્રાચીન વિનયુ ડાંગી નાની સજ્જતા
માથી, ૧૦ મોની ૨ સમ તપચીઓ સગ્ગિયમ ઉઠાઓ થે મે ૩
૮ તે હિન્દુઓને પો નાગો, ને તેને મ્હા ૧ મી ૧ લી ૩

તે વિશે ઉપાને ત્હા ગીરી નગોમર થો તે ડાંગા
પિજ્ય માન વાગ્યા

અમન મેવડિરે ગમાર ઓને થે આગિયા મે ૧ મારી
માતા તે હ ખોરી યર તમ ૪ ઉઠાને મે મોનગી ને તને
ઓરે તેડી આ ૨ જમાની ૧૩૫૫

પરી મારે મન્દિરે મારી ૧૧ બાનુ ઉગા મ્હારી હિંદો
કિંચુલે મ્હડીને ડા આરી ને મારાગા ૧૩ ઉઠાને મેથન
નગરન લીનફન મારોપી ને ૨ નાએ દારી ૮ તે મતખે
મ્હારી તેડા મોભાગ ૧ મુગનના વિનયુ મ્હારી ઉઠા તે
મ્હા ૧ આગ્યા થે ૧ ૧ ઉપર મુગનના બાંડે ફૂટા સમાવરા
મ્હારી મરં દતી તેડા માનારે મને અમુગ વગરનો ભાઉ તેમ
તને આખે થે મારે મ્હા ૫ મુગન મ્હારી

મ્હા મુ બે સમતપચીઓ તે લેલીગર લાવે પચુ
મે ઉઠાઓ મ્હારી લેલીગર ના ૩ ૩ ઉઠા ૧ મનુ મ્હારુ
માનુ ૧

ઉઠાએ મુમક મુગન કીનના મીનના મુગને થે મ્હારા
૮ ૧૧ જ મ્હારુ છે, પચુ ને મ્હારે હારી મ્હારા-ભોગવતુ-છે

લખ ને વડે ૧ કરી ખામત દમની ચન્દિ ૧ આરી
ખરી ને નહીં પચુ અમે થે ૧૩ મુગનતા ધારી ને આમન્યામા
આ ૧

‘હે ઉત્તરાયો ના ઉપા’ હુનિયને એમ અમળવાય
નહી પણ ત્હાડે જીવન તો જનનું ખરૂં જો ?

‘સા દે’ ‘તુ મને મેજ દેનો કે’ મનાગમા મની લેવા
નહી પણ ઉપા’ જગતને જીવવા તુ જન્મી કે’ મને હજી કેવા
મમારે તમ્મટ ખીડ હજી નિતની ત્હાડી એ મિત્રનિએ મને
જનાડી હાડી એ જન્મ-નશ્વરમાથી મારે જન જન્મો’

‘ને ઉપા’ તુ શુ નરી છતી’ ચન્દ્રિએ જુ ‘નિજાગમા
થે તુ જાજ જની, જગીયામા જતી પાણીમારે જતી, બને
જીવનમા થે જતી કીચે માગ સીને ને દીવા જેમા વિતન
ભાઈ ને ભાબી જન્ને જન્મન્તા ડા, તે મ્હાગ જન્ને ભાણેનેના
નામ ખીજી જન્મનિય—’

જીવનનો ખાનો અમારો અમતથી ભગતો હતો

અમારા એ મા થે મેનામર જેવો મન્દવો મન્ધાયો, મહી
શુન્દરીઓની સીજમાંજો અમન્ના માની પણ ચંદ્રિનો ચમત
અનોખો હતો જાતો જન્મનુખની નહી’

મ્હને પ્હોડે માનલ ઉછોડે ગણ શાગ થે નમ મા ઉપાની
અમર ગિફ જન થાનો હજ વાગી હો હતો એને ગીગે ગીગે
ને ચોઢે ચોઢે ઉપાએ ખીડા મને જાણે સમાજ ઉપનાયો એને
નિહાળવા નગજનો ટોચે મ્હના હતા તે વિષે તુ તે જાણે
નગજનું જાણુ હતો મજનમ જાણીઓના ગ્રિહતપગ્રિહમા તમને
તુ ઉપાની ઉવેનીએ ગો ઉપાની માતાએ હમના હસના મનાયો
ને ભાબીએ અઘત-તુમ કરતા જુ કે નિત્યે વ્હાગવી જોગવતા,
હે રમમા આનિ તેડી જન્ને

મહેમાન નહી પણ મન્નાપી તરી ઉપા મારે મન્દિરે તે
ગત્રીએ પચાગી અમૈનાર્દની અધિગત્રીની અમ ઉબવના મૌખા
ગત્રી મૈનીની તે ગત્રીએ મારે મન્દિર પ્રનિય થઈ

માતા જીનામાં ય જનન ઉપા લાડી ઉડી

જનનની કલ્પ જાઈ છે કુમારેલી જાગીઓ રની ખીને
 છે? સમન્ત એમે છે તાજે જનજોન પાગળા ને પ્રકૃતતા જોના
 ર ને? અમે ય જામે' કુમારા હતા પણ આજે એની
 જનનની કલ્પ જોઈ હજી ય તે તપે જ જનજોનની અમાગી
 સન્ત ડગી ને જાગેજ અમા' પૂજો પાગલ છે ને પાખડીઓ
 પ્રકૃતને છે આકૃતનો આપો અમા' મો થી લચ્યો-નમો છે
 ને ઉપાની જાહપુતી સાબાગાડુ ડી સમા વિધિનિ પા' રજે
 હાતી' ગોખ જ જનજોના જાગમાર્ગમાં ફૂન ૧૧૧ એમ
 અમાગ જનન મો ફરથી પથ ભેના છે

જનન ગરુડા થી, પણ મન છે જનન નિર્ગ ૨ ૧. નની
 પણ થિ' પગમ જનનતા જ જનન રડાનું હમડુ નથી, પણ
 આકૃતનો આજે છે અ સયોની તરીતિ જાગના એ સમન્ત ડી
 જનનની ડી જા' ગા સાન્ ડી રૂપકના વાગી સચિત્તાન જ
 મા' મનિ' પધારા ને મા' મા' રગિ' રમો મે પધારા ગ

૧ ન મિનાના મનિ' રાગને એની જાગેજ મા' પ્રકૃતજો?

૫ ની જનજોના જોની મા' જ જનતા જનતા ઉપાજો
 જુ' ૧ ૧૧૧ મા' કે જૂતમા જ નજા પણ ૧ ની નજો જાગે
 મના મા' જડા મરિખાડુ ગોડીપ જ મા' જ ની કુલજાગીની
 માતા તો કૃષ્ણાગના થી એ જુની છે જનજોની જ

જા' ૧ ૧ ૧ જાગે જાગેજ અતી ગયા જ જનન નિ
 ની ઉપા જોવતી હતી ને જાગાગીની ગોજ જનની ૧૧૧
 અક્રિડામા જનનની નાન્તરચી એ ઉડી

વિદાય

૨૨૫

પૂંચનાં આવા અમારા હક અધિકાર છે ને હરિનાં
આ વાનો અરી છે કે ચમ્યાન્ત ન વિદુઃ સુરામૃગણા મુ
દેશના મન ભાષાના મુ રિત એ એ ગીત ગાયા છે ને ગાયે
પશુ વાર્તા પૂરી નથી થઈ ને પૂરી નથી થાય છે એ સપથ
લીલા કે એ ગીત ન ગાયા પશુ તેમથી મધુના એ પથ મુ
દેના મહેલ જેના ઓગળી મા ગાળીને પાઠ નથી નેમ ના માન
નો એ પાઠ નથી તો ત્હારે હરે રિત ।

ને આમા તો મધુ રેના જે નથી વાન્યુ । અ / મુ
નાયુ છુ ત્હારે મહેલે એ વાગે છે તુ તો છુ મીલગ પલ્લો જ નેનો
છે । હવા હુ છે કે આજે અમા । મત્ત / ન કે નીતનાં ને
ધીંગલી પશુ અન્ત સિધી મરણ ન મળી ને અમારી નારીઓની
નરીઓમા પુરુ હિજાના તે મળે નારીઓ રેની હતી કે ગહો ?
નાયના । હુ તારી વનના મજાને । હરી હાર તો અમને
એ આ માત્ર ને ત્હારે વહારે હિરા આ વાય છે ત્હારે ત્હારે
મીતુ સજન ગા । છે ? —

વેના અમે લાન થા ,

અમને વેનામા હા નામો

હિરા ગહે છે કે કેની વેનામા એ તારુ ના છે

અને સાચુ જુઓ હો । આ ત્હારી વાતા કે મારી વાતા ?
તે બાકુ જોતુ ? સંદેશના દેશીઓના વચ્ચેપાધતની વિચિત્રતામા
માનવમર્ત્ય યુ વિચિત્રિની છે । એક આમાની ગીઓ ઘાટગો
તાની સોગી હો પણ ગુરુમર્ત્ય-સવિચિત્રિએ પૃથક્ પૃથક્ ની
હોર માયનાર જોડુ ને । એ પાસડી > ટાપી > ટા । નિહાળ,
પણ તે પાસડી ગાપી ને રાગની અન્ > નીર્લુષ છે તે જો ને વડે
> તે જુએ જુએ > > > ત શીપુલમાના મન્તિ ચેતન ચિન્તલિત
છે ? > તે શુદ્ધિભમાના મન્તિ સાપાગના વર્મકર્મના નિયમમિક્ષા
તત્તુ ન્યાયાગ્રાન્ દેશજે > વેગરેગ કે પ્રજાતપ્રજાવિન પરવે પૃથક્
પૃથ છે ? શુદ્ધિના સાગ્રાન્ જોતુ સુ ન્યાયશાસ્ત્રે સુન માનવ
જાતિ માટે એ > છે આ વાતા ॥ પ્રમજામા નહી તે ને નસગો
મા ॥ અમાનામા થુ ત્હારી આ નથી ?

વે । ત માતુ હો > જોડુ હો । વા તમ્થા જ્ઞમજનના
જોગ નથી પણ અહ બ્રહ્માસ્મિ ॥ સાગે જ તત્ત્વમસિ ॥ મહાના ય
ગૂયાએહુ જ > જો તે પ્રેમાથી સર્વ સ્વલગિદ બ્રહ્મનુ સનતોમુખ
મહાના ન ર્મની પાગ્ર તેજ ॥ જોતુ પ્રગે છે પ્રેમ વેલ્તાચારો
વે છે ગમની રિનમુખીમા એ વેલ્તા તનાના પગરિસા ગોપનજે એ
મુગ્રોમા સતર > જોટતુ ત્તને મત્ત વાધશે એ મુગ્રોમા અમત્ત >
જોટતુ ત્તો અમત્ત વાનગે પણ એ વેલ્તાન્ત હો અમાઅમા જોડનીને
પડી કે > આ મારી ત્તી > મહુની વિશ્વ મા > ?

જોગે જોગે ખૂતુ મ સાવી > > કે છે ને કાના અમગો
ગો જગતની ચે મજાગોગના છે ત્રિમમગ્નુના ને પગમ પગિદ
ગોગ વડગ સાચના । તાર ચે । મોનના ને હુ ચે વી ગોધ
હુ મુન્તિના હે મગમા તો ગે ત્રિમુજિતો જ મનુવનો અગિ ॥ છે
ગોગત્તો એ વગમા તો માન ત્રિતમો ॥ જ રામ કે અન્ ત,
ને > ॥ મ > ને મ ન જાત કમ >

દેહીના હિ ચવા દેહ કોમાર ચૌવન જરા,
 મહારા બધોર ને મહાર સમા ઝવનના સિમના એ સિમન શ્રી
 રૂપચન્દ્રે ગીતામા ગાતા છે ભોમર ઝવનની અમા છે અશુભિતમ
 છે, નિમિષપુર છે જગ જીવનો વિશામ છે અમાન છે, ઝવનતા
 છે ઝવનના સિનો મધ્યક્ષ ગૌતમ છે, આયુ નના ચન્દની પૂર્ણિમા
 ચોરન છે, મચાગાનાના મવમગમાની મશુની સમ ત માવન છે
 તે ગતે મનુષ્યના આવા મારે છે ને પાનને ગોનવા માટે છે
 કતૂના કુસુમાકર ની આ મ્યા સી રનમા એ વેગા એ
 મોનિયા એ કયાના કા ન ગાતી હતી ત્હેના શરો પીલી લીલી,
 ઘન મમજ-ઘન અશુર-મનરે-ઘન અનુ મમજ, આ કયા
 કદી છે ખામોમો મદી છે ખૂલીઓ એ કિનાતી છે

ખીનને ત્હેનુ સતનુ ચોરન છે ન ખીનને ત્હેનુ ભોમર છે
 જગને ત્હેનુ નિરોગન છે, ન જગને ત્હેની જગ છે કિલ્લનિત્રા
 રહે છે આરડે ત્હેના નિરસિતમ છે ને નિરસિતમ એ નિય
 ચોરનનુ અશુર દેરાગનાઓ ને મખીમામદા નિરસવના કહે છે
 પૂડીસાગી દેરાગનાઓ ગાને એ એવા વિશેષુ-નોદ મ ને ત્હે-
 સલનના નથી ?

વાચનાગ ! તુ મયોગી છે કે વિયોગી ? તુ સ્મિતના પી છે ?
 સ્મિતના અ લુભોગી ? તુ મેહોગી તો છે ને ? એ પુડીનો હિપા
 મ તો છે ને ? હિપા કહે છે કે પ્રિત્તનને મયોગ ને વિયોગ હિમન
 પ્રિત્તમના મેયોગ જ છે, તે સાચુ છે તુ સિયાગી ને એટલે
 ત્હો એ સાચુ લાગે ગમતો હસા જાવ છે એવા મને નથી
 આનન્દના તે રહે છે કે નિરસયોગ કે નિરસિયોગ પાછના કદી દી.
 છે ? આખ આ લાન જ જોયે ? કે પ લાન ? કે માહ લાન ? હિપા
 રહે છે કે સયોગ ને વિયોગ મોહીઓના દેહપત્તના શરો છે
 આ મ પત્તના નથી અને તેજા અગે, નેનનથી ન્યન ઓણ છે

વિચારનારને જોઈથી ઉચ્ચારજો નહીં હોના પ્રમાણમાં દૃષ્ટિની નિશા
ળના માનસીને નામે છે

અને વિચારી જોજો, વાચનાર ! કે નયોગી કે વિચો
સ્નેહસોમીની સ્નેહમમાધિમા ભારમે — મને કેના ને કેવા છે ?
એકેકેમા એકીઓના એક આઠાવધના છે ?

ઉપા મને રાજ એ પ્રશ્ન પૂછે કે ? મ્હે આ વાર્તા લખી
છે તેમ દરિઓ ને ન મરીમરો એકીઓના મનનતિહામ ન
કેમ લખે કે, કે લખતિહાસ કેમ નથી લખના ? ઉપાને મન
હમ્મેશા આ વાર્તાથી ઉણ પડે કે તે વાચનાર પૂછે છે કે મ્હિ
ઓને મન મવનન એટલે જ એક ? કે લખ એટલે સ્નેહ, નથી ?
વાચનાર ! ખરું જુલુ અમારો તો સદાનુ મનન જ છે રાજ
અમારો આત્માઓની એક એક પાખી ઉડે કે ને ? ની ન આપુ
ધના દિવસ જેની ઉજમાળી હમે કે પણ હા હમે છે કે વિ
નની જૂન મ્હે એ આ વાર્તા લખનામા હરી કે ને હાના એ
આરોપ સ્વામે મે હરી ની જગી હતા વિવશના ન્યાય
ખાતર ઉપાને તો હ એમ કહે છું ? જ્યાં ના અલભુતમા
અલર્પિઓએ વેળાની ગાના ને પડી કેમ ન ગાના ? જ્યાંમુખના
સજનને કે પણ નિષ્ક્રમુખના પોપણવે કેમ નથી ? જ્યાંને ને
નિહાલને દનીલમા હિનાના જા એ ઉપાનુ કહેવું સાનુ કે મવન
એકનુ મજન કે ને લખ એટલો નિહા કે હાનો આરોપ એ
કે કે સ્નેહના સજનની કથા મહુ ગાન કે પણ એકના નિત્યવિ
મની આ ? કે જ કહે કે ? મ્હે ઉપાને વિનતિ ની કે કે
અમારી આ સ્નેહવાનો ઉત્ત ભાગ તોળ વળવો હા હમે છે ?
લખનુ એટલે વર્તમાન જ નથી પણ ભવિષ્ય મન્મુખ પરીક્ષા આ
પરી વર્તમાનની । લજનાતી ઉપા લવિષ્યથી હજુ લખાય કે પણ
નવોદાની લજનાના જીના ગમાથી ઓળના પા । મ ઉપાને ત્હારે

- જતનુ સોભા થ લજે તો-અમારી મોભા યથા ઉપાને હથે આલે
ખાગે તાગ જેટલો જ વાચનાર । હ થે જે સોભા નમ્રથ વાચના
ઉત્તુ- છુ અમારા ઉના નમા હનમા જે અદ્ભુત મિતાતા
નમાગ ઉપાએ ઉગાડેના કેલના । હે ઉપા વળમે તો દેવેમા
ગરાની ક્રિતા નિનાને વાચના મળજે

ત્યારે હવે સમાત ? પણ આ સાતા સમાત થઈ છે હી ?
થજે ? પ્રિયો ખૂમી જગે ને મરિતા મોના) જગે મમિષ્ઠતા મૂલ
જગે ને પ્રિય મહારાના ગા જેનુ રનનમ તપજે મનુષ્યોના
હવના મવપ્રકા મવવિભોલા ઝોના ખાગે તાગે મા ધ્યા મમાત
થાય તો ખાગે જાગે મા નગનારીની સાતાની મમાસિતો લય હ
તો નથી ના સમી ઉપામે નિત્ય જગતમુગે ઉગરો ને અમન
રયા નખા રજે ઉપાનુ મમગોન થા । મમમ જ હ

વાચનાર ! જા અ દ્રમુખી તારી ઉપા મ્યનનના અમન
થાગરની તને વધારના હલી ક તા વ્યાણુ હો વાચનાર ।
હારી ને તારી ઉપાની આતા હમા મદા મદ્ર જે । હા ગા ।

મમ
૨૬/૩૬

૩૧, ૫૧

